

روسی ادبی

چونڈ ترجمون
ڈاکٹر بدر اچٹ

روسی ادبی

چونڈ ترجمون

ڈاکٹر بدر اچٹ

42

Peter the Great

Belinsky

Goncharov

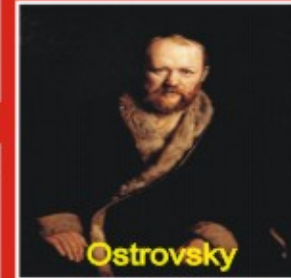
Tolstoy

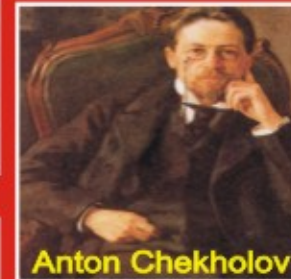
Alexander Pushkin

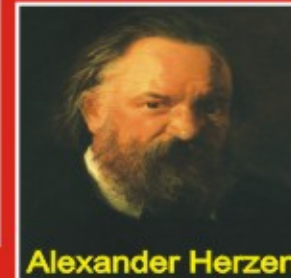
Nikolai Gogol

Ostrovsky

Anton Chekhov

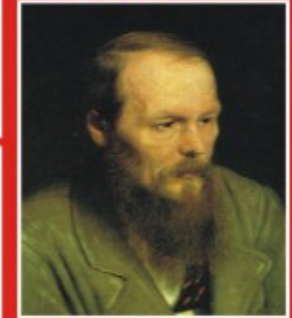
Alexander Herzen

Lermontov

Ivan Turgenev

Dostovsky

Maxim Gorky

روسی ادب

(چونڈ ترجمون)

سندیکار
ڈاکٹر بدر اجٹ

حق واسطا محفوظ

ڪتاب : روسي ادب (چونڊ ترجمون)
سنڌيڪار : ڊاڪٽر بدر اڄڻ
ڇپائيندڙ : سنڌ ادبي اڪيڊمي ۽ سنڌ ريڊرز فورم
ڇپيندڙ : البرڪت پريس
سال : 2012
قيمت : 200 روپيه

Book Title: Russian Literature (Seletion & Sindhi)
Translator: Dr. Badar Ujjan
Publisher: Sindh Adabi Academy
& Sindh Readers Forum
Printer: Al _ Barkat Press
Year: 2012
Price: Rs.200/_

انتساب
انهن جي نالي
جن جانين جون قربانيون

۽
رت جو ريڇ ڏئي
علم جي روشني ۽ سماجي انقلاب
واري راهه روشن
ڪئي

فهرست

- 07 پنهنجي پاران
11 مهاڳ شيام ڪمار
36 1. ابتدا THE ORIGINS
40 2. پيٽراعظم ۽ مغربي اثر (1672-1725)
PETER THE GREAT AND THE WESTERN
INFLUENCE
42 3. اٺويھين صديءَ جو آغاز
EARLY NINETEENTH CENTURY
50 4. اليگزينڊر پشڪن
ALEXANDER PUSHKIN (1799-1836)
63 5. لرمونٽوف
LERMONTOV (1814-1841)
70 6. نڪولائي گوگول
NIKOLAI- GOGOL (1809-1852)
80 7. بيلنسڪي کان هرزن تائين
FROM BELINSKY TO HERZEN (1825-1855)
90 8. آئوان ترجنيف
IVAN TURGENEV (1818 -1883)
94 9. گنچروف ۽ آسٽرووسڪي
GONCHAROV AND OSTROVSKY

- 101 10. منكریت پسندن کان انقلابین تائین
FROM NIHILISTS TO REVOLUTIONARIES
- 116 11. پاپولسٽس ۽ ڌرتيءَ ڌڻي اديب
'POPULISTS AND THE WRITERS OF THE SOIL'
- 122 12. دوستو وسڪي
DOSTOEVSKY (1821-1881)
- 128 13. ٽالسٽاءِ
TOLSTOY (1828-1910)
- 136 14. اينٽن چيخوف
ANTON CHEKHOV (1860-1904)
- 148 15. جديديت واري تحريڪ
'THE MODERNIST MOVEMENT'
- 157 16. علامت نگار
'THE SYMBOLISTS'
- 167 17. گورڪي ۽ روسي نثر نگاري- 1917 کان اڳ
'GORKY AND THE RUSSIAN PROSE, BEFORE 1917'
- 176 18. روسي انقلاب جي دور وارو ادب
LITERATURE OF REVOLUTION (1917)

پنهنجي پاران

علم جي ته ڪا حد ئي ناهي، ايترو وسيع ۽ دنيا جي ڪنڊ ڪڙڇ تائين ڦهليل، قومن جي تهذيب ثقافت، ڌرتي جي رسمن ۽ رواجن سان سلهاڙيل، ماڻهوءَ جي عمر ٿوري هجڻ ڪري ڪنهن به هڪ علم، ٻولي ۽ ثقافت بابت مڪمل ڄاڻ حاصل ڪرڻ مشڪل هجي ٿو.

علم ادب به حياتيءَ جي ٽين حصي ۾ وڃي حاصل ٿي سگهي ٿو. ڇاڪاڻ ته ٻه حصا ته ٻاراڻي ۽ جوانيءَ جي حوالي هجن ٿا ۽ باقي ٽيون حصو عقل ۽ فهم وارو هجي ٿو. جنهن ۾ علم ۽ عقل جون ڳالهائون ڪري سگهجن ٿيون.

ان کانپوءِ اچي ٿو حڪومت جو سرشتوان جو پاليسيون، خاص طور تي تعليم، قانون ۽ حاڪمن جي ٽمورتي، تعليمي پاليسي ڪهڙي ناهي وڃي ٿي ۽ سوچ ڌارا ڪهڙي قسم جي نافذ ڪئي وڃي ٿي. دنيا جيئن ته سماجي، سياسي ۽ معاشي طور تي مختلف نالن سان نوازيل هجي ٿي ته پوءِ ان ملڪ جي تعليم ۽ طرفداري به اهڙي قسم جي قائم ڪئي وڃي ٿي.

عالمي ادب جي ڳالهه ڪندي، اسان جي ملڪ ۾ يورپي ادب ۽ خاص طور تي انگريزي ٻولي، علم ادب ۽ حڪومتي ڳانڍاپو به يورپ سان ئي رهندو آيو. جنهن جي ڪري پاڙي وارن ملڪن جي ٻولي ۽ علم ادب جي حاصل ڪرڻ جا موقعا گهٽ مليا خاص طور تي روسي ادب ۽ ڀارت منجهه وسندڙ ۽ هلندڙ ٻوليون ۽ علم ادب. اهڙي طرح سان عمر جو وڏو حصو انگريزي ۽ يورپي ادب جي حاصل ڪرڻ ۾ گذري وڃي ٿو.

سنسڪرت، فارسي، عربيءَ سان ته ڪهڙي به طريقي ۽ حالتن هيٺ ڳانڍاپو رهندو به آيو ته ٽٽندو به رهيو.

جيستائين روسي زبان ۽ علم جو تعلق آهي، ته سياسي ۽ مذهبي طور تي، ان کان پري رکڻ کي چڱو سمجهيو ويو. خاص طور تي حاڪمن ۽ معلمن جو ان پاليسي تي گهڻو زور رهيو ته ان مان دين کي خطرو آهي.

دين هر ڪنهن جي دل اندر هجي ٿو. ڪوبه ڌاريو دين کي دٻين منجهان ڪڍي نه ٿو سگهي، لازم شرط اهو آهي ته ان ۾ سچائي هجي ۽ سچائيءَ سان قبول ڪيل هجي ۽ عمل به عالمي طور تي مڃيل هجن. شخصي ۽ پنڌگي ارادي جي ڪمزوري، ٻين مٿان نافذ ڪبي ته اثر پذير ڪونه ٿي سگهندي.

روسي ادب کي جڏهن پڙهجي ٿو ته ان ۾ سچائي ۽ ثقافتي سرهاڻ پسڻ ۾ اچي ٿي. ان ڌرتيءَ مٿان ڪيترائي تجربا ٿيا، ظالم حاڪم، زار يا ٻيا شهسوار، ڪليسا جي مدد سان، ڌرتيءَ ڏيڻ مٿان ظلم جا پهاڙ ڪيرائندا رهيا. مظلوم طبقو ۽ عوام صبر سان سهندا رهيا، پر علم جي شمع ٻرندي رهي ۽ چند علم ۽ عوام جا سچا ساٿاري، اها روشني قائم رکندا آيا.

سماج، بگاڙ ۽ بچڙاين جي ور چڙهي ويو. لڪارين، سچ جو رستو ورتو. هر عمل ۾ سچائي، قلم ڏيڻ، جيئن ۽ جهڙيون به حالتون هيون، انهن کي اصلي روپ ۾ چٽيو انهن مٿان چٽر، نٿول يا ڪا فتوا ڪونه ڏني، سچائي جو عملي طور سامهون ڏيکارڻ جو فيصلو ڪيو ويو. ڀل ته عوام پڙهي، پرجهي ۽ پاڻ فيصلو ڪري ته برائي ۽ چڱائيءَ ۾ ڪهڙو فرق آهي ۽ ڪهري صورت قائم رکي وڃي.

ان سموري عمل ۾ سچار قلم ڏئي، تمام گهڻين سختين باوجود
 قلم جي ڪرت جاري رکندا رهيا، نتيجي طور سچ جي فتح ٿي.
 ڪردار عمل، عزم ۽ پختي ارادي جي گهڻائي ٿيندي رهي، جنهن نيٺ
 انقلاب جو وجود برپا ڪيو. حاڪم پنهنجي هوڏ تي ظلم سميت فائز
 رهيا ته ٻي طرف قلم ڏئين پنهنجي ڪرت نه ڇڏي. ڪيڏي نه عجب
 جي ڳالهه آهي جو سنڌ ۾ شاهه عنايت، شاهه لطيف ۽ سچل سرمست
 جي علم ۽ جاڻ پڻ اهڙين واقعن ۽ حالتن جو جائزو پئي ورتو.
 روس ۾ هارين جي تحريڪ، منهنجي مطالعي مطابق، شاهه
 عنايت وٽان روس طرف وڃي پهتي ڇاڪاڻ ته روس سان سنڌ جا
 تجارتي لاڳاپا موجود هيا، شاهه لطيف به سُر ۾ اهڙن عاشقن جو ئي
 ذڪر ڪيو ٿو ڏسجي. هن جا ٻه بيت هيٺ ڏجن ٿا:

پتنگ چايين پاڻ کي ته اچي آگ اجهاءِ،
 پتن گهڻا پڇايا تون پچڻ کي به پچاءِ،
 واقف ٿي وساءِ آگ نه ڏجي عام کي.
 گهڙي گهڙو هٿ ڪري، الاهي ٿهڻارَ

جنگهه جرڪي وات ۾، سسيءَ کي سيسارَ
 چوڙا پيڙا چڪ ۾، لُڙ ۾ لُڙهيس وارَ
 لکين ڇهڙيس لوڙهيون، ٿيلهيون ٿرڻئون ڌارَ
 مڙيا مڇ هڙارَ پاڱا ٿيندي سُهي.

آخر ۾ انهن خصلتن ۽ خوبين جو ورجاء ڪندي جيڪي اڳ
 ۾ ئي ٻڌايون ويون آهن يعني: ڪردار سچائي، عزم ۽ ارادي جي
 پختگي انهن کي سامهون رکندي، جيڪي قلمڪار ۽ انهن جي حياتيءَ
 جا احوال مختصر طور تي هن ڪاوش ۾ ڏنا ويا آهن، انهن جو مطالعو
 ڪرڻ ان ڪري لازمي بڻجي ٿو ته سنڌ جي قلم ڏئين، سياسي ۽
 سماجي خدمتگارن کي خبر پوي ته، سماجي سرهاڻ حاصل ڪرڻ لاءِ
 جنهن سان سياسي سجاڳي سلهاڙيل هجي ٿي، ڪهڙو ڪردار رکڻ
 گهرجي، سچائي، عزم ۽ ڪجهه حاصل ڪرڻ لاءِ ڪيتريون قربانيون
 ڏيڻيون پون ٿيون. بس آخري ته سچائي ۽ عزم سان سامراج سمورا پنڌ
 ٽوڙي سگهجن، ان سان گڏ، ٻڌي، اعتماد ۽ سچائي سميت جاکوڙ
 ضروري آهي، ٻي صورت، ورهايل قوت ڪجهه به ڪونه ڪري سگهندي
 ۽ نقصان پنهنجن جو ئي ٿيندو رهندو. اميد ته هن محنت ۽ ڪاوش
 کي علم جي عاشقن ۽ پروانن کان جوڳي موت ملندي.

فقط

بدراجڻ

ڪراچي

10_04_2012:

مهاڳ

ڊاڪٽر بدر اڄڻ کي ڏسي بي اختيار هيٺيون شعر ياد ايندو اٿم:

همارے شهر میں بے چہرہ لوگ بستے ہیں
کبھی کبھی کوئی چہرہ دکھائی دیتا ہے

بدر اڄڻ به ڪجهه ناياب ۽ موهيندڙ چهرن مان دل ۾ سمائڻ وارو رخ آهي جيڪو ادب، ترقي پسندي ۽ ڌرتي جي مان عظمت ۽ لڄ جي لات کي اوچورڪڻ جي جان نثار لڏي جواهر، اڪيلن ۾ اڪيلو ۽ محترم جزو آهي. الاڻجي ڇو مونکي سندس وجود اندر هڪ مقدس پيڙا جو احساس ٿيندو اٿم. ۽ سڀني کي سڀني سمجهندي به کين اڪين تي سنوارڻ سينگارڻ لاءِ منجهس تڙف ۽ بي چيني محسوس ڪندو آهيان؛ شايد، ان کان سواءِ پنهنجو جيون اڏورو سمجهندو هوندو. لڳي ٿو ته کيس پلي پٽ پروڙ آهي ته حيات جي سموري رنگيني ۽ سرمستي انهن سڀني تي ئي ته قائم آهي.

انهن سڀني کي ساڀيا بخشڻ لاءِ ادب جي صاف سٿري ۽ ڌنڌ ۾ وڪوڙيل دڳ ۽ گس تي ڊگهي سمئي کان کيس 'ڊائنوسورين' (Dinosaurian) وٽ ۽ ست سان پاڻ پتوڙيندو. جاکوڙيندو پسي سگهجي ٿو.

سندس قلم مان اصلوڪي رچنائن کان سواءِ ٻاهرين ٻولين (انگريزي فرانسيسي وغيره) جا موتين جهڙا املهه شاهڪار سنڌي ترجمي جي روپ ۾ سنڌي ادب جي خزاني اندر گڏائڻي واڌاري کان علاوه

دلڪش انڊلني گوناگونيت پکيڙيندا ڏسي ۽ وڃي سگهجن ٿا.
 روسي ادب جي گهڻ ڪنڊاڻتي، امر تا ۾ ٻڌل ۽ چوڏس ساءِ سواد
 سچ ۽ ساڃاهه ڦهلائيندڙ تاريخ ۽ افاديت کان هيل تائين سنڌي ادب
 مجموعي طور وانجهيل رهيو هو. ڪتي ڪتي ڪا ايڪٽر بيڪٽر نثري
 يا نظمي تخليق نظر هيٺ ايندي رهندي هئي ۽ بس.

هتڙي ياد پويم ٿو ته ڪالھوڪي ڏهاڙن ۾ روسي ادب مان
 ٽالسٽائي، چيخوف، گورڪي جون ڪجهه ڪهاڻيون، مياڪووسڪي
 جو مختصر شعري ڳڻڪو، پرنس ڪروباٽڪن جي پتڪڙي سڃاڻپ،
 گوگل جو امر 'اوورڪوٽ' ۽ انسپيڪٽر جنرل ۽ ليونالستائي جو
 پنگتي سڌاري ۽ روحاني بلندي تي رسائي حاصل ڪرڻ وارو روسو جي
 'عمراني معاهدي' جهڙو اڻ وسرندڙ شاهڪار 'نيٺ ڇا ڪجي؟' وغيره
 سنڌي ادب جي پندار ۾ جرڪندا ۽ مهڪندا رهيا هئا. واضح رهي ته
 ٽالسٽائي جي مٿي ڄاڻايل جڳ پرست گرنٽ سان چرني شيووسڪي ۽
 لينن جي ساڳئي سري واري هاڪاري ناول ۽ ساميه وادي سوچ اڀاريندڙ
 گڏاڻتي دستاويزي تخليق ٿيل آهي، اهي ٽئي تخليقون جدا جدا وقت ۽
 جڳهه تي مٿي بيان ڪيل سرچڻهارن جوڙيون هيون.

روسي ادب ۽ دانش جي آڪاش تي سدا پهڪندڙ ۽ روشن
 ستارن جهڙوڪ ديودار جيڏو قداور ۽ عظيم گهڻ پاسائون شاعر اديب ۽
 دانشور پشڪن، لرمينتوف، ترجنيف، دوستووسڪي، بيلنسڪي، هرزن،
 گنچروف، آسترو وِسڪي، 'قديمآواگوم' اليڪسي ٽالسٽائي،
 ايليا اهرنبرگ، پليخانوف، ٽراٽسڪي، اتتنا اخموتووا، اوسپ
 مينڊلستام، شولوخوف، بورس پيسٽرنيڪ، نڪولس ڪارمن، چرني
 شيووسڪي، باڪونن، نڪولس نيڪراسوف، فيدرٽيو ٽچيف، (جنهن

جون هيٺيون درديليون ستون پڙهي تالستائي جي اکين ۾ ڳوڙها تري ايندا هئا: ”سڀئي شيون مون منجهه آهن ۽ مان سڀني ۾ آهيان، ڇڏ ته مان فنا جي واٽ وٺان، ڇڏ ته مان ستل ڪائنات ۾ جذب ٿي وڃان، ان دڳ تي ڪا شيءِ پرو نٿي ڇڏي، عدم بطحٰن ڪيڏو نه سولو آهي!“ نڪولس ليسڪوف، اليگزينڊر گڙنڊر، بونين، علامت نگار شاعر ’بلوڪ‘، علامت نگار اديب ’اليڪسي رميزوف‘، ازاق بابيل، مريٺا سويتايبووا، ولاڊيمير نيوڪوف وغيره جي سنڌي ادب ۾ ڪوٽ ۽ ڪمي جو احساس شدت سان ستائيندو اٿم.

پر هن پيري بدر اڄڻ ادب ۽ ادبي تاريخ جي نام ڪٺي محقق مارڪ سلونيم (Marc Slonim) جي مختصر پر جامع ’روسي ادب جي منهن ۾ مهاندي‘ جو آزاد ۽ مختصر سنڌي ترجمو ’روسي ادب‘ جي عنوان هيٺ ادب جي پانڊيٽرن ۽ شهنشوارن آڏو آڻيندي پاڻ کي سچ پچ جس جو پاڳي بڻايو آهي. ان سري هيٺ ڄڻ هڪ هزار سالن جي روسي ادب اندر موجود سونهن سڳند ۽ علم کي جمشيدِي جايرِ جمر ۾ سمويو اٿس.

يقيني طور هيءَ رچنا پائڪن لاءِ روسي ادب ۽ ڪنهن حد تائين سماجيات جي سڃاڻپ جو وسيلو بڻبي خاص طور انهن لاءِ جن سن 1917ع واري تاريخ ساز انقلاب کان پوءِ ان ڌرتي جي ڪڪ مان تازگي، انسان دوستي، روح مهڪائيندڙ خوشبو کي جنم وٺندي ڏٺو ۽ محسوس ڪيو هو. مون کي انهن هدايتن ۽ نظرين جيڪي ادب ۽ ادبين مٿان انقلاب جي دور ۾ يا ماضيءَ بعيد يا قريب جي مهاراڻين، شهنشاهن جهڙوڪ ڪيٿرائن دي گريٽ (سندس آخري دور ۾)، اليگزينڊر پهرين، نڪولس پهرين، اليگزينڊر ٻيون ۽ ٽيون ۽ پيٽر اعظم

وغیرہ جي ایامکاری اندر زوري مڙهيا ویا هئا ڪڏهن کين ڀانءِ پیا هئا.

جيڪڏهن روسي قوم کي هڪ هزار سالن جي آئيني ۾ ڏسبو ته اها انيڪ ايشیائی ۽ یورپی نسلن جهڙوڪ سلاف (Slavs) فن (Finish) سستين، مروڊ، وریاگ باشکیر، تاتاری وغیرہ جو مجموعو نظر ايندي. سندس اصل خالص نسل، 'سلاف' اندر تیرھین صدي عيسوي ۾ ڪاهيندڙ تاتاری چنگیزی (منگولیاڻي) ٽولن جو رت ائين گردش ڪندو رهي ٿو جيئن گڏيل هندوستان جي اوترائين اولهندي حصي جي نسلن ۾ قديم آریائی یوناني، سستين، ایرانی خون چلڪندو ڏيکارجي ٿو. ان سبب روسي قومي خصوصیتن کي ڪنهن هڪ نسل ڏانهن منسوب ڪرڻ ناانصافي ٿيندي ڇو جو اهي هوريان هوريان ڌرتي ۽ فطري ماحول جي ڪڪ مان پيدا ٿي اڀريون آهن. هونءِ به تجربی سیکاریو آهي ته جڏهن گڏيل نسل ڪنهن ڌرتي تي واسو ڪندا آهن ته سندن میلاپ سبب 'قديم سیرت' ۾ ڪو خاص ڦيرو ڪونه ايندو آهي. هتي صرف اهو ڏسڻو آهي ته اهي نسل اڪثريت ۾ ايشیائی آهن یا یورپی ڇو جو اغلب طور جيتوڻيڪ روسي تهذيب ۽ فطرت یورپ جي اثر هيٺ رهي هئي پر شروعاتي صدين ۾ یورپی اثرن کي قبول ڪرڻ کان ٽهندي رهي جنهن ڪارڻ مجموعي طور قوم، تهذيب ۽ ادب کي سخت ڇيهو رسيو هئس. گهڻو ڪري سماجي علم جا ماهر ان ڳالهه تي متفق آهن ته مجموعي طور روس ۾ سلاف (Slavs) نسل جي اڪثريت آهي. ڇيو وڃي ٿو ته چوٿين صدي ۾ اها بالٽڪ سمنڊ جي علائقن مان ڪاهي آئي ۽ روس تي قبضو ڄمائي کیف (Kiev) شهر کي راڄڌاني بڻائيندي شهنشاهيت جو

آغاز ڪيو هئائين. ان کي جرمن نسل سان تعبير ڪيو وڃي ٿو ان ڪري سمجهيو وڃي ٿو ته روس اندر ’زار شاهي‘ شهنشاهن ۽ اميرن جي طبقي جو آغاز ان ’جرمن سلاف‘ نسل ذريعي ٿي ٿيو هو ۽ تيرهين صديءَ جي تاتاري حملا آور وحشي قبيلن انهن جي ’خالص خون‘ ۾ ’ڦٽ‘ داخل ڪري منجهن ڊگهي عرصي تائين ’ذهني مونجهارا‘ پيدا ڪيا ۽ سن 1917ع جي تاريخ ساز بولشيويڪ انقلاب کان پوءِ انهن اندر ’مائائي‘ آئي هئي.

شروعاتي صدين ۾ روس اندر ’فطرت پرستي‘ (Paganism) جو رواج عام هو ۽ ڏهين صدي ۾ مشرقي باز نطيني (قسطنطينائي) ۽ يوناني ڪٽرپنٽي ڪليسا جي اثر هيٺ روسي شاهن ۽ شهزادن ان قديم مذهب جون پاڙون پتي ڪٽر عيسائيت ۽ ان جي آڌار تي اسرندڙ ادب کي ڦهلائي ترقي ڏني. مشرقي عيسائيت قبول ڪرڻ بعد روسي قوميتي نسلون پاڻ کي روشن ضمير ۽ تهذيب يافتہ سمجهڻ لڳيون هيون. ان بعد قسطنطينيه جي رهبانيت ۽ اسلامي ملڪن جي واپاري طبقي گڏجي سڌجي روس جي وحشي فطرت ۾ ڄڻ تهذيب جا ٻج ڇڻيا هئا. ان دور ۾ ئي ڪلسيا جي قالب مان گهڙيل روسي زبان جنم ورتو هو. ان دور ۾ صحيح معنيٰ ۾ صرف هڪ ادبي تخليق سرجي وئي هئي: ’اگور جي مهڙ‘ (The Campaign of Igor) اها مٿئين عنوان هيٺ طويل نثري نظم جي قالب ۾ جنم وٺندي ڏيکارجي ٿي جنهن کي قومي ڪلاسيڪي شاعري طور مڃيو ويو آهي. پر، تمدن ۽ ادب جي ميدان واري ان تعميري دور جتاءِ ڪين ڪيو ۽ وحشي تاتارين جي لڳاتار حملن روسين جي شهري زندگي، شهري تهذيب جي مڙئي آثارن کي نيست نابود ڪندي خون ۾ رڱي ڇڏيو هو جنهن سبب ايشيا ۽ يورپ

جي وچ ۾ صدين تي ڦهليل خونخوار ويڙهه، نفرت ۽ دشمني جي فڪر ۽ فلسفي جنم ورتو ۽ اها انارڪي پندرهنين صدي تائين قائم رهي؛ تانجو رومنونف گهراڻي واري رياست مُسڪووي (هاڻوڪو ماسڪو) هوريان هوريان طاقتور ٿيندي سورهين صدي ۾ اوان چوٿين جي حڪمراني هيٺ روس جي سڀني رياستن کي يڪجا ڪري هڪ متحد ۽ طاقتور شهنشاهيت جو بنياد رکيو. ان کان اڳ روس ايئن ننڍين شهري رياستن ۾ ورهايل هو جيئن قديم دور ۾ يونان ۽ بعد ۾ اٽلي چڙوچڙ آزاد ۽ هڪ ٻئي جي مخالف شهري رياستن ۾ تقسيم ٿيل هوندا هئا.

سورهين صدي جي سياسي ۽ سماجي انارڪي جي آخري چوٽائي ۾ روسي شهنشاهيت جون واڳون پيٽر اعظم سڀاليون جيڪو فطري طور بي قياس، بي درد، مغرور ۽ سنگ دل تانا شاهه هو پر انهن اوگتن سان گڏ منجهس بلند حوصلو، تخيل جي بلند پروازي ۽ وسعت نظري به هئي. هن اقتدار سڀاليندي ٿي محسوس ڪيو هو ته يورپ سان ڪلهيگس ڪرڻ لاءِ صرف حڪومتي انتظامن کي بهتر بڻائڻ ۽ فوج ۾ واڌارو آڻڻ ڪافي نه هو بلڪ انگلينڊ جرمني ۽ فرانس جي صنعت ۽ حرفت سان به ڪلهو ملائڻ ازحد ضروري هو. ان مقصد حاصل ڪرڻ لاءِ پاڻ هالينڊ وڃي جهازسازي جي عمل جو مشاهدو ڪندي روسين کي به ترغيب ڏياري هئي ۽ نيوا ندي جي ڪناري لڳ بالٽڪ سمنڊ جي ساحل تي پرڏيهي واپار کي زور وٺائڻ لاءِ سينٽ پيٽرسبرگ بندرگاهه جي نئين راجڌاني جو بنياد به وڌو. ان سان گڏ امير طبقي فوج ۽ نوڪر شاهي جي قدآور شخصيتن کي يورپي زندگي ۽ ڪلچر سکڻ ۽ اپنائڻ لاءِ به Gold and gun جي پاليسي اختيار

ڪئي هئي. ان رٿابندي وسيلي روسي رياست جي عظمت ۽ طاقت ۾ يقيني طور حيرتناڪ واڌارو ٿيو هو پر، اهڙي اندڙ وشواس سبب روسي قوم جي پنهنجي الڳ ۽ منفرد شخصيت کي ڪاپاري ڌڪ لڳو جيڪو سندس روحاني ۽ اخلاقي زندگي لاءِ قطعي سودمند ڪين بڻيو. ايشيا ۽ يورپ جي ان مقدس يا غير مقدس تاريخي ميلاب ڪارڻ روسين چواڻي سندن منهن يورپ ڏانهن ۽ پٺ ايشيا طرف رهي آهي ۽ ان سبب سندن ذهني تي يورپي اثر وڌيڪ گهرا محسوس ٿيندا رهن ٿا. ان ناڪاري وصفن جي باوجود به روسي ادب سوچ سیرت ۽ تهذيب ۾ ايشيائي عنصر سولائي سان پر جهي سگهجي ٿو.

جيتوڻيڪ روسي ادب وقتي طور پيتر اعظم جي دور ۾ رياستي قبضي هيٺ اڀرندو رهيو پر جلد ئي ڏاڍي تي بيٺل رياست قوم جي ذهني زندگي آڏو رڪاوٽ بڻجي وئي.... هينئر ’زاري شهنشاهيت‘ آزاد خيالي کي موت جو پڻ ڏياريندي بلڪ موت سان همکنار ڪندي روڪيندي رهي. ان بدحال دور جي تصنيفن مان ديوانگي ۽ هيچاني ڪيفيتون لياڪا پائينديون ڏسي سگهجن ٿيون. پر، ان ڪڙي حقيقت جو اڀياس ڪنهن ذهني تعصب کان سواءِ ڪبو ته اهو صاف بکندو نظر ايندو ته روسي تاريخ اندر ’انساني سپاءِ‘ ۾ ’اوچتي بدلاءِ‘ جو چتر يا ڪردار سدا ڪرشماتي رهيو آهي! بهگڻي روسي ليکڪ، تاريخ نويس ۽ نقاد ڪليوچفسڪي مطابق، ”يورپ اندر ڪا اهڙي قوم ڪونهي جنهن جا فرد مختصر مدت اندر ايڏي اورچائي ۽ سخت محنت سان ڪو ڪم اڪلائي سگهن جيڏي جانفشاني سان روسي ماڻهو ڪرڻ جا اهل آهن؛ پر مستقل مزاجي... ۽ لاڳيتي عمل جي ميدان ۾ سندن اها وصف ڪمياب آهي.“ پر سندن اهڙو ناڪاري سپاءِ گذريل صدي جي

سترهن واري انقلاب کان اڳ وڌيڪ نمايان نظر ايندو هو. ٻين يورپي قومن جي پيٽ ۾ روسي ادب اوسر ۽ ارتقا اندر ان محرومي جو ڪارڻ ’قومي سيرت‘ ۾ مٿي ذڪر ڪيل خصوصيت کي ڄاتو وڃي ٿو. ان کان علاوه بغاوت جو عنصر به روسي عوام جي سپاءَ، مزاج ۽ خمير جي اهم خصوصيت آهي.

ان غيرمستقل مزاجي ڪارڻ هر نئين عهد جي سرڇڻهارن پراڻي دور جي ادبي ڪارنامن يا ٻولي جي اڻت سان بي دلي جو اظهار ڪندي انهن کي ريتي ادبي مورخ يا نقاد لاءِ سلسلي جوڙڻ ۾ دشواريون پئي پيدا ڪيون آهن. دوستووسڪي ۽ چيخوف جي زبان، اسلوب ۽ طرز ان صورت حال جي بهترين عڪاسي ڪندا پسي سگهجن ٿا. اهڙا انيڪ مثال انقلاب کان اڳ ۾ ۽ پوءِ جي تحريرن ۾ جابجا پکڙيل آهن. دراصل روسي فطري طور اڪيلائي پسند آهي ۽ کيس سماجي جانور چوڻ زيادتي ٿيندي. ڊگهي پيچيده سماجي ڌارا ۾ وهندي مختلف نسلن جي ميلاپ سان سندس ’وجود‘ جنم ورتو آهي؛ ان ڪارڻ سندس سپاءَ ۽ روپن ۾ انڊلني رنگن جي اڻت پسي سگهجي ٿي. سندس سپاءَ ۾ قديم سلافي نسل (Slavs) جون خصوصيتون سڀ کان وڌيڪ موجود آهن. اهو ئي سبب آهي جو پنهنجي يورپي پاڙيسرين جي پيٽ ۾ روسي ادب ڪاڪ محل وانگر حيرت ناڪ تيزي سان وجود ۾ ايندو رهيو هو. ان جي هستي اندر سرف ’جوهر‘ آهي جيڪو سندس عظيم ادبي شخصيتن جي ذات ۾ ڪنهن راز جيان موجود پسي سگهجي ٿو. روسي ادب اندر موجود بي نيازي ۽ جدت پسندي کي ان انفرادي مادي تي مٽيا ۽ تقويت بخشي آهي جيڪو فرد کي اڪيلو ۽ سماجي فائدي ۽ نقصان کان بي اونو ۽ بي خبر رکندو آهي.

انفراديت جي نتيجي ۾ انتشار جو پيدا ٿيڻ به لازمي امر هوندو آهي پر، روسي ادب جي خوبيون کي ڏسندي ان ناڪاري وصف جو قطعي احساس ڪونه ٿو ٿئي بلڪ شايد انفراديت ۽ انتشار سبب ئي اهي 'خوبيون' نمايان نظر اچن ٿيون. پر، ان ناڪاري وصف جو نتيجو اهو به نڪتو آهي ته روسي ادب ۾ پشڪن کان سواءِ ٻي ڪا اهڙي وزندار هستي ڪونه ٿي نظر اچي جنهن جو اثر هڪ نسل کان وڌيڪ نسلن تي نمايان طور محسوس ڪري سگهجي. پر، پشڪن به ايڏو 'مائيدار' ڪونهي جيڏو گوٽي ۽ شيڪسپيئر آهن. شايد ان جو سبب ڪنهن 'سلسي'، 'مرڪزيت' ۽ 'سرشتي' جي غير موجودگي به چئي سگهجي ٿو. ٻئي پاسي صرف ليونالستائي، ترجماني ۽ دوستووسڪي جي ڪجهه ادبي شاهڪارن ۾ زندگي جي گرمي ۽ اوسر جي جهلڪ پسجندي ڏيکارجي ٿي ۽ بس. پر، هنن اندر به مايوسي تقدير پرستي ۽ غم جا اولڙا پسي زندگي جي جهلڪ کي جهڪو ڪندا رهن ٿا. هنن ادب اندر ڪڏهن به گوٽي جيان زندگي جو مڪمل فلسفو ڪونه ڏنو جيڪو مذهب جو بدل بڻجي سگهي ها.

روس جي بدقسمتي اها به رهي هئي ته ان قوم اندر مجموعي حيثيت ۾ فطري اوسر ۽ واڌ ڪونه ٿي سگهي هئي جيئن يورپ جي ٻين قومن ۾ ٿي هئي. هن اندر اها تبديلي 'انقلابن' ذريعي ايندي رهي. پهريون خوني انقلاب پيٽر اعظم (1672-1725ع) جي دور ۾ آيو هو ۽ ٻيو انقلاب محدود روشن فڪر طبقي پاران ڊسمبر 1825ع (ڊسمبرست Decembrist) ۾ آندو ويو جنهن ڪارڻ ڪافي جاني نقصان ٿيو. ان بعد سن 1905ع وارو ناڪام انقلاب ۽ آخر ۾ سن 1917ع جو تاريخ ساز ۽ ڪرشماتي بولشيويڪ انقلاب جنهن کيس

پهريون پيرو هزار ورهين جي ڊگهي سياسي سماجي ۽ اخلاقي پستگي مان اُپاري آڪاش جي بلندين کي ڇهندو محسوس ڪرايو هو.

گهڻو ڪري روسي ليکڪن انساني پستي جي پاتال جي تاريخي کي گهرائي سان چٽيو آهي؛ پر، بلندي جا سڀنا به ڏيکاريندا رهيا آهن ۽ انهن اندر حقيقت اصليت ۽ يقين جو اهڙو اثرائتو اظهار ملي ٿو جيڪو عام ۽ اعتدال پسند سرجهڻ جي تصور ۽ امڪان جي پڪڙ کان گهڻو اونهو اُتاهون ۽ برتر آهي. مثال طور ذهن ۽ دل جا مرض، يا مايوسي ۽ بي وسي جي فضا جنهن اندر ايئن پاسندو آهي جڻ دوستووسڪي جي ڪلپنا هڪ ڦٽيل پڪي جيان ڦٽڪي رهي هجي.....

اها حالت ايئن لڳندي آهي جڻ آشا سوپ ۽ بلند پروازي جي ابتدا ٿيندي هجي! ان منزل تي پهچي انسانيت جو تابناڪ رخ پنهنجو پاڻ پڦاڻيندو لڳندو آهي، جنهن جي چاپ اسان جي من تي هميشه لاءِ نقش ٿيو وڃي ٿي ۽ ان سان ئي انساني جيون ۾ جوت جاڳائي سگهجي ٿي. ميڪسم گورڪي جن ستايل تباهه حال ۽ لڄن روسين جي سڃاڻپ ڪرائي ٿو هنن جو سڀاءُ ۽ فطرت غريبي ۽ بدي جي چار ۾ ننهن کان چوٽي تائين ڦاٿل آهي، سندن دليون ۽ لڇڻ برائي جي گپ ۾ گُٽل آهن، هنن جون بيشمار اوڻايون پسيندي سندن انسان هجڻ ۽ جيئندو رهڻ تي اچرج لڳندو آهي. پر، انساني عبرتڪڏي جي ايڏي بربادي ڏسندي به روشني جو ڪرڻو نظر ايندو رهي ٿو ۽ اسان جي ڏاهپ ۽ ڏورانهيون نظرون گورڪي جي سچ رڃ ۽ ويراني کي آباد ٿيندو ڏسي سگهن ٿيون! ان ڦيري مان پلي پٽ سڏ پوي ٿي ته انسانيت جو 'ست ۽ سچائي' ڪڏهن ڪٿي زنگجي نٿو سگهي. گورڪي جي ان 'جوهر' کي ئي ته 'انساني همدرد' ڪوٺيو وڃي ٿو. شاهڪار روسي رچنائن جو

مقصد فنائتي نموني زندگي جي سڄي ۽ حقيقي تصوير چٽڻ رهيو آهي، جنهن اندر حيات جو هاڪاري ۽ سڄو فلسفو هر دم چلڪندو ڏيکارجي ٿو..... ۽ ان ذريعي ذهن ۾ کشادگي، دل ۾ درد، اخلاق اندر محبت ۽ همدردي پيدا ٿيندي محسوس ڪري سگهجي ٿي. مان اڳ ئي ڄاڻايل نڪتي کي ورجائيندي چونڊس ته مجموعي طور روسي ادب ۾ زندگي جي تعمير جو جتن ناياب آهي پر، ان اندر مجموعي طور زندگي جو فلسفو ۽ ڪائناتي فڪر به موجود آهي جيڪو انوکي هئڻ جي باوجود واضح نهرو ۽ اثرائتو به آهي. روسي ليکڪن جو مقصد اهو رهيو آهي ته انسان ۽ سندس هستي کي ڪائنات اندر هڪ نئون ۽ نرالو درجو ۽ اهميت ڏئي خالق ۽ مخلوق جي وچ ۾ اهڙي بي حجاب ياري جي اُت ڪئي وڃي جو ڪنهن 'وچواري' جي ضرورت ڪڏهن محسوس نه ٿي سگهي! اهڙي خواهش ۽ آرزو لاءِ وڏي جگر ۽ همت جي ضرورت آهي!! جيتوڻيڪ روسي ادب جي مٿيادار قلمڪارن کان سوچ جي جل پري ڏور رهي پر، 'انسانيت' جي بلندي ۽ تعمير صرف ڪامياب اخلاقي ۽ روحاني تجربن سان سلهاڙيل ڪونه هوندي آهي. مهانتا صرف انهن کي پلئه ڪونه پوندي آهي جن جي من جون مرادون بار آور ٿين..... ڇو جو تجربن مشاهدن جي نتيجي مان سڌ پوي ٿي ته سوچ آڻڻ ۽ اميدن کي محدود ڪرڻ ۾ پوشيده رهي ٿي.

انسان کي ڪنهن اوکي فعل جي تڪميل لاءِ پنهنجي قوت ۽ امڪان جو اڳ ۾ ئي اندازو لڳائڻ جڳائي. روسي سپاءَ جي انفراديت، خودي جو اڀياس ۽ پنهنجي ذات سان گهري لڳاءُ کي بنيادي طور انسان ۽ انسانيت جي ڪڙي آزمائش ڪوٺي سگهجي ٿو ۽ ان آزمائش جي سڀني جزباتي پهلوئن کي روسي سوچ پنهنجي ذات جي گهرائين ۾ حل

ڪندي انساني هستي جي ڪنهن به رخ، انساني فطرت جي ڪنهن به راز کي نظر انداز ڪين ڪيو آهي.... جستجو جي ان اڻاوي عمل دوران وقت جون اڻيڪ ناخوشگوار ساعتون آڏو اينديون رهيون پر، انهن جي چٽي ۽ غير مبهم اظهار ۾ روسي اديبن ڪمال درجي جي همت ۽ سورهياڻي ڏيکاري آهي.

سن 1805-1815ع وارين نيپولين قهري جنگين روسي عوام، اميرن جي هڪ خاص طبقي ۽ فلولجين جي نوجوان ڌڙي جي هڪ حصي اندر حوصلو همت ۽ وطن پرستي جي جذبن کي بيدار ڪري منجهن هم آهنگي، قرباني، آزادي ۽ علم جي چاهت لاءِ اجهل سجاڳي آندي هئي. انهن جنگين ۾ سوپارو ٿيڻ جي باوجود جڏهن محسوس ڪيائون ته زار اليگزينڊر پهرين ڊپٽ ڏونس ۽ اره زورائي وارا طريقا اختيار ڪري ڇڏيا ته نتيجي ۾ حڪومت ۽ زار خلاف سندن مخالفت عملي صورت اختيار ڪري ورتي ۽ هرجاءِ خاص طور وڏن شهرن ۾ خفيه انقلابي ادبي ۽ ثقافتي جماعتون ۽ تنظيمون وجود ۾ اينديون رهيون جن جي ڪڪ ۾ روشن خيالي، علم، آزادي ۽ انقلاب جا ولولو پيدا ڪندڙ جوهر ۽ جزا پرورش پائيندا وڌندا ۽ عام ماڻهو کي منڊيندا رهيا. اليگزينڊر پهرين جي موت کان پوءِ زارنڪولس پهرين (1825-1855ع) روسي تاناشاهي جي واڳ سنڀاري ورتي.... ۽ هيءُ تاناشاهه ظلم ڏاڍو ۽ قهري ڪارنامن ۾ پنهنجي پيش روئن کان گوءِ کڻي گهڻو اڳتي نڪري آيو هو. هن جي راڄ ۾ آزادي جي پروانن لاءِ ڦاسيون جلاوطني ۽ اخبارن ڪتابن ۽ اديبن جي اظهار تي بندشون، روزانو معمول بڻجي ويو. سن 1825ع جي ڊسمبر مهيني ۾ بغاوت / انقلاب جي دؤر (جنهن کي ڊسمبري يا ڊيڪابريست به ڪوٺيو وڃي ٿو ۽ جنهن

جورهنما مشهور دانشور نڪولائي تر جنيف هو) سبب عام ماڻهن سان وڏا ڪلور ڪيا ويا جنهن ۾ زار جي نظرداري هيٺ پوليس، ڪليسا ۽ نوڪر شاهي جي رجعتي تمورتي پنهنجي عوام دشمن تاريخي ڪردار ادا ڪرڻ ۾ اڳري ۽ اڻ تر رهي هئي. سن 1835ع ۾ سموري دانشور لڏي مان صرف پشڪن جي ذات گوهيون ڏيندي، پنهنجي ادبي لات کي اوچورڪڻ ۾ سوپاري نظر آئي هئي.

ان پُرخطر وٽ پڪڙ ۽ افراتفري واري زماني ۾ روسي جيان ۽ دانشورن ٻاهرين دنيا (جرمني، فرانس، انگلينڊ وغيره) سان ادبي ثقافتي سياسي تهذيبي ۽ فڪري ناتا ۽ سنڀند گهاتا ڪري ڇڏيا هئا، ۽ نتيجي طور ڳجهه ڳوهه ۾، ۽ ڪڏهن ظاهري طور فلسفيان، تهذيبي، سياسي ۽ ادبي بحث مباحثا زور وٺندا رهيا. ان کي جامع صورت بخشڻ لاءِ جدا جدا پليٽ فارم ۽ حلقا پڻ قائم ڪيا ويا جن ۾ ’ستان ڪيئي وچ‘ (1817-1840ع) جي حلقي ڪافي ناماچار حاصل ڪري ورتو هو. بيلنسڪي، هرزن، باڪونن ۽ ٻين انيڪ دانشور نوجوانن جن ادب ۽ سياسي هلچل ۾ ناموري حاصل ڪئي هئي ان حلقي سان سلهاڙيل هئا ۽ اتي ئي سترهين، ارڙهين ۽ اوڻويهين صدين جي پيرس جهڙي ’سيلوني‘ ماحول جي واد وواد ۾ سندن سوچ ڌنڌ ۽ ابهام مان اُسري ’صورت پذيري‘ ۽ آڪار حاصل ڪري ورتو هو... انهن بينڪين دوران اشتراڪي شاهڪارن جو اڀياس ڪيو ويندو هو: روس جا سياسي مسئلا آزادي سان بحث هيٺ آئي ملڪ جي آزادي بابت رٿائون رٿيون هيون. هرزن ۽ شاعر اوگاريوف اڪثر اهڙن حلقن جي جلسن ۾ شرڪت اختيار ڪندا رهندا هئا. ان ئي زماني 1825ع ۾ ماسڪو جي مشهور اخبار ’دوربين‘ ۾ آزادي پسند اديب چارائف (1793-

1855ع) جو هڪ شعلي نما پرمغز خط چيپيو هو جنهن دانشور ۽ پڙهيل ڪڙهيل طبقي ۾ چڻ گرنار وارو غلغلو مچائي ڇڏيو هو. سندس خط وطن پرست ۽ روشن خيال روسين کي چڻ بي وس ڪري منڊي ڇڏيو هو.

زار شاهي، نوڪر شاهي، مذهبي ۽ ڪترقوم پرستانه ڏاڍ ڌم ۽ اره زورائي.... تقرير ۽ تحرير تي بندش جي باوجود غور ۽ فڪر جي طوفاني لهرن کي حڪومتي ادارن ماڻو ڪرڻ ۾ ڪاميابي حاصل ڪونه ٿي سگهي ۽ سن 1850ع تائين روس اندر سوچ ۽ فڪر جا ٻه وڏا مخالف ڌڙا اُڀري آيا: 1: يورپ دوست (Westernism) ۽ 2: سلاف دوست (Slavophilism) انهن پارٽين يا ويچار ڌارائن جو بنياد عقيدن جي پيٽ ۾ 'لاڙن يا روين' ڏانهن وڌيڪ جهڪيل هو. يورپي روبي اندر هيٺيان اهم نڪتا ڄاڻائڻ جوڳا آهن: 1: رومن ڪيٿولڪ مذهبي فڪر سان سلهاڙجڻ جيڪو گريڪ چرچ سان وابستگي جي نسبت وڌيڪ ولولي ۽ زندگي سان ڀرپور هو. 2: جرمن آدرش اندر ماديت جي چلڪندڙ فڪري لهرن سان پاڻ مونڪي حقيقت جو دلڪش نظارو ڪرڻ. 3: فرانسيسي عقليت پسندي جي روح گرمائيندڙ ۽ ذهن جرڪائيندڙ فلسفي سان هم دوش ٿي ڪري مادي ترقي جي راهن جي جستجو ڪرڻ. 4: اگست ڪاميٽي جي فرانسيسي فلسفي جي اثباتيت پرست فڪري ڌارائن ۾ مجاز جا مزا ماڻڻ وغيره.

يورپ دوست روبي ڏانهن مائل دانشورن/ماڻهن جي سوچ موجب يورپي تهذيب ۽ تمدن يورپي سياسي ۽ معاشي نظرين ۽ تجربن مان اثر ۽ سبق وٺڻ روس جي مادي سماجي ۽ سياسي ترقي ۽ اوسر لاءِ لازمي امر قرار ڏنو ويو هو. ڇو جو هنن روسين کي فطري طور يورپ جي

قومن کان الڳ ۽ مختلف ڪڏهن ڪين ٿي سمجهيو ۽ ڪين به سياسي سماجي ۽ معاشي ترقي جي ڏس ۾ انهن ئي راهن تان گذرڻو هوجن تان ڪانئن اڳ ۾ يورپ جون ترقي يافتا قومون لانگهائون ٿيون هيون. ان ڌڙي يا پارٽي اندر ٻين دانشورن کان علاوه اشتراڪيت جا انتهاپسند حامي به شامل هئا جن مطابق روس کي ان ’ڊگ‘ تي هلائڻ ۾ ملڪ ۽ عام ماڻهو جي سلامتي آزادي ۽ بهبودي جو راز سمايل هو. يورپ دوست پارٽي يا لاڙو رکندڙ سياسي سوچ وارن اديبن ۽ دانشورن ۾ ناول نگار ايوان ترجنيف (1818-1883ع)، پيسم سڪي (1820-1881ع)، شچدرن (1826-1889ع)، اتم جگهه والارين ٿا؛ شاعرن ۾ نڪراسوف (1831-1877ع)، اورا وگاريوف (1813-1877ع) وغيره..... پر مٿي ڄاڻايل شخصيتن جي مهما ادب جي حوالي سان هئي ليڪن نوجوانن جي بي پناهه ڪٽڪ ۾ هيٺين هستين جو وڌيڪ اثر هو جن کي ادبي ناموري بجاءِ پنهنجي فيلسوفانه ترقي پسند سوچ جي پرچار ۽ ان کي ساڀيا ۾ ’آڪار‘ بخشائڻ جو وڌيڪ اونورهندو هو. 1: بيلنسڪي (1810-1848ع) مشهور تاريخ ساز نقاد، سماجيات جو ماهر ۽ سياسي پرچارڪ. انسان دوستي جي هن بهڳڻي دانشور شيلنگ، فشتي ۽ هيگل جو ڳوڙهو اڀياس ڪري آخر ۾ فيور باخ ۽ ڪارل مارڪس جي تاريخي ۽ جدلي ماديت جي فلسفي کي پنهنجي وجود ۾ سموئي روس اندر سندن فڪر جي لات اوچي رکڻ وارن پهرين مهندارن مان هڪ اهم ٽيڪاڪار ۽ دانشور ڄاتو وڃي ٿو. 2: هرزن (1812-1870ع) مشهور نقاد، انقلابي ۽ تاريخي رسالي ’گهنڊ‘ جو ايڊيٽر ۽ بيلنسڪي جو دوست. 3: باڪونن (1814-1876ع) جڳ پرسد انقلابي، انارڪست، تاريخ ساز شخصيت ۽ شعله نوا مقرر. 4:

نڪوالائي چرنيشووسڪي (1828-1889ع) روسي منڪريت پسند تحريڪ (Nihilist) جو 'ابو'، جيلي جيت ۾ تحرير ڪيل پنهنجي خيالي آدرشواڌي ناول 'نيٺ ڇا ڪجي؟' جو نامور ليکڪ، بي باڪ نقاد ۽ ساميه واد جي حدن کي ڇهندڙ فلسفي . 5: لافروف (1823-1900ع) مشهور فيلسوف، سماجي علم جو ماهر ۽ انقلابي رهنما. 6: گرانووسڪي (1813-1855ع) مشهور تاريخ نويس، هرزن ۽ ٻين دانشورن جو گهاٽو دوست، تاريخ جي حوالي سان انقلاب جي اپٽار ۾ ويساهه رکندڙ. 7: ڪي ميخائيلووسڪي (1842-1904ع) پاپولسٽ (عوامي - Norodniks) تحريڪ جو اهم دانشور انقلابي ۽ مفڪر.... ۽ چرني شيووسڪي، لافروف ۽ پرنس ڪروپاٽڪن جو گهاٽو دوست. 8: پرنس ڪروپاٽڪن (1842-1921ع) جڳپرسٽ انارڪسٽ رهنما، انقلابي، تاريخدان، سائنسدان ۽ ڪافي حد تائين پنهنجي قدآور پيش روئن: چرني شيووسڪي، لافروف، ميخائيلووسڪي جي نظرين ۽ پاپولسٽ تحريڪ (Norodniks) سان قول ۽ فعل جي حد تائين سهمت. هن عظيم دانشور مطابق، 'انقلاب پنهنجي اصل ۾ بنيادي طور ارتقا جو لازمي حصو ۽ جزو آهي.' فطرت اندر انقلابن کان سواءِ ڪو ارتقا ٿيڻ ناممڪن آهي! 'هوريان هوريان ايندڙ تبديلين کان پوءِ تغير جا تيز تر جهٽڪا اچڻ لازمي امر آهي'. 9: اي اي بوگدانوف (1873-1928ع) بولشيوك پارٽي جو سرگرم ميمبر ۽ نظرياتي رهنما، فيلسوف، ڊاڪٽر ۽ محقق. 10: پساريف (1840-1878ع) چرني شيووسڪي جو نوجوان دوست ۽ ساٿي جنهن کي منڪريت پسند تحريڪ (Nihilist) جي فيلسوف ۽ سرگرم رهنما طور به ڄاتو وڃي ٿو. 11: ڊوبروليوپوف (1836-1861ع) هيءُ

جوشيلو مقرر رهنما ۽ ترقي پسند دانشور چرني شيووسڪي جي رسالي 'هم عصر' ۾ زندگي جي آخر تائين لکندو رهيو هو. ۽ پاپولست تحريڪ (Norodniks) جو ليڊر به هو. ان کان علاوه سن 1917ع جي بولشيويڪ انقلاب ۽ انساني تاريخ کي بلندي ڏانهن نئون موڙ ڏيندڙ جڳ پرست انقلابي رهنما، دانشور ليڪڪ ۽ نقاد پليخانوف، لينن، ميڪسم گورڪي، بخارين ۽ تراٽسڪي به انهن يورپ دوست منڪريت پسند، پاپولست (عوامي) تحريڪن وغيره ۾ عملي ڀاڱ وٺي اوج تي پهچائي پاڻ موڪڻ ۾ ڪمال ڪري ڏيکاريو هو.

'منڪريت' (Nihilism) محض انڪار جو پرتشدد طريقو هو. ان کي فڪر يا فلسفو نٿو ڪوئي سگهجي. منڪريت پسندن جي سوچ موجب سياسي ۽ سماجي مسئلا جذبات جي دخل اندازي کان عاري ٿيڻ جڳائين، علم ۽ سائنس ۾ سندن ويساهه پختو هوندو هو. منڪر (Nihilist) مذهب، رسم ۽ رواج، مدي خارج اخلاقيات ۽ قدامت تي ٻڌل معاشرتي نظام جي سخت خلاف هوندو هو. اها تحريڪ وطن جي مان، آزادي ۽ علم جي سربلندي جي حصول لاءِ جان نثاري جي بي مثل هلچل هئي جنهن اندر، خاص طور نوجوان طبقي رياستي ڏاڍ خلاف عظيم قربانيون ڏنيون هيون. منڪرن جو فرقو زاراليگزينڊر دوئم جي دور ۾ وڌيڪ سرگرم هو ۽ سندن ئي اجهل ڪوششن سبب روس مان فيبروري 1881ع ۾ 'هاري غلامي' (Serfdom) جو خاتمو ٿيو هو..... ۽ ان تحريڪ سن 1917ع واري بولشيويڪ انقلاب جي راهه به هموار ڪرڻ ۾ وڏو ڪردار ادا ڪيو هو.

مٿي ڄاڻايل تحريڪن کان گهڻو اڳ ۾ ڪيترائي دي گريٽ جي راج دوران، جنهن زماني ۾ روسي نوجوان دانشور طبقو پنهنجي راڻي

جيان ڊيڊرو، گرم (Grimm) والتير، روسو، مانتيسڪو، ڊي المبرٽ، فرانسسي انسائيڪلوپيڊياڻي دانشورن... ۽ ايدم سمٿ جي پربهار خيالن ۽ سوچ کي پنهنجي ذهن ۽ وجود ۾ جذب ڪري رهيو هو. ان وقت جرمني مان ڦٽندڙ هڪ 'پراسرار آدرشي نظريو' روسي اميرن جي ذهنن ۾ پاڙون پکيڙيندو رهيو. ان نظريي روسي ڌرتي تي پهچي 'ميسن تحريڪ' (Masonic, Movement) جو روپ ڌاري ورتو. روس اندر ان جو اوائلي رهنما ۽ باني "نڪولاڻي نوويڪوف" نالي هڪ دانشور هو. ان تحريڪ مان اتساهه وٺندي عام ماڻهن اندر تعليم لاءِ چاهه پيدا ڪرڻ، پنڌي سڌارا آڻڻ ۽ دان پڇ واريون انيڪ رٿائون عمل ۾ آنديون ويون هيون.

'يورپ دوست' تحريڪ جي پيٽ ۾ 'سلاف دوست' فرقي يا تحريڪ جا رهنما شيلنگ جي 'جرمن آدرش واد' هيگلي 'تاريخي نظريي' کان متاثر ٿيا هئا. هنن نه صرف تاريخ جو اڀياس ڪيو پر روسي قوم کي پنهنجي فطرت سمجھائڻ ۾ مدد ڪندي ان مان پيدا ٿيل نڪتن ۽ اصولن کي ملڪي سياست تي مڙھڻ جون ڪوششون ورتيون. ڪيري ليف، خوميڪوف، ڪانسٽنٽائن اڪسڪوف جهڙن دانشورن جي علم مان فائدو وٺندي سولوفيوف ۽ ڪوسٽوماروف روس اندر تاريخ نويسي کي اوج تي رسايو. گمنام داستان The lay of Igor کي قومي زندگي جي تعمير جو ذريعو بڻايو. پيٽر اعظم جي نام نهاد سڌارن سبب جنهن اجنبيت ۽ بيگانگي جنم ورتو هو ان کي دور ڪرڻ جون مخلصانه ڪوششون اختيار ڪيون. سلاف دوست پارٽي روسي روايتن، يوناني، بازنطيني ڪليسائي سوچ، تاريخ جي قدامتي سوچ ۽ جوهر کي سياست ۽ سماجيات ۾ نافذ ڪري هڪ قسم جي

‘مانائي’ ۽ ‘جمود’ ڪرڻ جي جتن ۾ به اڳري نظر ايندي رهي. ان تحريڪ جي سرموڙ نظريه ساز ‘ڪائونٽ يوواروف’ مغربي تهذيب سائنس ۽ فڪر کي سخت لفظن ۾ ننديندي ‘مذهبي تمورتي’ جو انوکو نظريو گهڙيو هو. جنهن مطابق روسي سماجي سياسي ۽ فڪري عمارت جو بنياد ‘مذهبي، انتهاپسندي، زار شاهي ۽ انتهاپسند قوميت’ تي بيهارڻ جڳائي.

اوڻويهين صدي جي آخري ۾ روس اندر صنعت ۽ حرفت جي تڪڙي واڌ ۽ مخالف طبقن کي جنم ڏيندي پنهنجي ڦوه ۾ هڪ ٻئي جي آڏو اچي بيهاريو: بورجوا (سرمائيدار) ۽ پرولتاري (مزدور). انهن جي آمد انقلابي سوچ ۽ عمل کي آڏو تحرڪ بخشيو. زار شاهي جي جمود هيٺان زير زمين سياسي اٿل پتل زورن تي هئي ۽ مختلف سياسي ڌڙا بنديون ۽ جماعتون ‘زاري زنجير’ جي جڪڙ کان آزادي حاصل ڪرڻ لاءِ ٺهي جڙي رهيون هيون. انهن ۾ ٽي گروپ نهايت اهم ۽ ڄاڻاڻ جوڳا آهن:

1: آزادي آئيني جمهوريت پسند ٿولو: هن پارٽي جا رهنما به جمهوريت پسند، پروفيسر پال مائيليوڪوف ۽ پيٽراسٽرو هئا ۽ سندن پاڙون ڊسمبري تحريڪ سان ملن ٿيون. ان پارٽي زميندار ۽ مٿئين بورجوازي طبقي جي حقن ۽ آئيني سڌارن لاءِ پئي پاڻ پٽوڙيو. بعد ۾ بولشيويڪ نظريي جي سخت مخالف بڻجي وئي.

2: سوشلسٽ انقلابي پارٽي: هن پارٽي جو جنم ‘عوامي ارادو’ (Popular Will) تحريڪ جي ڪڪ مان ٿيو هو. ان پارٽي جي روماني ۽ انقلابي ماضي سبب نوجوان دانشور خاص طور شاگرد طبقي ۾ ان لاءِ بيحد ڪشش هئي. هارين ۽ مزدورن جي حقن جي چيمپيئن

بڻجي سامهون آئي هئي ۽ سندس مقصد ملڪ اندر تانا شاهي جو خاتمو ۽ جمهوري نظام نافذ ڪرڻ هو. پانت پانت جي ملغوبي سبب گهڻو وقت جتاءِ ڪونه ڪري سگهي. ان پارٽي جو رهنما دانشور وڪٽر چرنوف هو جيڪو لافروف ۽ ميخائيلوسڪي جي فلسفائي سوچ کان گهڻو متاثر هو.

3: روسي سوشلسٽ جمهوري مزدور پارٽي: هيءَ پارٽي سن 1898ع ۾ منسڪ شهر اندر هڪ خفيه گڏجاڻي دوران وجود ۾ آندي وئي هئي. ان پارٽي جي بانيين مان جي پليخانوف لينن اهم مزدور رهنما ۽ دانشور هئا. ان پارٽي جي 'جوهر' ۾ ٽي نڪتا اهم هئا: سياسي شعور، انقلابي روح ۽ مزدور اتحاد ۽ سندس برتري. ان پارٽي جا رهنما ۽ ڪارڪن ابتدا کان ئي زاري حڪومت پاران ظلم سختيون ۽ جلاوطني سهندا رهيا. سن 1900ع ۾ لينن 'چٽنگ' (Spark) نالي اخبار جاري ڪئي جنهن روسي ذهن انقلاب تائين انقلابي ۽ نظرياتي نوان موڙ بخشڻ ۾ اهم ڪردار ادا ڪيو هو. سن 1903ع ۾ پارٽي اندر خاص طور آزادروي وارو لاڙو رکندڙن بابت پهرين نظرياتي ڪشمڪش ۽ اختلاف پيدا ٿيو هو. پارٽي تن اهم ترين ليڊرن مان لينن ۽ پليخانوف جو الڳ ۽ اڪثريت وارو ڌڙو بڻجي 'بالشيوك' سڏائجڻ لڳو ۽ مارتوف جو جدا ۽ اقليت وارو ٽولو 'منشيوك' سڏائجڻ ۾ آيو.... جيڪو آخرڪار سن 1912ع ۾ اسٽاڪ هوم جي اجلاس اندر پارٽي کان بلڪل ڌار ٿي ڪري انقلاب دشمن روبي جو حامي بڻجي ويو.

روس اندر ادبي، سماجي ۽ سياسي تنقيد جو آغاز دينيوويتوف (1805-1837ع) طرفان ڪيو ويو هو. هو پاڻ به شاعر هو. ان بعد نجيزڊن (1804-1856ع) تنقيد جي واڳ سنڀالي جيڪو پاڻ

فيلسوف ۽ مڃيل عالم هو... ۽ هنن ايندڙ وقت جي نقادن لاءِ ميدان
 ڪشادو. صاف ۽ معياري بڻايو هو. سن 1834ع کان 1848 تائين
 چرني شيوسڪي (عقليت ۽ اشتراڪيت جو حامي ۽ جماليت جي
 نئين نظريي جو باني) ۽ دوپروپيولوف (منڪريت پسند) رهنمائي
 ڪندا رهيا. ان بعد پنجن ورهين تائين پساروف جو ستارو چمڪندو
 رهيو ۽ صدي جي آخر تائين مائيلخولوف ولسڪي جا نظريا ۽ ويچار ادبي
 ۽ فلسفيائي سوچ تي نقش چڙهندا رهيا.

ان بعد ويهين صدي ۾ 'مقبوليت پسندي' سان سلهاڙيل تنقيد
 کي 'خيالي سوشلزم' قرار ڏنو ويو هو جيئن انگلينڊ ۾ 'فيبيئن
 سوسائٽي' سان لاڳاپيل سرجهڙهارن جهڙوڪ برنارڊ شا، سڊني ويب، ايڇ
 جي ويلز، بيٽرس ويب وغيره لاءِ چيو ويندو هو. اها سوچ بعد ۾
 مارڪسي سائنسي سوچ ۽ جدلياتي ماديت جو ضد بڻجي وئي. مون اڳ
 به ڄاڻايو آهي ته مارڪسي تحريڪ (ادب ۽ سياست ۾) اوڻويهين
 صدي جي نوي واري ڏهاڪي ۾ پاپولسٽ تحريڪ کان گهڻو اڳيرو
 نڪري وئي هئي ۽ ان جو سونهون جارج پليخانوف هو. ان ادب آرٽ
 ڪلچر ٿيٽر ۽ تعليم جي ڏس ۾ ديرپا ۽ دور رس اثر وڌا. مٿي ڄاڻايل
 ڦلڌاڪ تحريڪن ذريعي اچرجدائڪ شعوري سجاڳي، ڏاهپ جي
 ڳولها، فن جي اڀر، اڌمن احساسن ۽ ولولن جي طوفاني اڀار سبب سن
 1894ع کان 1917ع واري زماني کي (Silver age) 'چاندي ورنو'
 دور ڪري ليکيو وڃي ٿو.

روس ۾ ويهين صديءَ اندر ادب ۽ فن جي ميدان ۾ جديديت
 پسندي، علامت پسندي، يا مستقبل پسندي (Futurist) وارين
 تحريڪن ۾ انيڪ ٻهڳڻا ۽ نام ڪنيا سرجهڙهار اڀري آڏو آيا هئا جن

ڪي مجموعي طور ويگنيرين موسيقي، باخوسين موج مستي، ايبڪيورين حسن، ڪنٽي، (پانڊن جي ماءُ) ۽ هيلن آف ٽرائي جي ياسيت جي پرچارڪن سان پيٽي تشبيهه ڏيڻ ۾ ڪو وڌاءُ ڪونهي. هنن ۾ بادليئر، پو. ايڊراپائونڊ، ڪالڊيران جهڙا 'فن برائي فن' جا پوڄاري مغربي سوچ ۽ طريقي سان سلهاڙيل هئا.... ۽ روس اندران ٽولي ۾ وليري بريوسوف، بل مانت، اندري بيلي، وياچيس سلاف، بلوڪ (Blok) وغيره جو نالو وٺي سگهجي ٿو. ان Decadent ٽولي اندر جمالياتي حسيت ۽ علامت پسندي سندن ذات ۽ ڏانءُ جا خاص جزا هئا.

روس ۽ فرانس جي نسبت سان جهوني جڳ جا چار رزميه داستان ياد اچي ويا اٿن: ويدوياس جو مهاڀارت، والميڪي جو رامائڻ ۽ هومر جا اليد ۽ روڊيسي.

روس اندر تيرهين صدي جي شروعاتي دور نثري شاعري جي داستان Lay of Igor (اگورچي جون مهمات) جي پيٽ فرانسيسي قصي Song of Rolland سان بنان هٻڪ ڪري سگهجي ٿي. ٻنهي رزميه داستانن ۾ فطرت سان محبت، وطن ۽ قوم لاءِ انسيت بلندي تي پهتل ڏيکارجي ٿي. تيرهين صدي جي نثري شاعري پنهنجي لاءِ سر، مقصدي افاديت، احساس جي شدت، شاعرانگ گهڙت ۾ يورپ جي ڪنهن به زبان ۾ رچيل اهڙي تخليق سان برميچي سگهجي ٿي. حالانڪ ان دور ۾ روس اندر فنون لطيفه جهڙوڪ فن تعمير، چترڪاري، مجسم سازي ادب خاص طور شاعري کان وڌيڪ بلندي تي براجمان ڏيکارجي ٿي.

روس ۾ ڪو راج ڪوي ڪونه هوندو هو پر، پشڪن کي اهو خطاب ڏجي ته وڌاءُ ڪونه ليکبو. هو شروع ۾ پيٽر اعظم جي طلسماتي Renaissance جوهر کان متاثر ڏيکارجي ٿو ۽ ان ڪارڻ شهنشاھيت کي چاهه سان تڪيندو نظر اچي ٿو. سندس ذات اندر سدا هم آهنگي ۽ توازن جي شڪتي چلڪندي پسجي ٿي ۽ سندس شخصيت اپولو جهڙي صاف ستري ۽ سونهن سان سينگاريل آهي. سندس شاعري آفاقي ويس ۾ ڪنهن جل پري جيان پاڻ پڻ پڄايندي ذهن ۽ من کي منڊيندي رهندي آهي. روس جون محدود حدون لتاڙي سموري جڳت کي جڻ پنهنجي سوز ۽ گداز واري پاڪر ۾ پيڪوڙيندي رهي ٿي..... جڻ خالص ۽ نج امرتا ۾ ٻڌل آهي. ان اندر روسي سوچ ۽ لوچ جا جڻ سڀيئي جهرڻا يڪجا ٿي ڪري وحداني وهڪ ۾ وهندا ڏيکارجن ٿا: باخوسي موج، وينسي حسن، قديم ڏاهپ، الوهي رنگ ۽ لذت... ۽ ڌرتي ڏٺين جي عظمت لهجي ۽ اسلوب جي انفرادي نزاکت ۽ نفاست ۽ لوڪ ادب جي راحت بخش خوشبو... ۽ آخر ۾ انسان جي تاريخ ساز انقلاب جو پروا! هر گذرندڙ پل سندس مهانتا کي وڌيڪ معتبر ڪندو ابدیت بخشيندو رهي ٿو.

سندس هيٺيان ٽي مختصر نظم ڪيڏا نه دلڪش ۽ فڪرانگيز آهن:

زندگيءَ جو فريب

اگر زندگي توکي فريب ڏيندي رهي ٿي،
 همت بلڪل نه هار، ۽ نه ئي ناراض ٿي،

اگر ڏينهن سٿرا ناهن ته به زماني سان گڏ گذار
چو جورا حتن جو دڳ ۽ گس اهو ئي اٿيئي.

’حال‘ دل نهوڙيندڙ زمانو آهي،
ماڻهوءَ کي ’مُپان‘ جو ئي آسرو آهي،
سڀ ڪجهه گذري ويندو، سڀ گهڙي پلڪ لاءِ آهي،
جيڪو پل گذري وڃي اهو روپو پل آهي.

زندگي جي نماشام

نه ڪالھو ڪو ولولو آ، نه محفل تي بهار آهي،
دل تي بوجهه آهي، گذريل رات جو خمار آهي،
روح مٿان گذريل پلن جي غم جي چايا آهي،
سندر سندر، اجهل اجهل نشي جو وڌندڙ تاثير،
دڳ اٿائو آهي، پيڙا ۽ محنت جو عمل،
چڻ هڪ چلڪندڙ سمنڊ آ، متل آ چوڏس هلچل.

موت جي چاهت سان، جيئن جا ارمان آهن،
سوچ جي لوچ ۾، غم جا پڙاڏا ۽ عرفان آهن،
پنهنجي فڪر ۾، دنيا جا سور سهندي،
زندگي جو سواد آهي، لات اوچي رکڻ ۾،
ڪڏهن آواز جي لهرن تي ملي ٿو دل کي سرور،
۽ ڪڏهن اوچتو لڙڪن جي جهالر چلڪي پوي ٿي بي خبر.

خبر ناهي، ڪاش منهنجي عمر جي سرڪندڙ شام.
ڏٺي وڃي عشق جو ڪو چلڪندڙ جام.

انگور

اگر بهار جو جهيٽو توه ڳلن جو رنگ ڦڪو ڪري،
مون کي بهار جي مند سان شڪايت رهندي، ۽ نه ئي گل جو غم.
تارين تي انگور جا ڇڳا مايا ۽ دولاب لڳن ٿا،
جبل جي دامن ۾ چٽ چلڪندڙ جام لڳن ٿا.

سره ۾ منهنجي وادي جو حسن واه واه آهي،
سره جو سون ورنو روپ، ۽ سمورو دامن ڀرپور آهي،
انهن جا ڊگهيڙا داڻا... سهڻا نازڪ شفاف،
جيئن ڪنهن اُسرندڙ حسينه جون آڱريون!

شيام ڪمار

ڪراچي

25 مارچ 2012

THE ORIGINS ابتدا

روسي ادب بابت اڻويهين صديءَ جي ٻئي اڌ تائين، يورپ ۾ ڪنهن کي به ڪا ڄاڻ ڪونه هئي. يورپ ۽ آمريڪا منجهه، جڏهن ترجمانيءَ تانستاءِ دوستووسڪي ۽ گوگول بابت ڄاڻ پهتي ته فرانس وارن ان کي ادب ۾ ڌماڪو چيو ۽ ٻين ان کي حيرانگي ڪوٺيو. حيرانگي ان ڪري جو روس تي ان وقت، انڌيرنگريءَ وارو ظلم ۽ بربريت جو راج هيو. اهي چوڻ لڳا ته اهو ليکڪن جو لڏوڪٽان اڀريو جڏهن انهن جي اصل نسل جو ته پتو ڪونهي. اهو اوچتو اڀار برابر حيران ڪندڙ هو. روسي قلم ڪارن کي اصل به هيو ته نسل به، پر هيڏي ساري علائقي، يورپ، ايشيا اتر کان ڏکڻ، پيسيفڪ سمنڊ تائين، يورپ وارن سان روس جا لڳ لاڳاپا بلڪل نه هجڻ جي برابر هئا. اهو حال ارڙهين صديءَ تائين جاري هيو. اها ڄاڻ عام هئي ته ڏهين صديءَ جي پڇاڙيءَ ۾ هڪ پاسي روسي ادب موجود هيو ۽ ان سان گڏ روس جي شهر ڪيف 'Kiev' منجهه عيسائيت جو نشوونما جاري ٿيو هو. هي عقيدو، پهريون دفعو مشرقي مذهب پرستي پاران داخل ٿيو ۽ اتان جي حاڪم شهزادن عوام تي تسلط قائم رکڻ خاطر، ان جي سرپرستي ڪئي. هي هڪ اهميت واري بنيادي ڳالهه هئي. ان جي آمد (Byzantium) کان ٿي، باقي سموري يورپ اندر روم واري ڪليسا جو دٻدٻو بازنطيني هيو.

روس منجهه ڪليسا جو ڪاروبار يونان مان آندل مذهبي صحيفن ۽ پادرين معرفت شروع ڪيل هو. ڪجهه حصو قسطنطنيہ

مان به حاصل ڪيو ويو هو. اهو عرصو ڏهين ۽ يارهين صديءَ وارو چيو وڃي ٿو.

عام ماڻهن لاءِ تعليم ۽ سکيا، 'نئين عهد نامي' جي ورقن مان ۽ پادرين جي حياتين، حڪايتن ۽ نصيحتن کي بيان ڪري، انهن مٿان عمل ڪرڻ جي تاڪيد ڪئي ويندي هئي. هي عمل چوڏهين صديءَ تائين جاري رهندو آيو ۽ ماڻهن کي سڀني به سڀني اهي نصيحتون ۽ اخلاقيات جا سبق ياد ڪرايا ويندا هئا، جنهن کي اڳتي هلي لوڪ ادب جو نالو ڏئي محفوظ ڪيو ويو. ان جو عنوان لوڪ گيت Byliny رکيو ويو.

روس جي وچين دور وارو لوڪ ادب، نظم توڙي نثر، گهرو جنگين، منگولن جي قبضن ۽ قتل غارت (1240)، بابت هيٺو جن سان گڏ تاتاري به شامل هئا، اهو اٽڪل ٻه صديون يعني 1480ع تائين قائم رهيو، جنهن جي نتيجي ۾ روس ۾ ظلم، ڏاڍ، عورتن جي غلامي ۽ ٻيا ظالمانا عمل جاري رهيا جيڪي مغرب کان به لڪائي رکيا ويا ۽ اهو دور روس جو اونداهون دور چيو وڃي ٿو.

پندرهن صديءَ جي شروعات ۾ روس جي شهر ماسڪو منجهه ڪجهه روشن خيال ماڻهو اچي مڙيا جن تاتارين کي پڇايو، قسطنطنيه تي ترڪن جو قبضو ٿيو ۽ اوندانهين دور جو خاتمو ٿيو.

ماسڪو روس جو اهم مرڪز بڻيو، علم، ادب، تعمير، ترقي ۽ روشن خياليءَ جو چوڀول شروع ٿي ويو. اتليءَ کان ڪاريگر گهراڻي ڪريملن شهر جوڙايو ويو، روسي اسڪول آف پينٽنگس قائم ٿيو، ڪتابن کي سنواري ۽ سڌاري، سيڪيولر سوچن سان ٻيهر شايع ڪرايو ويو. سورهين صديءَ ۾ نئون سيڪيولر سياسي ادب جڙيو.

اڻٻڌلن جي نالي هڪ ليکڪ، روسي قوم پرستيءَ جي نظريي جو بنياد وڌو ۽ اهو مشهور ڪيو ويو ته هي نوان، خالق پاران موڪلي وئي آهي، جنهن جو مرڪز ماسڪو آهي ۽ هاڻي ماسڪو ٽيون روم آهي ۽ ان کان پوءِ وري چوٿون ڪونه ايندو.

روس ۾ پهريون ڪتاب The Apostle جي عنوان سان سال 1564ع ۾ ڇپجي پڌرو ٿيو. انيڪ شهرن ۾ پريسيون قائم ڪيون ويون. نصيحتن جا ڪتاب، بزرگن جي حياتين جا احوال، اخلاق جا درس ۽ انهن جا تخليقڪار ٺڪري نروار ٿيڻ لڳا.

سال 1584ع منجهه روس ۾ وري بڊامني ۽ جهيڙو شروع ٿي ويو. پول ۽ سويڊ لوڪن (Poles & Swedes) ڪيترن شهرن تي حملا ڪيا ۽ روس هڪ دفعو وري ڀڄ ڊاهه جي ور چڙهي ويو. ايتري ۾ وري قومپرست، هڏ ڏوڪي ۽ سڄاڻ ماڻهو ٺڪري پيا ۽ سمورن مسئلن تي قابو پائي قومي اسيمبلي جوڙي ورتي ۽ ميخائيل رومانوف کي ملڪ جو حاڪم ۽ زار بڻايو ويو ۽ هڪ دفعو ٻيهر امن امان قائم ٿي ويو.

سترهين صديءَ منجهه سٺي ڳالهه اها ٿي ته ڪارآمد ڪتابن جا ترجما ڪرايا ويا ۽ پراڻا ڪتاب ٻيهر شايع ٿيڻ لڳا. هن ٻيهر اصلاحي (Reformation) دور ۾ هڪ ٻي ڳالهه آڱري ٿي ايتري جو نوان ۽ پراڻا مذهبي اڳواڻ ٻن ڌرين ۾ ورهائجي ويا. پراڻا انتشاري مبلغ، ڪوڙا ۽ اقليت ۾ بدلجي ويا ۽ نون جي گهٽائيءَ هنن کي ڀڄڻ تي مجبور ڪيو جن مرڪز ڇڏي وڃي ملڪ جا پاسا ورتا. اهڙي طرح سان هڪ دفعو ٻيهر ڪيف 'Kiev' ماسڪو کان پوءِ علم ۽ ڄاڻ جو مرڪز بڻيو ۽ خاص طور تي مذهبي ڄاڻ جو. ان سان گڏ پولنڊ جي معرفت علم ۽ ادب جي نوان، يوڪرين منجهه وڌڻ ۽ ويجهڻ لڳي ۽

سيڪيولر ادب عام ٿيڻ لڳو. ان جو مهندار لڪاري سائمن پولوزڪي (1629-80) ٿي اڀريو جيڪو پڙهيل پادري (Monk) هيو. جنهن ديني تعليم سان گڏ نثر ۽ شاعريءَ تي قلم هلايو. ڊراما، مزاح ۽ ٻين صنفن تي به لکيو ويو ۽ تعليم يافتا طبقو وڏن لڳو جيڪو اعليٰ ادب ۽ ڄاڻ جي واڌاري جو باعث بڻيو.

ماڻهن، عام ڄاڻ جي پستڪن کي پسند جو ذريعو ڪوٺيو. اهڙي طرح سان لوڪ ادب جي هر عوامي سطح تي طبع آزمائي ٿيڻ لڳي. ان کان علاوه جنگي جوڌن جي ڪاميابين کي نظم توڙي نثر منجهه جوڙيو ويو. مشهور آڪاڻيون به ٺهي راس ٿيون ڪجهه عنوان هيٺين ريت هيٺ: Juliana – Eruslan – The Prince Bova جن مٿان ايران ۽ اٽليءَ جو اثر هيو. اهي ارڙهين ۽ اٺويھين صديءَ دوران گهڻيون ڇپيون ۽ ڏاڍيون وڪاميون.

لوڪ ادب جو خوب واهيو هليو جيڪو عام ماڻهن کي ڏاڍو پسند آيو جنهن ۾ عشق، پيار ۽ محبت جو ڪجهه جهجهو حصو هيو جيڪو پڙهيل لکيل طبقي کي ڪجهه گهٽ پسند اچڻ لڳو. انهن سمورن قصن، ڪهاڻين کان علاوه، بهادريءَ جا رومانس ۽ لڙايون، پهلوانن جي شجاعت ۽ ڪردار جي عظمت، عورتن جي وفاداري ۽ دلبري ۽ دلربائي جا به قصا، نثر ۽ نظم ۾ ڏاڍو مقبول رهيا. انهيءَ قسم جي تحريرن مٿان ڌارئي ادب ۽ ٻوليءَ جو اثر به نمايان نظر اچڻ لڳو. جنهن ڪري ان ڳالهه جي نشاندهي ٿيڻ لڳي ۽ گهڻي ڀاڱي اهو تسليم ڪيو ويو ته روسي علم ۽ ادب يورپ جي علمي ۽ ادبي ڌارائن جو اثر قبول ڪندي اوتروئي اسرندڙ ۽ اڀرندڙ ڪري تسليم ڪيو ويو جيڪو يورپي ادب سان ڪلهو ڪلهي ۾ ملائي هلڻ جي قابل ٿي ويو هو.

پيٽر اعظم ۽ مغربي اثر

PETER THE GREAT AND THE WESTERN INFLUENCE (1672-1725)

روس مٿان مغرب جو اثر ڊرامائي انداز ۾ پيٽر اعظم جي دور ۾ ٿيو. هن تيز ذهن زار روسي شهنشاهيت جوڙي، ان جي نئين گادي پيٽرسبرگ ٺهرائي، Neva نديءَ جي ڪناري بالٽڪ سمنڊ جي ويجهو، زبردستيءَ سان روس کي مغربي تهذيب جي وهڪري منجهه ملايو. هن کي شاباس هجي جو ترڪن ۽ سويڊن لوڪن سان مهاڏو اٽڪائي، ڪاميابيون ماڻيون ۽ اهڙي طرح سان پنهنجي ملڪ کي مغربي ملڪن سان ڪلهو ڪلهي ۾ ملائي بيهاريو. هن پنهنجي حڪومت ۽ سماجي دنيا کي جنگي بنيادن هيٺ سيڪيولر بڻايو. هن جو مقصد بلڪل واضح هيو ته: بزمشن وارين، اڪيلاپ، ضديت وارين روايتن کان جدا ٿي ڪري، حڪومت جي هر قدم کي سيڪيولر ڪلچر ۾ بدلائڻ، ملڪ منجهان شاهوڪاري ڪلچر ۽ فوجي ٽولن جي دخل اندازي کي پنڌوڏيڻ، ان عمل ۾ جنهن به سندس رستا روڪ ڪئي، ان کي موت جو مزدو چڪايو. ڀلي ان ۾ سندس پٽ Alexis چو نه هجي، ان کي به معاف نه ڪيائين. هن پنهنجي ايام ڪاريءَ ۾ هڪ طرف سڌارا آندا ته ٻئي طرف عوام مٿان به ڪافي پوڄهه وڌائين.

مغربي طرز حڪومت بڻائڻ لاءِ پيٽر، اتان فن ۽ فنڪار سڌريل
 ڪلچر، زندگي جي آسائش لاءِ ضروري شيون، جرمن ڊانس، فريڊج
 شاعري ۽ اتليءَ منجهان پينٽنگس، اهي سموريون شيون گهرائي
 ورتيون.

پيٽر جي سڌارن جو پهريون سبق هيو سائنس ۽ فنون لطيفه کي
 ترقي وٺرائڻ ۽ پوءِ چرچ جي بي جا آپيشاهي کان چوٽڪارو حاصل
 ڪرڻ. روشن خيالي، آزاد اسڪولي ماحول، ترقي پسند سوچ، روشن
 خيال ادب، ان منصب حاصل ڪرڻ لاءِ پنهنجي ملڪ جا نوجوان ۽
 پڙهيل ماڻهو مغربي ادارن ڏانهن علم جي حاصلات لاءِ اماڻيا. ڪيترن
 ٽيڪنيڪل ڪتابن جا ترجما ڪرايا، ماهر انجنيئر ۽ ڊاڪٽر وري
 امپورٽ ڪيا. فلسفي، سائنسدان، جيڪڏهن ڪنهن کي روڪيو ويو
 ته اهي هيا ديني خلفشار اڀارڻ وارا انڌا اونڌا ويڄ ۽ پادري هن ملڪ ۾
 پهرين اخبار ڪڍي جنهن جو ايڊيٽر، پرنٽر ۽ چيف به پاڻ ئي رهيو.

پيٽر جا ان قسم جا سڌارا، فقط، پڙهيل لکيل ماڻهن، آفيسر
 شاهي ۽ زميندارن جي اولاد ئي حاصل ڪيا. عوام کي سڌارڻ لاءِ هن
 بهرائين جي ماڻهن جو ڊگهيون ۽ بي ترتيب ڏاڙهيون ۽ وار ڪوڙايا. اهو
 عمل غريبن جي گهڻائيءَ سبب ڪامياب نه ٿي سگهيو ۽ نتيجي ۾ ٻه ڌڙا
 بڻجي پيا، جن کي عام ۽ خاص ڪوٺيو ويو ۽ انهن منجهه فاصلو وڌندو
 ويو. اهڙي طرح ٻه واضح گروپ، پڙهيل لکيل، ثقافت جا رکوال ۽ هاري
 مزدور ۽ غريب طبقو الڳ الڳ وڌندا ويا. اهو سنگم اڳتي هلي 1917ع
 واري انقلاب اندر ڏسڻ ۾ آيو.

پيٽر اعظم جي سڌارن جو اثر 1725ع ۾ هن جي مرڻ کانپوءِ
 انهن جي نئين نسل کي مڪمل حاصل ٿيو. ان دور ۾ پنجن راڻين ۽ ٽن
 بادشاهن، خانداني ورثي هيٺ فوجين جي سازشن ۽ لاهن چاڙهن هيٺ
 پئي مزو ماڻيو. مغربي تهذيب جا اثر به جاري ۽ ساري رهندا آيا.

اٺويھين صديءَ جو آغاز

EARLY NINETEENTH CENTURY

اٺويھين صديءَ جي شروعات ۾ روسي ادبي ڪيتر ۾ ڪلاسيڪل گيت ۽ نثر جي ادبي افق تي ڇانيل رهيا. وقت جي ڌارا سان انهن جي اهميت ماني ٿيندي وئي ۽ آخرڪار انهن جي جاءِ ڏکڻ سان ممتاز داستانن، دليين جي درد واري نغمن، اڪثر منجهان واهڙ واهڙيندڙ ڳوڙهن جي ڳالھين اچي والاري. شاعري ۽ نثر نگاري اندر رومانويت جي مهاڙ واري جذباتيات وڌڻ لڳي.

ان نئين ڌارا جو خالق نڪولاس ڪرمزن Nicholas Karamzin (1826-66) هيو. هن جي سهڻي سٽاءَ وارن گھڙيل ننڍن ناولن منجهه جيڪي ڏيکاري هئا اهي ڪجهه هن طرح جا هئا: نوجوان نارپون، ڪجهه ٻوليندڙ آبهاري جي ڪنارن تي ٿڌا ٿڌا ساھ ڪٽندي نظر اينديون هيون، انهن جا اداس عاشق وري قتل قبرستانن منجهه وٺڻ جي چانورن هيٺان ويني درديلا گيت پيا آلاپيندا هئا. ڪرمزن جي ڪهاڻي His Poor Liza جيڪا پيار ۽ هٿيا جو قصو هئي هزارن پڙهندڙن کي ڏاڍو متاثر ڪيو هو.

ان کانپوءِ هن جا خط Letters of Russian Traveler هئا جن ۾ انقلاب فرانس جي جهلڪ ۽ يورپ وارن جا رد انقلاب وارا رايا قلم بند ٿيل هئا، جيڪي صديءَ جي وچ واري دور جا هئا ۽ لکاريءَ جي دل جي ترجماني ڪندڙ هئا.

هن جي انيڪ جلدن واري تاريخ جي سهيڙ ۽ سموه: History of the Russian state جيڪا سندس داخلي ڪوشش سان جڙي راس ٿي هئي اتان جي ماڻهن ۽ مسئلن بابت، قومي سجاڳيءَ جي اڀار ۽ جاڳرتا لاءِ پيڙهي جي پٿر حيثيت رکي ٿي. هن جي استايل، نواڻ ۽ سلامت واري ٿورڙي احساس برتريءَ، نون جوڙيل لفظن ۽ ڪڏهن ڪڏهن فرانسيسي تنبيل لفظن سان سلهاڙيل اتان جي پڙهيل لکيل طبقي کي ڏاڍي پاءُ پئجي وئي هئي. ان ڪري ان استايل کي گهڻو ساراهيو ويو ۽ نئين دور لاءِ هن نئين تخليقي سگهه کي تسليم ڪيو ويو.

اتان جي روايت پرست ۽ ڪند ذهن ڪاتبن، ڪرمزن جي نواڻ کي تسليم ڪرڻ کان انڪار ڪري سگهي مخالفت شروع ڪري ڇڏي. انهن جي ليڊر ششڪوف، جيڪو اڪيڊمي جو صدر ۽ تعليم جو وزير هو اليگزينڊر پهرين جي دور ۾ نئين استايل کي پڻ ننڍو ۽ مخلوط استايل جي حمايت ڪئي جيڪا هن چواڻي Slavonic church جي مڃيل هئي، نواڻ ۽ ٻوليءَ نج هجڻ جي ڪا ضرورت ناهي. هن جو چوڻ هو ته قوم پرستيءَ قدامت پرستي واري سياست پراڻي استايل سان سياسي عمل کي سنو ٿيڪو ڏئي سگهي ٿي ۽ ان ڪري نواڻ جي نالي وارن سڀني رجحانن تي بندش وڌي وڃي.

ڪرمزن وارو اسڪول ڏينهنون ڏينهن شهرت ماڻڻ لڳو باوجود سرڪاري مخالفتن جي. هن واري نازڪ مزاجي دردن جي داستانن ۽ وطن دوستي وارو رجحان، رومانوي رجحان ۾ بدلجيو جيڪو هن جي شاگردن جهڙوڪ: زهوڪووسڪي Zhukovsky ۽ بتيشڪوف

Batyushkov جي تحريرن اندر اڃا وڌيڪ مضبوط ٿيڻ لڳو. هنن
ٻنهي پنهنجي حيثيت، روسي شاعريءَ اندر وڏائي ڇڏي هئي.

وسلي زهوڪووسڪي (1781-1855) Vasily Zhukovsky

رومانوي رجحان وارو روسي لکاري، اڻ ٿڪ مترجم ٿي اڀريو. جنهن
پنهنجي شاعري سان گڏوگڏ انگريزي ٻولي جي شاعرن جهڙوڪ: بائرن،
اسڪاٽ، سائوٿي، اوسٽيان، ۽ جرمني جي شاعرن: گوٽي، شيلر ۽ ٻين
ننڍن رومانٽڪ شاعرن جا ترجما ڪري روسي شاعريءَ جا گهڙا ڀريا.

نقادن جي پوئين گروهه هن جي شاعريءَ کي خيالي ۽ مبهم
دونهانٽيل ڪوٺيو پر سندس همعصرن سٺي ساراهه ڪئي ۽ هن جي
شاعريءَ کي جادو ٿي سرهاڻ ڪوٺي سهڻي موت ڏني ۽ اهڙي طرح هي
سموري نئين تهجيءَ تي اثر انداز رهيو. پشڪن چواڻيءَ: هن جي شاعريءَ
جا ڪجهه حصا دائمي داستان جي حيثيت رکن ٿا جيڪي مخالف ۽
متعصب صديءَ منجهه به نمايان ۽ نروار رهندا آيا.

زهوڪووسڪي، روسي ادب لاءِ انگريزي ۽ جرمن رومانٽيسزم
کي آڻڻ ۽ وڌائڻ لاءِ جاکوڙي ثابت ٿيو ته ڪانسٽنٽين بتشڪوف
Konstantin Batyashkov (1781-1855) وري يوناني آزاد
خيالي (Hellenic Paganism) جي روايتن ۽ معيارن کي متعارف
ڪرايو. هن جي شاعري خوشين، ۽ درديلن داستانن جو سنگم هئي،
جيڪا ذهني طور تي محسوس ڪندي لطف اندوز ٿيڻ جنهن سان گڏ
هيڏي ساري جيئري جهان منجهه اڪيلائپ ۽ انساني حسن جي موت،
ذهني پيڙا پيدا ڪندڙ هئي. اهڙي قسم جي پيڙا ۽ اندروني ٽڪراءَ هن
اورچ انسان کي هڻي ديوانو بڻائي ڇڏيو. هن قسم جا شديد ۽ زوردار اثر،
سندس ساٿي هم اثر زهوڪووسڪي جي مانيٽي سپاءَ ۽ مايوسين

طرف مائل شاعريءَ کي ٽيڪو ڏيندا رهيا. ٻنهي جي نئين اسٽائيل هئي،
بئي ساڳي ادبي تحريڪ سان شامل رهيا. حالانڪ سندن سوچ ۽
طبيعت الڳ الڳ هئي.

ڪرمزن، زهوڪووسڪي ۽ بتشڪوف ۽ سندن شاگردن جي
پڙهندڙن جو طبقو ٿورو گهٽ هيو. سال 1800 دوران تن کان پنجن
هزارن تائين سندن تصنيفون ڇپجنديون رهيون جيڪي اڳتي هلي
وڌيون پر رفتار آهسته هئي.

داستان گوئي Fables ان دور جي مقبول صنف ٿي اڀري، آئون
ڪريلوف Ivan Krylov (1769-1844) ان وقت ۾ وڏو داستان گو
سگهڙ ٿي اڀري آيو جنهن جي شاعري چند سالن اندر يعني 1812ع
کان ٿورو اڳ 75000 ڪاپين جي صورت ۾ ڇپيا ويا. ڪريلوف جي
داستان گوئي سندس ملڪ جي ڪنڊ ڪڙڇ منجهه پکڙجي وئي ۽ هو
لکن جي تعداد اندر پنهنجي فن ۽ داستان گوئي معرفت پهچي ويو.
ڏيهي ۽ پرڏيهي عنوان، سياڻپ جا گستاخاڻا، پڪين ۽ جانورن جا مختلف
انداز ۽ عادتون ۽ خصلتون هن جي داستانن جا موضوع هئا. هن جي
طبعيت ۾ مزاح هيو. ارڙهين صديءَ ۾ ان ۾ موجود طنز ڀڻ وڻندڙ ۽ اڻ
ايڏائيندڙ پهاڪن منجهه هئي جيڪا نصيحت جي نُڪتن سان ڀرپور
هئي. اهڙي طرح سان پوري صديءَ تي هن جي ڇاپ قائم ٿي ۽ هي
غريبن جو همدرد ۽ عوامي شاعر مشهور ٿيو ۽ کيس ڪلاسيڪي رتبو
ڀڻ مليو. حالانڪ ان وقت ادب اڃا شهزادن ۽ اميرن جي بينڪن جي
زينت بڻيل هيو.

هڪ طرف فن جي پوڄارين، قدامت پسندن ۽ نواڻ جي طرف
وٺي ويندڙن وچ ۾ ٽڪراءُ، صديءَ جي پهرين چوٽائي ۾ رهيو ته ٻئي

طرف سياسي ڪرڻ ڪيو. هي راڻي ڪيترائين جي آخري دور جا زلزلي ڏينهن هئا. هن جو پٽ حاڪم بڻجي وڃ ۾ ٿي پيو (Paul I) جيڪو 1801 ۾ قتل ڪيو ويو. ان دوران Alexander I تاج جو مالڪ بڻجي ويو پر گهڻو عرصو هلي ڪونه سگهيو. ايتري ۾ CZAR گادي نشين ٿيو، انسانيت جو رکڀال بڻجي نمودار ٿيو. انهن ئي ڏينهن يعني 1812 ڌارن، نيپولين، روس تي حملو ڪيو. قومي آزاديءَ لاءِ جنگ چڙهي وئي ۽ قوم پرستيءَ واري رجحان تحت روسي فوجن ڪاميابي حاصل ڪري وڏي شهرت ماڻي. 1815ع دوران وائيلو ۽ ويانا ڪانگريس منجهه، روس، پوسٽ نيپولين دور اندر ڪامياب ٿي اڀري آيو پر اندروني سازشن، روسي فوج کي ڪمزور بڻائي وڌو. قومي سجاڳي، تعليم جي واڌاري، معاشي معاملن، قومي ملڪيت، پڙهيل لکيل طبقي کي سگهه بخشي ۽ اهي حڪومتي ڪاروهنوار ۾ ڪاهي پيا. جيئن جيئن تعليم يافتا طبقو وڌڻ لڳو تيئن تيئن ثقافتي اهڃاڻ، ادبي اڀار، ميوزڪ ۽ قومي سجاڳي، مرڪز کان وڌي صوبن تائين پکڙجي وئي. ان طرح سان مرڪز مائل قوتن، سرماييدارن، آفسر شاهي، هڪ طرف ته تعليم يافتا ۽ ترقي پسندن جو گروپ ٻئي طرف اهي ٻئي آمهون سامهون ٿي ويا. نوجوان طبقو جيڪو قومي جنگ ۾ شامل ٿي جرمني، آسٽريا ۽ فرانس منجهان گهڻو ڪجهه حاصل ڪري ۽ چڱي تعداد ۾ وطن وريو هو ته انهن جي ذهنن ۾ آزادي، ترقي پسندي ۽ قوم پرستي ۽ ان سان گڏ انقلاب فرانس جا اثرات سڀني منجهه سمايل هئا. انهن آزاديءَ کي برابريءَ جي بنياد تي پنهنجي ملڪ اندر ڏسڻ پئي چاهيو تنهن ڪري اهي سڀ سماجي، سياسي ۽ ادبي ميدان ۾ سندرو ٻڏي لهي پيا. اهي روس اندر پسماندگي بابت دل کولي ڳالهائڻ لڳا ۽

سڌارن Reforms جا بنا فيءَ وارا وڪيل بڻجي ڪاهي پيا. انهن جي قابض وڌن ڪلاڙين ۽ نوجوان، ترقي پسند نسل جي نمائندن هڪ ٻئي آڏو ذهني زباني ۽ هٿياربند جدوجهد جو اعلان ڪري ڇڏيو.

ايتري ۾ هڪ ليکڪ: اليگزينڊر گريوئيڊوف Alexander Griboyedov (1795-1829) ميدان تي لٿو ۽ هڪ مزاحيه ڊرامي جو هٿيار کڻي: الله ڏاهي مڙيان (The folly of being wise) اچي پڙ تي لٿو. قصو هن طرح آهي: هڪ نوجوان چئٽسڪي خوشحال گهراڻي جو فرد، گهڻو عرصو ملڪ کان ٻاهر رهڻ بعد ماسڪو ۾ اچي ٿو ڪنهن چوڪريءَ جو سنگ حاصل ڪرڻ لاءِ جيڪا هن جي تصوراتي دنيا يعني پراڻين روايتن، مصنوعي سماجي نٽ نانگر واري قبيلي منجهان هجي. چوڪريءَ جو پيءُ فيموصوف جيڪو پنهنجي حيثيت سان رهندڙ آهي ۽ فقط دوستن کي دعوتون ڪرائڻ ۽ دوستن بابت وڏا احوال ٻڌڻ ۽ ٻڌائڻ جو شوقين آهي. هن جو سيڪريٽري مولچلن Molchalin ها ۾ ها ملائڻ وارو مفاد پرست، خوشامدي، نه فقط مالڪن آڏو پر مالڪن جي ڪتن آڏو به ٻچ لوڏائيندو وڃي. فيموصوف جو ويجهو دوست ڪرنل اسڪيلوزب Colonel Skalozub (هي ڪردار هڪ جنرل جو آهي جيڪو زار جو خاص ماڻهو هو) هڪ پراڻو سپاهي آهي، جيڪو ان اصول تي قائم آهي ته هر برائيءَ جي پاڙ ڪتابن منجهه هوندي آهي، هو سفارش ڪري ٿو ته سمورا ڪتاب ساڙيا وڃن ۽ نوجوان نسل کي پڙهائڻ لاءِ والٽيئر بدران لاش لتڪايا وڃن. هن مزاحيه ڊرامي ۾ گريوئيڊوف، لاشن جي گئلري ٺاهي آهي، جنهن ۾ لاش محفوظ ڪري لتڪايا ويا آهن جيڪي ڪجهه وڏا عمر رسیده ماڻهن جا لاش آهن، ڪي لالچي نفعي خورن جا، مٿي خالي

محبوبائن جا ۽ ڪمينن ڪارندن جا. چئٽسڪي اهي لاش ڏسي
چرڪي ۽ سن ٿي ٿو وڃي. انهن خوفناڪ لاشن کي ڏسي پيار تان به
هٿ ٽي ڪڍي نڪاڙ ڏئي ملڪ کان پڇي ٿو وڃي ۽ اهو ئي پنهنجي
پراڻي رولاڪ زندگي ڏانهن جهنگ منهن ٿو ڪري. ڊرامو حالانڪ
شاعر جو لکيل آهي جيڪو رومانوي شاعر آهي، پر الله ڏاهي مَ ٿيان،
هڪ اهڙو سچائي تي مبني قصو آهي جيڪو روس جي حالتن، اتان
جي ماڻهن جي مسئلن ۽ روين تي ڀرپور روشني وجهي ٿو. ان ۾ ڪردار
به عام ماڻهن منجهان چونڊيل ٿا لڳن.

هن ڊرامي تي يڪدم بندش لڳائي وئي، پر ڪتابي صورت ۾
سوين ماڻهن پڙهيو. ايتري ۾ اهي نوجوان جيڪي پڙهيل لکيل ۽ ٻاهران
واپس وريا هئا، انهن لڪل سوسائٽيون جوڙيون ۽ انڊرگراؤنڊ تياري
ڪرڻ لڳا، ان حڪومت کي هٽائڻ لاءِ اهي ويچارا، روس جي تاريخ کي
بدلائڻ ۾ ناڪام ويا. الگزينڊر I جي موت واري ڏينهن جتي Czar
نڪولاس I، جي تاجپوشي ٿيڻ واري هئي، انقلابي اڳواڻن فوجي
بغاوت ڪري ڇڏي پر ان بغاوت کي دٻايو ويو. ڏاڍي رت جي هولي
ڪيڏي وئي. انقلابي اڳواڻن منجهان پنجن کي ڦاهي ڏني وئي، سوين
گرفتار ڪري جيلن ۾ واڙيا ويا ۽ سوين سائبيريا جي برفاني عقوبت
خانن ڏانهن اماڻيا ويا.

ڊسمبر وارا انقلابي (چاڪاڻ ته اهو وڳوڙ 14 ڊسمبر 1825ع
تي ٿيو هو تنهن ڪري ان تي اهو نالو پيو) ماڻ ڪري ڪونه وينا ۽ انڊر
گراؤنڊ تحريڪ، تعليم يافتا سماج ۽ تنزل پسند سرڪاري ڪارندن
منجهه پوري صديءَ تائين جاري رهي ۽ جيڪي شهيد ٿيا اهي آزاديءَ
جا شهيد بڻجي ويا.

اهي منظر روس جي ايندڙ دور جي عڪاسي ڪرڻ لڳا. اتان جو مٿاهون طبقو مغرب پرست بڻجڻ لڳو ۽ اهڙي طرح انهن جي آواز کي تقويت ۽ تخليقي سگهه حاصل ٿيڻ لڳي. ان سگهاري آواز کي جنهن نئين سگهه ڏني، اهو هو الگزينڊر پشڪن (Alexander Pushkin) هن روسي سماج جي روحاني ۽ فنڪارائي عظمت کي پنهنجي تحريرن جي زينت بڻايو. ماضيءَ جي حاصلات جي معنيٰ ۽ مفهوم کلي طرح سمجهايو ۽ اڳتي هلي جوڌس ۽ گس (Road Map) ڏنو ۽ اهڙي طرح سان هوبو پناه قوت ۽ شجاعت وارو قومي شاعر ٿي اڀريو ۽ ثابت ڪري پڻ ڏيکاريو.

The folk lore represented the main body of Russian Literature in the Middle Ages....

By the thirteenth century, Russian poetry had reached a high level of achievement and could be compared with its European Counterparts

اليگزيندر پشڪن

ALEXANDER PUSHKIN

(1799-1836)

اليگزيندر پشڪن، 1799ع ۾ ماسڪو منجهه ڄائو. هن جي فيملي زميندار طبقي مان هئي. هن جو والد، خوشحال ۽ دولت مند گهراڻي مان هو جنهن جو گهراڻو ٻارهين صديءَ کان وٺي روس جي تاريخ ۾ اهم ڪردار ادا ڪندو ٿي آيو. هن جي والده ائبيسينيا جي شهزادي هئنيبال جي پوٽي ڏاڍي حسين هئي - آفريڪي خون جي ميلاپ سبب هن جي طبيعت ۾ مائار، شائستگي ۽ مردانگي نمايان هئي. ان وقت جي بادشاهي ٻارن جيان هن جي تربيت ٿي ۽ تعليم به فرانس جي استادن وٽ حاصل ڪيائين. اهو ئي سبب هو جو هن فرينچ پهرين سڪي ۽ روسي بعد ۾ اهڙي طرح هن جي پهرين شاعري به فرينچ ٻوليءَ ۾ هئي. مغربي ماحول هيٺ هن لوڪ ادب ۽ پرين جون ڪهاڻيون پنهنجي نرس کان ٻڌيون ۽ روسي زبان به سکي. موت ۾ ان نرس کي هن پنهنجي شاعريءَ ۾ هميشه زندهه ڪري ڇڏيو.

ٻارهن سالن جي عمر ۾ ٻين ٽيهن بادشاهي ٻارن سان ان وقت جي شاهائي ٻارن جي اسڪول Czar's Hamlet ۾ داخل ٿيو. (بعد ۾ ان اسڪول جو نالو مٿاڻي پشڪن جو اسڪول، (انقلاب 1917 کان پوءِ) رکيو ويو هو. اهو اسڪول شهنشاهه، شاهائي گهراڻي جي ٻارن جي تعليم لاءِ ڪولرايو هو جنهن ۾ وڏن انتظامي عهدن جي لاءِ انهن ٻارن کي

تربيت ۽ تعليم ڏني ويندي هئي. پشڪن، اتي، ادب، تاريخ، قديم ۽ جديد ٻوليون ۽ فلسفي جي شعبن منجهه مهارت حاصل ڪئي. هن جا استاد، هن کي هوشيار ذهين، نرم دل ۽ تيز طبيعت، باصلاحيت ۽ ڪنهن حد تائين، بي پرواهه چوندا ها. اتي جي تعليم اعليٰ ۽ لبرل هئي. سال 1815ع دوران هن شاعري به ڪئي، استادن کي ۽ ڪجهه وڏن ليکڪن کي پسند آئي. (اها والتير کان متاثر ٿيل هئي). 1817ع ۾ گريجوئيشن کان پوءِ پشڪن کي فارين آفيس ۾ ملازمت ڏني وئي، جتي هو فقط پگهار وٺڻ ويندو هو. هو گهڻو وقت آزاد، ڳوٺن، شهرن جي عياشي جي اڏن تي باخوس* ۽ وينس** جي خدمت ۽ خراج پيش ڪرڻ ۾ گذارڻ لڳو. هو جوشيلو پيار جي پيچرن تي گامزن، مقابلا، نونشي بازي ۽ پتي بازيءَ منجهه به مهارت سان حصو وٺندو رهيو. پر هن جي عياشيءَ واري علت، هن کان ادبي رجحان ڪسي نه سگهي. هن ڪيترا مزاحيه بيت (Madrigals) گهڙيا.

هن کي شاهي ڪلبن ۽ ڪچهري جي ڪوٺڙن ۾ خوب ڄاتو سڃاتو ويندو هو. هن ترقي پسند دوستن ۽ رومانوي ساٿين جو پرپور نموني ساٿ ڏنو. هن جا گهڻا دوست، ورڪر ڪلاس جا هئا، جيڪي ڳجهي طرح تحريڪ جا ساٿي به هئا، تنهن ڪري هن جي شاعريءَ ۾ طنز زميندارن مٿان جهل ۽ حڪومت جي هڪ هٿيءَ خلاف بغاوت جي بوءِ اچڻ لڳي. اهوئي سبب هو. پشڪن جي تنزل جو. اختياري وارن جي حڪم هيٺ هن کي شهر بدر ڪري، روس جي اولهه طرف نيڪالي ڏني وئي. چئن سالن جي نيڪالي واري عرصي دوران هن شاعريءَ سان گڏ سنجيده ادب جو مطالعو به جاري رکيو. ان دوران هن شاعريءَ سان گڏ،

* باخوس: Baccus: ناچ گاني جو ديوتا (يوناني ڏند ڪٿائن ۾)

منظوم ڪهاڻيون به گهڙيون. هن سربيلن گيتن جا ڪيترا ٽڪرا جوڙيا. پشڪن، جي فن ۽ فڪر ۾ هن دور منجهه مهارت ۽ پختگي اچي چڪي هئي. ان جي باوجود هن جا عاشقيءَ وارا لاڙا، پيار جا جهيڙا، وڏن سان مهاڏو ۽ مقابلا به جاري رهيا ۽ اهي ڪجهه وڏڻ لڳا. آخرڪار سرڪار هن کي پنهنجي فيملي استيت ڏانهن زوريءَ روانو ڪيو جيڪا Pskov شهر ۽ اتر صوبي ۾ هئي. غير اعلاني طور هن کي پنهنجي گهر ۾ گرفتاري وارو حڪم ڏنو ويو. اتي هن کي اڪيلائي ۾ گذارڻو پيو. فقط نرس به ٿي ڳوٺائي ملڻ وارا هئس. ان دوران هن وڏو تخليقي ڪم ڪري ڏيکاريو.

اهو ڊسمبر 1825ع وارو زمانو هو. جنهن ۾ ڊسمبر وارن نوجوانن جي تحريڪ جاري هئي، هن جي اڳواٽ گهر گرفتاري، ڪيس جيل ويڃڻ کان بچائي وڌو. پشڪن چند بااثر دوستن معرفت بادشاهه نڪولس ون، جي ڪنن تائين پنهنجي ادبي واکاڻ پهچرائي. زار بادشاهه کي هن جي اها ادا پسند آئي ۽ هن کي ملاقات جو وقت ڏنائين. زار بادشاهه هن تي هلڪو هٿ رکندي، ڪيس ماسڪو ۽ پيٽرسبرگ ۾ رهڻ جي اجازت ڏني. 1826ع ڌارن پشڪن پنهنجي وڃايل حيثيت ڇهن سالن جي نيڪاليءَ بعد آخرڪار وري حاصل ڪرڻ ۾ ڪامياب ويو. هو سڌو ادبي ڌارا ۾ داخل ٿي ويو. مشهور ليکڪن سان تعلق ٿي ويس. بندش، سينسر ۽ پوليس ڪارواين هوندي، پشڪن ادبي دنيا ۾ مشهور ٿيڻ لڳو. 1930ع ۾ هن جي شاعريءَ جامجموعا، نثر نگاري، مختلف رسالن جي زينت بڻيا ۽ هو رسالي جو ايڊيٽر بڻيو ۽ ادبي دوستن جي ادبي ڌارا کي جوڙڻ ۾ هن وڏو ڪم ڪيو. هن جي سماجي

دنيا به اڃا اوتري ئي مشهور هئي، هاڻي، هي سمجهدار هجڻ ڪري، معشوقن خاطر مقابلن کان تنگ ٿي پاسو ڪرڻ لڳو ۽ هڪ جاءِ ويهي سڪون جي تلاش ڪرڻ لڳو. 1830ع ۾، هن شهر جي مشهور حسينا نثلي گنجرووا، جيڪا اپر ڪلاس جي وينس بڻيل هئي، ان سان شادي رچايائين. سڪون حاصل ڪرڻ سبب هن جي تخليقي سگهه ۾ به اضافو آيو. هن جي ڪهاڻين، نثر، تاريخ، شاعري، وغيره منجهه به گهڻو تخليقي ڪم ڪري روسي ادب ۾ ڪافي واڌارو ڪيو. ايتري ۾ هن جا معاشي مسئلا اڀري پيا. پراڻن حريفن هن سان ڳجهي دشمني جاري رکي، هن جي زال جا نوان پراڻا عاشق وري اچي ميدان تي لٿا. دربار ۾ هن جي حسن جي تعريف عروج تي پهچي وئي. نيٺ زار تائين اها حسن جي هاڪ پهتي. عاشقن گمنام خط لکيا، هن جي زال جي چرچن بابت ۽ هن کي زن مريد جي تائيتل ڏني وئي. آخر هڪ ڏينهن زال جي عاشق، بيرن ائنٿيز ۽ پشڪن وڃي ڏڪن ۾ هٿ وڌا، نتيجي ۾ پشڪن سخت زخمي ٿي پيو. ٻن ڏينهن کانپوءِ هو ستنهين سالن جي عمر ۾ زخمن جي شدت کان گذاري ويو.

روس جي درسي ڪتابن کي ڏسڻ کانپوءِ اهو چئي سگهجي ٿو ته ارڙهين صديءَ جو ادبي ڌارائون اچي پشڪن وٽ گڏجن ٿيون. وري اڻويهين صديءَ جي ادبي ڌارائن جا واهڙ جيڪي تمام جهجهي مقدار ۾ آهن، انهن لاءِ اهو چوڻ ۾ حق بجانب آهيون ته اهي سمورا وهڪرا، پشڪن جي علم منجهان ٿي وهي نڪرن ٿا. پشڪن جي شاعري هجي يا ثقافتي لاڙو، انهن ٻنهي ۾ هُو يگانو ٿو لڳي، هڪ طرف روسي علم ادب ۾ ته، ٻئي طرف دنيا ئي ادب ۾ پڻ هو ايترو ئي عظيم آهي. هن هر صنف جي پاند ۾ گهڻو ڪجهه وڌو آهي ۽ ان کي اڳتي پڻ وڌايو ٿو.

ڏسجي. هو سربيلن گيتن ۽ ڊرامن جو ماهر، ناولن منجه، ترنم واري بولي، تاريخي داستان ان کان پلا، تنقيدي مضمون، ننڍي ڪهاڻي، تحقيقي تخليق، لوڪ ادب ۾ پرين جون پڇاڙون، سياسي سوچون پيار پريا گيت. اهڙي ڪابه ادبي صنف ناهي جنهن ۾ هن اعليٰ حاصلات جا ماڊل نه گهڙيا هجن.

پشڪن جا طويل نظم، ڊرامائي ڏيک ۽ نثر نگاري، روسي ادب، عنوان، پيتر جي سڌارن جي اهميت، پيترسبرگ شهنشاهيت جي قسمت، روسي تاريخ ۾ طاقت ۽ بغاوت جو ڪردار، مغربي سماج ۽ قومي روايتن سان ٽٽار عوامي فرد ۽ حڪومت منجه حاصلات ۽ اميدن خاطر ٽڪراءُ، مٿي خالي ۽ مٿاڇرن ماڻهن جا مسئلا، انساني فطرت جا مونجهارا، تخريبي عمل ۽ حسن شناسيءَ وارا جذبا، سڌي سادي انسان جي، باغي ذهن مٿان اخلاقي عظمت. مٿيان عنوان ۽ ڪجهه اڃا به پيامعلا، اسان کي پشڪن جي تخليقي ڪاوشن منجه بي شمار نظر اچن ٿا. اهڙا عظيم ڪارناما، روسي زبان ۾ هجڻ ڪري، ٻاهرين دنيا وارن وٽ پهچي ڪونه ٿا سگهن، ترجمان به ان روح کان خالي هوندا آهن. اهڙو ڪو ٻيو جيئس ٿي ٻنهي ٻولين جو ماهر ٿي پشڪن جي تحريرن کي بولي ۽ فلسفي سميت ترجمو ڪري انهن جي عظمت اڃا ڪري سگهي ٿو.

هن وقت مغرب ۾ جيڪي ترجمان پهتل آهن تن کي پشڪن جي مذهبي اعتقاد واري شاعري ڪري سمجهيو وڃي ٿو. پشڪن پنهنجي شاعريءَ ۾ پنهنجي حياتيءَ جي ڏکين ڏينهن جو ذڪر ڪيو آهي. هن کي ٻين ماڻهن جي مسئلن ۽ حالتن جي گهٽ ڄاڻ آهي. هن چيو آهي خوشي ناممڪن آهي، آزادي ۽ سڪون اهڙيون نعمتون آهن

جيڪي عام ماڻهو کي حاصل ڪرڻ لاءِ پراميد رهڻ گهرجي.

پشڪن، هڪ فرد ۽ شاعر جي حيثيت ۾ انسان دوستيءَ واري، يونان جي ادبي ڌارائن سجاڳي ۽ نئين جاڳرتا (Renaissance and enlightenment) جي گهڻو ويجهو رهيو آهي. هو پنهنجي محبوب عظيم پيتر جيان، بنيادي طور تي سيڪيولر هو ۽ هن جي شاعريءَ ۾ مذهبي خيال ورلي ڪو ليندو. هن جو روحاني لاڙو هميشه پادريءَ ۽ ان جي ڏسيل نسخن جي خلاف رهيو آهي، پشڪن گهڻي ڀاڱي دهرت جو حامي رهيو آهي. بنسبت عيسائيت جي، عملي گهڻو. انڌي تقليد کان پري، ۽ هن جي هر تخليق روسي مذهب ۽ پادريءَ وارين روايتن کان گهڻو پري آهي. فلسفي جي روشنيءَ ۾ هو مثبت ۽ حساسيت جو قائل آهي. هو پنهنجي حياتي ۾ ۽ ادبي لحاظ کان مصنوعات، منافقيءَ ۽ هلڪڙائپ جو سخت دشمن رهيو آهي.

پشڪن تحريرن جي روشنيءَ ۾:

پشڪن جي پهرين طويل نظم Ruslan and Liudmila 1820ع ۾ شايع ٿي جنهن کي Mock Heroic Epic ڪوٺيو ويو. نوجوان شاعر جي فني اڌام قدامت پرستن کي تانڊا ڏئي ڇڏيا. هي اهو وقت هو جڏهن قدامت پرستن ۽ رومانوي ڌارائن جي جيان وچ ۾ سخت جنگ هلي رهي هئي، هر ڪو پنهنجي مورچي ۾ رسالن جي ڪلهن تي بندوقون رکي ڌماڪا ڪرائي رهيو هو. ان دور ۾ پشڪن جي استائيل، نواڻ، لوڪ ادب جي سرهاڻ سان سلهاڙيل شاعريءَ، پراڻن پاپين جو توڙو، هيٺ ڪرائي ڇڏيون ۽ ڪاتبن ۽ منصفن ۽ نواڻواري تحريڪ وارن کي جنگ کي ڪامياب قرار ڏئي ڇڏيو اهڙي طرح هي ڪاميابي وارو نظم ادبي ڌارا ۾ وڏي تبديلي جو اهڃاڻ بڻجي وئي ۽

پشڪن کي پنهنجي استاد، پنهنجو پورٽريٽ، انعام طور موڪليو.
جنهن جو عنوان هن طرح هيو:

To the victorious disciple from the vanquished
master (from: zhokorvsky)

پشڪن جو ٻيو نظم:

Fountain of Bakhchisarai جنهن جو مهاڳ رومانوي تحريڪ
جي اهم حمايتي اڳواڻ Viazemsky لکيو هو جنهن کي نئين ڌڙي
جو پڌرنامو Manifesto ڪوٺيو ويو. انهن کان علاوه ٻيون ننڍيون
وڏيون شاعريءَ جون ڪاوشون ميدان ۾ اچڻ ڪري پشڪن کي
نوجوانن جي تحريڪ جو منهندار بڻايو ويو. هن گروپ جو عزم هيو ته
شاعريءَ کي روايتي ادبي قيد و بند کان ٻاهر ڪڍي ڌرتيءَ تي لاٿو وڃي،
جيڪا عام زندگيءَ سان شامل هجي، قانوني ڪڙن کان آجي هجي ۽
شاعر کي آزادي ۽ حسن شناسيءَ بيان ڪرڻ جي بندش نه هجي.

مٿيون پڌرنامو سامهون رکي شاعر نئين ڪويتا ڪهاڻي
گهڙي: Eugene Onegin جنهن کي مڪمل ڪرڻ ۾ هن کي اٺ
سال لڳا، (31_1823). هڪ طويل بيان يا نظم، انگريزي شاعر بائرن
کان، ڪجهه متاثر ٿي جوڙي وئي ۽ ڪجهه وري والتير کان به اثر ورتو.
جيڪا مذهبي، پراڻن خيالن ۽ وهمن جي خلاف هئي جنهن ۾ نواڻ،
ترنم، سچائي تي مبني قياس آرائيون ۽ سچيون صورتون اڪريل
هيون.

مٿي ذڪر ڪيل نظم جو هيرو يوجين، يورپ ۾ پڙهيل، اتي
جي تازي مغربي هوا ۾ منجهي پيو آهي ته هتي وقت ڪيئن گذاري
آخر پيٽرسبرگ ۾ ڪلبن ۾ رلندي نيٺ دور دراز علائقن ۾ وڃي ٿو

نڪري جتي هن جي ملاقات هڪ سڌي سادي خوبصورت حسينا Titiana سان ٿئي ٿي، جيڪا هن هرجائي، هنيلي نوجوان تي عاشق ٿي پوي ٿي. هن جي سچائي، سادگي، نوجوان کي ڪونه ٿي وڻي ۽ هو وري هن جي ننڍي پيٽ کي پاسو ٿو ڏئي. جنهن کي پنهنجو پرين اڳ ۾ ئي آهي جيڪو رومانوي شاعر آهي. ان عاشق شاعر، لينسڪيءَ کي جڏهن اها خبر ٿي پوي ته ساڙ ۾ هن جو مٿو گرم ٿي ٿو وڃي نيٺ قديم روايتي عاشقن جيان طاقت آزمائي لاءِ ڏکا ڪجي ٿا وڃن ۽ شاعر ويچارو اجل جو پيالو ٽوڙي وڃي. ماضيءَ کان وڌيڪ مايوس ٿي هو وري سيلاني بڻجي ٿو وڃي پر خوشي هن کي ڪٿي به حاصل ڪونه ٿي ٿئي. ڪجهه سالن کانپوءِ هن کي وري تاتيانه ٿي ملي، جيڪا ان وقت هڪ جنرل جي زال آهي ۽ وڏي ننڍا نانگر ۽ شهرت جي مالڪيائي آهي. هي جيئن ته ننڍا نانگر جو پياسي هو ان ڪري تاتيانه تي چار ٿو اڇلائي پر جيڪا ڪرڻي سا پرڻيءَ کيس نيچو ٺوٺو پوي ٿو. هن جي دنيا ئي ويران ٿي وئي ۽ وري اهوئي بوجڻ ڪلهي تي همراھ اهوئي سيلاني.

هر قسم جا واقعا آخرڪار اچي يوجين اونيچن جي روپ ۾ جڙن ٿا، جنهن کي روس جو پهريون ناول قومي اهميت جو شاهڪار ۽ عظيم شاعريءَ جو منهندار ناول ڪري مڃيو ٿو وڃي. روسي زندگيءَ جي مڪمل جهلڪ، هر قسم جا ڪردار، يوجين ان جو هيرو، جيڪو لنڊن ۽ پيرس کان ته واقف پر پنهنجي ديس ۽ ديس وارن کان دور. هن مٿاڇري ذهني واري ماڻهوءَ کي Useless ڪري ڪوٺيو ٿو وڃي جيڪو انقلاب کان اڳ واري روسي جنتا جو هيرو آهي. تاتيانه، پنهنجي ديس جي ڌيائڻي ۽ روسي روايت جي رکوال ثابت ٿئي ٿي، جنهن جو نتيجو يا ڪلائيمڪس، اهو ته سچائي، سنو اهاڃاڻ آهي ۽

مصنوعي مغربي نٽ نانگر ناکام ڪوشش آهي. اهو ئي سبب آ جو هن ناول کي روس جو پهريون سڃاڻي ٿي مڃي نظمائي نثر هيٺ ناول تسليم ڪيو وڃي ٿو.

پشڪن مٿان، 1980ع دوران دوستو وسڪي، ڳالهائيندي اهو اعلان ڪيو هو ته اهو قومي نظم آهي، جنهن ۾ تاتيانا، روس جي سادگي ۽ ڪردار جي پختگيءَ جو مجسمو آهي. سال 1820 کان 1823 تائين پشڪن، انگريزي ادب پڙهيو ۽ بائرن (Byron) کان گهڻو متاثر ٿيو. ان اثر هيٺ هن The caucasian captive لکيو پر ٿوري ئي عرصي ۾ هو جيئن ته سڃاڻيءَ جو علمبردار هو. ان ڪري مغرب جي شاعريءَ ۾ تصور آسماني ۽ اڻ ٿيڻي رجحان هن کي بور ڪيو ۽ هي وري به پنهنجي سڃاڻيءَ واري راهه تي هلڻ لڳو.

ان کانپوءِ هن The Gypsies جوڙي ورتو ان ۾ Aleko رومانوي هيرو شهري زندگيءَ مان بيزار ٿي، قديم قبيلي ۾ وڃي ٿو نڪري جتي هن کي سرهاڻي ۽ سڪون ملي ٿو. اتي هو قبيلي جي هڪ چوڪريءَ سان پيار ڪرڻ لڳي ٿو. ٿوري عرصي ۾ اها چوڪري هن سان بيوفائي ڪري ڪنهن ٻئي سان ٿي پيچ پائي. ايتري ۾ هي باهوڙجي وڃي ٿو ۽ چوڪريءَ کي سندس عاشق سميت ماري ٿو ڇڏي. قبيلي جو سردار هن جي سڃاڻي ۽ شجاعت کي ساراهيندي هن کي معافي ٿو ڏئي ڇڏي ۽ سزا طور چوبس ٿو ته هتان هليو وڃ. تو اڪيلي کي ماري اسان ڪمزوري جو اظهار نه ڪنداسين. هن نظم منجهه به مٿين طويل يوجين واري نظم جيان، رومانوي روايتن جي نفسي ڪئي وئي آهي، ان جي برعڪس، سادگي ۽ نرم دليءَ کي فوقيت ڏني وئي آهي.

پشڪن اڳتي هلي ننڍي ڪهاڻي تي به قلم ڪنيو انهن جو
تفصيل هن طرح آهي:

i: Queen of spades: هن ۾ جوا جي ڪلبن جو ذڪر ملي ٿو. جتي
اهي جواڙي، فخر، وڏائي ۽ وهمن جي مرضن ۾ مبتلا ڏيکاري ويا آهن.

ii: The shot: هن ۾ گهڻا سيلاني ماڻهو ڏيکاري ويا آهن جيڪي مڙئي
مت جا منجهيل ٿا لڳن.

iii: Dubrovsky: هن ۾ خصلتن ۽ ڪي قدر پراڻي زماني وارن چند
اصول رکڻ وارن ڏاڙيلن جو ذڪر ٿيل آهي.

iv: Captain's Daughter: هي تاريخي ڳالهين تحت ڊرامائي انداز
۾ لکيل ڪهاڻين جو گڏوگڏ ٿو لڳي.

پشڪن جا ڪافي گهڙيل نثري ٽڪرا به آفاقي ٿا لڳن، جن کي
روسي ادب ۽ تاريخ کان مٿانهين حيثيت مليل آهي، جن کي ٻين
ملڪن ۽ قومن تي لاڳو ڪري سگهجي ٿو. مطلب ته انهن ۾ آفاقيت
آهي. اهي تمام گهڻا آهن پر هتي چند جملا پڙهندڙن لاءِ ڏجن ٿا ته
جيئن پشڪن جي نثر نگار واري حيثيت به ظاهر ٿئي:

I: "Happiness, is impossible, tranquility and freedom
are the best, mortals can hope for."

ترجمو: خوشي اٽلپ، خاموشي ۽ آزادي تمام سٺا گڏ آهن، ماڻهو اهي
حاصل ڪرڻ لاءِ پراميد رهن.

II: "To depend on nobody, to serve and please none,
but himself."

ترجمو: ٻي تي ڪين پاڙجي خدمت ۽ سرهائي، ٻين کي پيش ڪرڻ
بجاءِ پنهنجي لاءِ رکجي.

III: "I awakened kind feelings with my lyre, because in my ruthless age, I glorified freedom and imaged marry for vanquished."

ترجمو: مان، سريلائپ سان، محبت جي جوت جاڳائي آ، مون واري بي رحم دور ۾، آزادي جا گيت آلاپيندي، ستايل ۽ مظلوم ماڻهن جي ويران دنيا ۾ خوشيون پوکڻ ٿو چاهيان.

IV: "Love of clarity and balance man is the measure of all things."

ترجمو: صاف گوئي ۽ تحمل لاءِ پيار، ماڻهو ئي ته هر شيءِ جو پيمانو آهي.

V: I Love Europe with all my heart and this was enhanced by knowledge and intuition.

ترجمو: يورپ لاءِ منهنجي دل اندر چاهت آهي، جيڪا، علم ۽ عرفان جي جهجهائپ ڪري اڃا به وڌي وئي آهي.

پشڪن جي دور ۾ روس اندر ڳاڻ ڳڻين ماڻهن يورپي ڪلچر ۽ علم ادب جو گهرو مطالعو ڪيو تن ۾ هي سڀني کان مٿانهون هو.

هن ڪلاسيڪي ادب جو مطالعو ڪيو. وڏن ليکڪن جو تفصيل سان جائزو ورتو. اهو هن طرح آ: دانتي کان سروانتس تائين، شيڪسپيئر کان ملٽن، گوٽي کان والتير، ان کان علاوه همعصر يورپي ادب جو به گهرو مطالعو ڪيو اٿس. ان ڪري ئي هن اعلان ڪيو هو ته مونکي يورپ سان پيار آهي، اهو پيار ڄاڻ ۽ اوچن خيالن جي مطالعي کانپوءِ اڃا به وڌي ويو.

ان کانپوءِ پشڪن ڪيترا ڊراما به لکيا. جن منجهه قديم

ماضيءَ کان وٺي هن جي دور تائين روسي ساخت مٿڀري ڪري پيش ڪيل ٿي ڏسجي. ڊرامن جا نالا هن طرح آهن:

The Covetous knight, The feast during the plague,
Angelo, The stone quest. (Mozart and Salieri)

دوستو وسڪيءَ پشڪن لاءِ دعويٰ سان چيو هو ته هن وٽ آفاقيت آهي پر اها آفاقيت به روسي ساخت واري آهي. پشڪن قومي سجاڳي آڻڻ جو عظيم انقلابي ماڻهو اڳواڻ آهي.

پشڪن کي پنهنجي ملڪ جي تاريخ ۽ تمدن سان به وڏو پيار هو. هن پيٽر جي سڌارن جي سماجي پهلو جي ترقي ۽ عوامي خدمت جي گهٽائيءَ ڪري حمايت ڪئي هئي. ان کانپوءِ زار جي علمي لاڙي ۽ هن جي شاعريءَ جي مڃتا خاطر تعريف ڪئي هئي. هن پنهنجي ڊرامي Poltava ۾ کيس هڪ فاتح ننڍو ديوتا ڪري ڏيکاريو هو.

اڻويهين صديءَ جي مشهور ۽ وڏي اهميت واري نظم، جيڪا 1833ع ۾ شايع ٿي هئي، Bronze Horseman پشڪن، بادشاهه جو مجسمو (پيٽر جو)، فاتح واري انداز ۾ گهوڙي تي چڙهيل ۽ گهوڙي جون اڳيون جنگهن اڀاريل، نيوا نديءَ جي ڪناري تي بيٺل آهي ۽ اهو گهوڙي جو ٽپو وري اها عڪاسي ٿو ڪري ته ان فاتح زار جي گهوڙي جي گرپ هيٺ روس جي حڪومت ائين مضبوط آ جيئن گهوڙي جا پير ۽ گهوڙيسوار جي عظمت ۽ اوچائي. ان نظم ۾ 1924ع جي ٻوڏ جو ذڪر ٿيل آ، جنهن ۾ پيٽرسبرگ کي ٻڏڻ جو خطرو هو. نظم ۾ اڳتي جو ذڪر ائين آ ته ٻوڏ ۾ هڪ غريب ملازم جو گهر لڙهي ٿو وڃي. اهو ملازم يوجين ذهني توازن وڃائي ٿو ويهي ۽ پيٽر بادشاهه کي هڪل ڪري مقابلي لاءِ حملو ڪري، کيس لپٽائي ۽ ماري ٿو وڃهي، پوءِ راتين جو اهو برانز وارو مجسمو ان غريب کي گادي واري شهر جي ڳلين منجهه

ڊوڙائيندو ٿو رهي. علامتي طور هن طرح ڏيکاريو ويو آ. جيئن ته پيٽر خدا ۽ ان جي ڪائنات جي نفي ڪئي ان ڪري کيس سزا ملي ۽ ٻئي پاسي ملڪ جي نيڪ ناموسي کي سامهون رکندي اهو مجسمو ان فرد کي قتل ٿو ڪري ڇاڪاڻ ته هن وري قانون جي نفي ڪئي. پشڪن ان طرح سان روسي شهنشاهيت کي تسليم ٿو ڪري، پر هن جون همدرديون مظلوم ماڻهن سان آهن. پشڪن جون تحريرون اهڙي طرح سان انيڪ عنوان پيدا ڪن ٿيون، روسي ادب لاءِ جيئن هن نظم ۾ هڪ غريب جي همت پري عمل منجهه ڏيکاريو ويو آهي پر ان سان گڏ وري قسمت جو فيصلو به ظاهر ڪيل آ ۽ قانون جو احترام پڻ ڏيکاريو ويو آهي.

پشڪن کي احترام ۽ اونو سموري روس لاءِ ئي هوندو هو ۽ هن کي روس جي مستقبل کي روشن ڏسڻ جي قوي اميد هوندي هئي. هڪ قومي شاعر روسي شاعريءَ جو اصلاح ڪرڻ وارو، ادب کي نواڻ بخشڻ وارو، هن پنهنجي ملڪ جي تخليقي سگهه منجهه نئون روح ڦوڪيو، مغربي علم ادب جي تقليد مان به هٽ نه ڪڍيا، پر هن جي اندر منجهه اها چنتا هوندي هئي ته پنهنجي ملڪ وارين ادبي ڌارائن کي اجاگر ڪجي ۽ آسمان تائين پهچائجي. اهڙي طرح سان پشڪن روسي ادب جي اصلي ڌارائن، لاڙن منجهه اها مخصوص قومي جاڳرتا پيدا ڪرڻ ۾ گهڻي ڀاڱي ڪامياب ويو.

پيٽر اعظم جيئن روس ۽ يورپ کي ملڪي حدن ۽ مادي معاملن سان ڳنڍڻ جي ڪوشش ڪئي تيئن پشڪن وري فني، فڪري ۽ روحاني طور تي روس جو پهريون قومي شاعر، پهريون لکاري ۽ قلم ڪار ٿي اڀريو، جنهن جي تحريرن منجهه آفاقي عروج، شهرت، عظمت ۽ اهميت پريور نظر اچي ٿي.

لرمونتوف

MIKHAIL LERMONTOV

(1814-1841)

ميخائيل لرمونتوف 1814ع ۾ ڄائو. هن جا وڏا سترهين صديءَ ۾ اسپين منجهان لڏي روس ۾ اچي ڊاڀو ڪيو هئائون. هن جو پيءُ غريب خاندان مان فوج ۾ ڪيپٽن بڻيو ۽ هن هڪڙي دولتمند عورت سان شادي ڪئي. لرمونتوف جي ڄمڻ کان ٽن سالن بعد اها عورت مري وئي. ماءُ جي دولت وڃائي اتي ئي هن جي پرورش سندس مائيلي ڏاڏيءَ ڪئي. لرمونتوف جي پرورش ته مناسب ٿي پر ڏاڏيءَ پٽ سان اختلاف ڪري پوتي کي پنهنجي پيءُ طرف ڪڏهن وڃڻ تي نه ڏنو. ان ڪري ميخائيل ضدي، خوابيده، مرضيءَ جو مالڪ ۽ تيز طبيعت بڻجي پيو. هن اٺن سالن جي عمر ۾ شاعري گهڙڻ شروع ڪئي ۽ ڏهن سالن جي عمر ۾ پيار جي پنجوڙ ۾ بري طرح جڪڙجي ويو. هو ڪجهه ڏينهن کان پوءِ بيمار ٿي پيو. هن جي ڏاڏي هوا متاثر خاطر کيس ڪوه قاف واري پهاري علائقي ڏانهن وٺي وئي. اتي جي آزاد ماحول ۽ خاموش پهاري جي حسن نوجوان شاعر جي روح کي هميشه لاءِ متاثر ڪري ڇڏيو. هن کي اتي استادن لاطيني، يوناني، فرينچ ۽ جرمن ٻوليون سيکاريون ۽ گهر ۾ سندس سڀني لاءِ رکيل عورت سهڻي تربيت ڏنس.

ميخائيل 1827ع ۾ ماسڪو ۾ ابتدائي اسڪول ۾ داخل ٿيو. نيپولين جا سمورا پستڪ اٽلائي وڌائين، جنهن کي هو ديوتا جيترو مان

ڏيندو هو. ان کان علاوه هن اسڪاٽ، مور (Moore)، شيلي ۽ بائرن کي پڙهيو ۽ پشڪن جي شاعريءَ جي حسن شناسيءَ واري پهلوءَ جو عاشق بڻجي پيو. اها پڻ حقيقت آهي ته پندرهن سالن جي عمر ۾ هن فقط شاعري، ڪهاڻيون ۽ ڪجهه ڊراما لکيا پر ان سان گڏ ايندڙ وقت لاءِ جيڪي ڪجهه هن کي لکڻو هو ۽ جن تحريرن ڪري هن شهرت حاصل ڪئي، انهن جا پلان ۽ مسودن جا خاڪا پڻ جوڙي ڇڏيا. ان عمر دوران ئي هن ٻاراڻي شاعري جو ڪتاب ”The Angel“ پڻ لکيو جيڪو روسي ٻاراڻي ادب ۾ شامل ڪيو ويو ۽ ٻارن کي برزبان ياد ڪرايو ويو. ان سان گڏ هن جو اسلوب ڏاڍو متاثر ڪندڙ هو. سندس آداب ۽ اخلاقيات ۽ شاعريءَ جا مخصوص لاڙا هن ٻالڪپڻ کان ئي پراڻي پختا ڪري ڇڏيا هئا. سترهن سالن جي عمر تائين هن تي سئو نغما، پندرهن طويل نظم، ٽي ڊراما ۽ هڪ ناوليت لکي پورا ڪيا هئا.

ننڍپڻ جي مايوسين هن جي اندر احساس ڪمٽيءَ جا عميق آثار داخل ڪري ڇڏيا هئا. هن جا جذبا ڪڏهن جهنگلي ۽ پرجوش ته ڪڏهن برف جهڙا تڏا، ڪڏهن مائيٽا ته ڪڏهن تصوراتي ۽ همدرديءَ سان گاڏڙ ظالماڻا، مطلب ته غربت جي درد جو هن جي ذهن تي دائمي اثر رهندو هو. سال 1827ع کان 1834ع جي وچ ۾ هو بائرن جي خصلتن، بي اعتمادِي، ديوانگي ۽ بغاوتي اثرن هيٺ گهارڻ لڳو. بائرن کي گهڻو پڙهيائين ۽ هن جي مود ۽ جذبات جي تتبع تحت ميخائيل ڪافي شاعري جوڙي. هن هڪ هنڌ لکيو ته: ”نه، مان بائرن نه آهيان، مان ان کان مختلف آهيان ۽ منهنجي تقدير به هن کان مختلف آهي، جنهن جي ڄاڻ به مون کي ناهي، ها، هن وانگر مڃيل، سيلاني / رولاڪ آهيان پر منهنجو روح روسي آهي.“

ان ۾ ڪوشڪ ناهي ته پيار ۽ پيڙا ميخائيل جي شخصيت کي تيز تر بڻايو. ان جو ذميوار ٻن نارين نديزا ايوانوا، جيڪا هڪ ڊراما نگار جي ڌيءَ هئي ۽ وارينڪا لپوخينا (ٻنهي جي شادي ٿيل هئي) هئي ۽ اهي هن کي وڻنديون هيون ۽ انهن ئي هن جي شاعريءَ ۾ پيار جي شدت وڌائي، جيڪا هن جي حياتيءَ ۾ مستقل طور شامل رهي. اهوئي سبب آهي جو آخر ۾ عورت کان انتقام جو جذبو هن جي ذهن تي اڀري آيو ۽ مودي بڻجي پيو. ڪڏهن نرم ته ڪڏهن ڏکي ۽ جان کان بيزار، ايتري تائين جو کيس ملندڙ انعام ۽ اڪرام حاصل ڪرڻ کان به انڪاري ٿي پيو.

ميخائيل لرمونتوف ڪجهه عرصي لاءِ ماسڪو يونيورسٽي ۾ داخل ٿيو، جتي جرمن آدرشي فڪر ۽ روسي آزاد روي جو مطالعو ڪيائين. 1832ع ۾ سينٽ پيٽرسبرگ ويو ۽ امپريل همسار گارڊس ۾ ڀرتي ٿيو. هن جي خواهش هئي ته دنياڌاري سِڪان ۽ سماجي شهرت حاصل ڪيان. اتي هي بلا جو مقرر بڻيو. ذهين ته هيو پر ان سان گڏ صاف سٿرو رهڻ ڪونه سگهيو. اتي هن آزاديءَ جا نعما گهڙڻ شروع ڪيا ته جيئن ڪامريڊن کي ذهني تراوت حاصل ٿئي. 1835ع ڌاري سنجيده ادب طرف وريو ۽ ڪافي رسالن جي زينت بڻيو. 1837ع ۾ جاسوسن جي رپورٽن تحت گرفتار ٿيو ۽ شهر بدر ڪيو ويو. ان دور ۾ ئي هن پنهنجي اشاعتي ڪم کي هٿ ۾ کنيو ۽ جلدي ڪاميابي ۽ شهرت واپس ورايائين.

سال 1839ع ۾ لرمونتوف کي معافي ملي ۽ پيٽرسبرگ واپس وريو، جتي هو آزاد هُसार (فوجي) ڪنهن مقابلي جي تلاش ۾ شاعر ۽ سياسي بندش جو سزا کاڌل ٿي ڦرندو رهيو.

سال 1840ع ۾ روس اندر فرانس جي ايلچي جي پٽ سان ڪنهن حسينا جي حوالي سان دنگل ڪيائين. سرڪار وٽ اها شڪايت جيئن ئي پهتي تيئن ئي هن کي گرفتار ڪري ڪوه قاف بدر ڪيو ويو. ان کان علاوه نڪولس ون بادشاهه وٽ ڪنهن ڊچ حسينا کي چيئر جي شڪايت اڳ ۾ ئي پهتل هئي. ڪورٽ وارا ملائڪ پڻ هن کي ڳوليندا رهيا.

ٿوري عرصي ۾ هن جي ڇپيل شاعري ۽ هڪ ناول “A hero of our own times” نقادن ڏاڍو ساراهيو ۽ اهو مشهور ٿي ويو ته لرمونتوف پشڪن جو جاءِ نشين ٿيندو پر جولاءِ 1841ع ۾ هن جو ڪنهن حسينا جي چاهت واري مسئلي تي هڪ پنهنجي دوست مارتينوف سان دنگل ٿي پيو. جنهن ۾ لرمونتوف مارجي ويو. هوان وقت اڃا ستتيهن سالن جو هو. هن جي مرڻ کان پوءِ شهرت وڌڻ لڳي، پوري ملڪ ۾ هن کي روس جو ٻيو عظيم شاعر تسليم ڪيو ويو ۽ هن جون تحريرون ان وقت کان ڪلاسيڪي درجو ماڻينديون رهيون.

روس جي پڙهيل طبقي کي پشڪن جي جدائيءَ جو خاصو صدمو رسيو هو. خوشامدڙين جي گروهه وري پشڪن جي جدائيءَ جي مذاق اڏائي چيائون ته هڪ شاعرڙو خوبصورت رن جو رکوال، ان جي زور تي شهرت ماڻڻ وارو مري پيو ته ڇا ٿي پيو ان ۾ سرمائيدار پوليس وارا ۽ خوشامدڙين جي لائڊ وارا وغيره هئا. ايتري ۾ هڪ طويل نظم شهر ۾ ظاهر ٿي، جنهن ۾ مرحوم پشڪن جي تعريف ۽ خوشامدڙين جي خوب تذليل ٿيل هئي. چغل خور يڪدم اها نظم نڪولس ون جي درٻار ۾ پيش ڪئي، اهو چئي ته ”هي نظم انقلاب جي اپيل ٿي لڳي.“ بادشاهه سلامت جي حڪم تحت شاعر گرفتار ڪيو ويو. جيڪو

لرمونتوف نڪتو. ڪورٽ روايتي ڪم ڏيکاريو. هن جي عهدي کي گهٽائي انفينٽري (پيادل فوج) ريجمينٽ ۾ ڀرتي ڪري کيس ڪوه قاف ڏانهن موڪليو ويو. جتي روسي فوج ڌرتيءَ ڄاڻ سان جنگ جوڻي رهي هئي. وقت ائين گذري ويو ۽ لرمونتوف جي گذاري وڃڻ کان پوءِ ادبي دنيا ۾ هن جو نالو مشهور ٿي ويو. هن جي شهر بدري هن جي شاعري جو آغاز بڻي ۽ اها شهرت قليل مدت ۾ آسمان جي ڪنگرين تائين وڃي رسي ۽ سندس حياتي به ٿوري عرصي واري هئي!

ميخائيل لرمونتوف جون قلمي ڪاوشون داخليت جون داعي هيون، ان ڪري ئي اهي سوانحياتي هڪ طرف ته سريلاپ سان سهيڙيل سچ ٻئي طرف هئا. هن جي ابتدائي ٻاراڻي شاعري ان دور ۾ مقبول ٿي اڀري ته جوانيءَ وارن جذبن واري شاعري پڻ اعليٰ ۽ اوچ آدرشي بڻجي پئي هئي.

ميخائيل جو ڊرامو ”The Masquerade“ (1835): اندر جو آواز هو جنهن ۾ سماج کي للڪاريو ويو هو. هن ۾ ان ڳالهه جي تصديق ٿيل هئي ته گناهه يا ثواب ماڻهو جي اندر ۾ موجود آهي ۽ شري يا شيطان ميخائيل جي اندر جو آواز آهي، جيڪو هن ڪائنات يا ان جي جوڙيندڙ سان بغاوت جي اعلان برابر آهي.

هن جي مشهور نظم ”The Demon“ مشرق جي مشهور داستان ”بهشت مان شيطان کي تڙڙ“ واري تمثيل تحت جوڙيل ٿي ڏسجي، جنهن ۾ شاعر جي پنهنجي تڙڙ واري ڪهاڻي اُٿيل آهي.

هن جو ناول ”A hero of our own times“ (1840ع) ۾ لکيو ويو هو، ان جو هيرو پيڪورن نوجوان آفيسر اهليت ۽ تجربي جي باوجود پنهنجي اندر جي اُڌمن کي سڌي طرح اجاگر ڪري نٿو سگهي.

حڪومت هن کي فقط سولجر ٿي ڏسڻ ٿي چاهي. هن جي اندر جي انسان کي ننڍيون ننڍيون خوشيون ڏيڻ تي بندش لڳائي وئي آ، تنهن ڪري هو اجايا دنگل ڪري ٿو. جيڪي عورتون هن سان پيار ڪن ٿيون، انهن کي اجاڙي ٿو ڇڏي ۽ پاڻ ته پريشان آ پر دنيا کي ئي پريشان ڪري ڇڏيو اٿس. ان ۾ روسي سماج جي هڪ جهلڪ ٿي نظر اچي، جتي سماجي خوشي ۽ خوشحالي نه هجڻ ڪري سمورو روسي سماج ويراني جي ور چڙهيل ڏيکاريل آهي.

لرمونتوف جي شاعري ۽ نثر ۾ اخلاقيات جي اثاٺ کي مرڪزي حيثيت حاصل آهي. آخر ماڻهو برائي طرف ڇو ٿو وڃي؟ اسان جي عملن جون پاڙون ڪٿي ڪٿل آهن؟ آخر چند ماڻهو ڇو حدون اورانگهي قانون هٿ ۾ ٿا کڻن؟ ان قسم جا سوال لرمونتوف کي هر وقت نچوڙيندا ٿا رهن، جيڪي هن جي لکڻين ۾ نظر اچن ٿا، ان ڪري ئي ليکڪ هڪ خاص رومانوي بڻيل آهي ۽ رومانويت پرستي روس جي قوم پرستي سان سلهاڙيل هن وٽ جهجهي ملي ٿي.

اهڙي طرح پشڪن ۽ لرمونتوف ان وقت جي روسي ادب جا تمام وڏا شاعر هئا، جن جي عظمت جو ناموس ملڪ جي ڪنڊ ڪڙڇ منجهه پکڙيل هو. سال 1820ع کان 1850ع اندر هنن جي شاگردن جي وڏي لسٽ جن پاڻ کي وڏو شاعر مڃرايو ۽ ملڪ جو مان مٿانهون ڪيو. ان طرح شاعريءَ جي صنف ماني ٿئي ٿي ۽ 1840ع کان نثر نگاري جو رواج شروع ٿئي ٿو. ان سان گڏ رومانويت واري تحريڪ به ماني ٿيڻ لڳي ٿي ۽ ان کان پوءِ حقيقت پسندي يا سچائي ”Natural School“ واري تحريڪ اڀري اچي ٿي، جنهن جا اشارا پشڪن جي ڪهاڻين اندر موجود هئا.

روس جي هيءَ سڃاڻي واري اسڪول جي ادبي ارتقا جيڪا
بين ملڪن منجهه به اڀري چڪي هئي. يورپ کان ڪجهه پوءِ هئي، اها
خاص سياسي ۽ ثقافتي حالتن سميت پنهنجي پوري سگهه ۽ عزم سان
هر قدم تي روان ٿي چڪي هئي.

لرمنتوف اٺن سالن جي عمر ۾ شاعري ڪئي ۽ ڏهن سالن جي
عمر ۾ ڪيوپڊ جوي تير جو شڪار ٿيو.

Peter's objective: To break away from
Byzantine tradition of rigidity and isolation,
and to promote secular progress in all areas
of State.

He forced the old Boyars to shave off their
long beards and wear German jackets;
compelled young aristocrats to learn foreign
languages and adopt French. 'Politesse'

نڪولائي گوگول

NIKOLAI GOGOL

(1809-1852)

نڪولائي گوگول يوڪرين جي هڪ ڳوٺ ۾ 1809ع ۾ ننڍڙي زميندار جي گهر ۾ ڄائو. ننڍپڻ پنهنجي ئي پکن اندر گهارياڻين. يوڪرين جي اولهه وارو علائقو جتي هر طرف خاموشي لوڪ روايتن سان ڀرپور ۽ ساڻين جي ساٿ سان هي وڏو ٿيو ۽ اهي يادگيريون گوگول جي تحريرن ۾ نمايان نظر اچن ٿيون. ان نيم خوابي ۽ تصوراتي ماحول جي اثر هيٺ هن سوچيو هو ته هو ايڪتر ٿيندو. 1828ع ڌاران سينٽ پيٽرسبرگ ۾ پهتو. استيج ته حاصل ڪري نه سگهيو. وڃي ڪلارڪ ٿيو ۽ ان سان گڏ پڙهڻ لکڻ جو پاسو ورتائين. هن شروعات رومانوي شاعريءَ سان ڪئي پر گهربل شهرت حاصل نه ڪري سگهيو ۽ خاموشيءَ سان هن وڃي نثر جي ڀر جهلي. سال 33-1832ع دوران هن ڪهاڻين جا ٻه مجموعا شايع ڪرايا: *“Evenings on a croft near Dikanka”*, يوڪرين جي لوڪ ادب وارن عنوانن تحت هي مجموعو آهي، جنهن ۾ اڌ پرين بابت ڪهاڻيون آهن ۽ اڌ داستان، جيڪي جرمن رومانوي ليکڪن کان متاثر ٿي لکيا هئا. هنن ۾ جنن ۽ شيطانن جا ذڪر آهن، جيڪي فزاق جي هارين کي تنگ ٿا ڪن ۽ پوءِ هڪڙو لوهار ۽ هڪڙي عقلمند ناري، انهن شيطانن کي چالاڪي ۽ هوشياريءَ سان پڄائي ٿا ڇڏن. هن جا ٻيا مجموعا آهن: *St. John's May Night*.

Eve, Sorochinsty Fair, The Bewitched Spot, هنن منجهه گهڻي ڀاڱي خوشيون ۽ شاعريءَ جي ساڃاهه واريون آکاڻيون گهڙيل آهن. ان بعد Terrible Revenge, رومانوي ڪهاڻين جو مجموعو جنهن ۾ قتل غارتگيءَ جا انتقامي احوال ڀريل ٿا ڏسجن. ساڳئي نوعيت جا هن جا ٻه مجموعا: Mirgorod ۽ Viy آهن، جن ۾ پڻ هڪ ڏاڏو، جنن ۽ هڪ پادري بابت رومانوي انداز سان ڪهاڻيون جوڙيل آهن.

گوگول رومانوي انداز کان مت ڪري حقيقت پسندي جي دنيا جو رخ ڪندي لوڪ ادب جي ڪردار کي ساڻ ڪڍي سڄي ۽ حقيقي حالتن جي اپتار ٿو ڪري. هڪ شرميلو نوجوان پنهنجي پاڙيسري ڏاڏي مڙس جي ڏاڍ جو نشانو ٿو بڻجي، ٻه مٿي ڦريا وڏيرڙا معمولي ڳالهه تي پراڻي دوستي ٿا ڦٽائين، ايتري تائين جو دشمنيءَ ۾ وڪوڙجي وڃي ٿا ڪورتن جا در ڪڙڪائين.

انهن سمورن داستانن منجهه گوگول جي اندروني صلاحيتن، منظر ڪشي، انداز بيان، ٻوليءَ جي فصاحت ۽ بلاغت وغيره خوب بيان ڪيل ٿي ڏسجي. سندس نثر نگاري منجهه به رواني، جدت ۽ جادوئي اثر موجود رهي ٿو. ان سان گڏ ماڻهن جي غربت ۽ بي سمجهائي پٽاندڙ سُورليڪڪ کي اڳتي هلي ڏکي ٿا ڪري وجهن. ان کان نجات حاصل ڪرڻ خاطر هو ماضيءَ وارن شجاعت ۽ سورمن جي ڪاميابين وارن قصن کي ورجائڻ ٿو لڳي.

Tarass Bulba هڪ ننڍڙو ناول پڌرو ٿئي ٿو. جنهن ۾ سترهين صديءَ منجهه يوڪرين جي قزاقن جي ترڪن ۽ پولن سان لڙاين جو حوالو ڏنل آهي. Tarass هڪ جهونو قزاق پنهنجي ڀاءُ کي

قتل ٿو ڪري، ڇاڪاڻ ته هو پول قبيلي جي هڪ چوڪريءَ سان پيچ پائي، جيڪي هنن جا دشمن آهن، پنهنجي قبيلي سان غداري ڪئي هئي. تاراس کي پولن پڪڙي گهڙي ڇڏيو، ان جو بدلو وٺڻ لاءِ تاراس جو پيءُ ميدان ۾ اچي بدلي وٺڻ جو اعلان ٿو ڪري. هي قصو انگريز اديب سروالتر اسڪاٽ جي پهلوانن وارن قصن جي تتبع تحت جوڙيل ٿو ڏسجي. هن ناول ۾ رومانوي ۽ مزاحيه منظر ڪردارن جي پهلوانيءَ سميت بيان ڪيل آهن. اهڙي طرح سان گوگل ناول نگاريءَ طرف ڌيان ڏيڻ لڳي ٿو.

سال 1838ع ڌاران گوگل سينٽ پيٽرسبرگ جي نالي ۽ نسبت سان انيڪ ڪهاڻيون گهڙي ورتيون، انهن سمورين ڪهاڻين منجهه گهڻي ڀاڱي عام ماڻهن جي زندگين جا احوال جوڙيل ٿا لڳن، ان سان گڏ ڪجهه آسماني مخلوق سان سلهاڙيل سين (منظر) مليل آهن. هنن ڪهاڻين تي E.T. Hoffman جو اثر ڏسڻ ۾ اچي ٿو، ڇاڪاڻ ته گوگل هن دور ۾ هاف مين جو وڏو مداح ٿي رهيو هو.

هڪ ڪهاڻي ۾ پسڪاريف هڪ پينٽر هوندو آهي، جنهن کي گهڻيءَ ۾ هڪ چوڪري ملي ٿي، جنهن کي هو سڄائي ۽ سونهن جو مجسمو ٿو سمجهي پر اها چوڪري کيس سڌو لال بازار (Brothel) ڏانهن وٺي وڃي ٿي. هن جو ٻيو دوست پيروگوف خوابي دنيا کان گهايل سورن جو ستايل هوندو آ، کيس هڪ نانوائِيءَ جي سيني جي اُڀار واري ناري سڪون ٿي مهيا ڪري ڏي.

هڪ ڪهاڻي نڪ (The Nose) جي مُک ڪردار ميجر ڪوواليف بابت عجيب آ، جيڪو صبح جواڻن سان رڙ ٿو ڪري ته

منهنجونڪ اچانڪ غائب ٿي ويو آ ۽ وڃي ٿاڻي تي پهچي ٿو ته کيس قانوني طريقي سان وڃايل نڪ واپس ڪرايو وڃي. گوگول هن دور منجهه اڃائي ڪل مسخري کان مٿيڙو ٿي مزاحيه انداز، طنز جا تير اڇلائڻ لڳي ٿو.

هن جي مشهور ڪهاڻي The Over Coat جيڪا 1842ع ۾ ڇپي، ان دور جي عڪاسي ڪندڙ ڪهاڻي ثابت ٿي. ان ڪهاڻيءَ جو هيرو هڪ ننڍڙو ڪاپيسٽ جو ڪردار هوندو آهي، جيڪو خواب ۾ اوور ڪوٽ ٿو حاصل ڪري ۽ ان کي انساني عظمت جي سوکڙي سمجهي پائي هلي ٿو رات جو سير ڪرڻ شهر منجهه. اوچتو هڪڙو V.I.P. کيس جهلي ڪوٽ ڪسي، ڌڪا ڏياري ڪڍي ٿو. هو دانهون ڪري پوليس وٽ وڃي ٿو پر ڪو هن جي فرياد تي نٿو وٺي ۽ ان ڌڪ ۾ مري وڃي ٿو. هن جو روح برفاني گهٽين منجهه ڦرڻ لڳي ٿو ۽ نيٺ هڪڙيءَ رات ان وي آءِ پي جي ڪلهن تان اهو بدروح ڪوٽ ڇڪي لاهي کڻي وڃي ٿو ان کان پوءِ اهو بدروح وري نظر ڪونه ٿو اچي ۽ اهڙي طرح هن مظلوم کي انصاف ملي ٿو. هن ڪهاڻيءَ ماڻهن مٿان سٺو اثر ڇڏيو. عام طور تي پڙهندڙن ان کي هڪ رومانوي ڪهاڻي ڪري ڪوٺيو. ان جو روحاني راز اهو ڪڍيو ويو ته غريب ۽ مفلس ماڻهوءَ کي جيڪڏهن شهري قانون انصاف نٿو ڏئي ته پوءِ قدرت غريبن جي مدد لاءِ ميدان ۾ اچي ٿي، ان قسم جي مسيحاتي همدردي غريب ۽ ڪمزور لاءِ نمايان نظر اچي ٿي.

دوستو وسڪيءَ به تسليم ڪيو ته روسي نثر نگاريءَ مٿان ان ڪهاڻي جو وڏو اثر ٿيو، جنهن تحت هو پڻ گوگول کان گهڻو متاثر ٿيو هو.

گوگول پنهنجي دنيا ۾ مڱن رهندي لکندو رهيو. پنهنجي
تحريرن کي ڊاهيندو ۽ سنواريندو رهيو پر قلم جي ڪرت نه ڇڏيائين،
ايتري تائين جو شهرت جي بلندين تائين وڃي نڪتو.

سال 1836ع ۾ ”انسپيڪٽر جنرل“ اسٽيج تي پيش ڪيو ويو،
جنهن سامعين مٿان سڪتو تاري ڪري ڇڏيو. پڙهيل لکيل سماج ۾ به
ڌڙا ميدان ۾ لهي پيا ۽ اچي ڊرامي مٿان بوڇاڙ شروع ڪيائون. هڪڙا
حق ۾ ته ٻيا مخالفت ۾ صفايون پيش ڪندي ڪندي گوگول نيٺ
ٽڪجي بيمار ٿي پيو ۽ وٺي نڪاءُ ڏنائين ملڪ کان ئي ٻاهر.

ڊرامي جي ڪهاڻي ڪجهه هن طرح سان آهي ته ڪنهن
صوبي جي ننڍي شهر جو ميئر وڏو لينڊ گريبر هوندو آهي، جيڪو
پنهنجي بي ايمان ۽ رشوت خور آفيسرن جي گينگ معرفت غريب
عوام جي پينگ ڪرڻ ۾ پيش پيش هوندو آهي. هن جي واٽن منجهه
ڊاڪٽر، ٻه زميندار، پوسٽ ماسٽر، ميونسپل آفيسر، سندس زال ۽
بيوقوف سهڻي ڌيءَ، انهن سڀني عوام جي چيلهه چڀي ڪري وڌي.
اڃانڪه ڪو صوبي منجهان انسپيڪٽر جنرل انهن شڪايتن جي
ازالي لاءِ پروگرام موڪلي ٿو، جيستائين اهو صاحب پهچي، وڃ ۾
هڪڙو چالاڪ بدمعاش سوت بوت ۽ ٽوبلو پائي اچي نقلي انسپيڪٽر
ٻڙجي، پنهنجي حرفت سان هو انهن سڀني رشوت خور آفيسرن کان
پئسا، چنڊا وصول ڪري ٿو ۽ ميئر جي ڌيءَ کي به دلاسن منجهه ڀلائي
ٿو ۽ رات جي اونداھيءَ ۾ رقم کڻي هليو وڃي ٿو. ٻي ڏينهن اصلي
انسپيڪٽر جو خط اچي ٿو پوسٽ ماسٽر وٽ، اهو خط سموري عملي کي
پريشان ڪري وجهي ٿو. هن ڊرامي جا ڪردار ۽ ڪهاڻي جيئن ته سچ
تي ٻڌل هئي، ان ڪري ان ڊرامي ڏاڍو ماڻهن کي وندرائي وڌو ۽ عملدارن

کي خوار خراب ڪري ڇڏيو. اهڙي طرح سان هن ڊرامي کي وڏي شهرت ملي ۽ ان کي قومي ڊرامي جو رتبو ڏنو ويو. نقادن به هن ڊرامي کي تسليم ڪيو. مشهور نقاد بيلنسڪي گوگول کي روس جي تنظيم ”نيچرل اسڪول“ جو اڳواڻ ڪوٺيو ۽ هن ڊرامي جو اثر هڪ صديءَ تائين روسي ادب، خاص طور ڊرامي جي صنف مٿان ڇانيل رهيو ۽ گوگول کي حقيقت پسند ۽ سندس حقيقت پسندي واري اسلوب جو خالق ڪري ڪوٺيو ويو. (انڪوائري آفيسر وارو ڊرامو، قليچ بيگ هن تان ئي ڪنيو آهي)

روس منجهه هن ڊرامي جو وڏو هُل جاري هو، پر گوگول وڃي روم ۾ رهي پيو. ڊرامي ۾ جيئن ته سمورو احوال روسي سماج مٿان طنز وارو هو، تنهن ڪري سرڪاري اهلڪارن ان کي حڪومت مٿان حملو ڪوٺيو. حالانڪ جهل شهنشاهه جي اهلڪارن ۽ وفادارن مٿان ٿيل هئي، پوءِ به خوشامدڙين جي گلا خوري گوگول جا لاهه ڪيرائي وڌا پر ليڪڪ پنهنجي تحرير تي قائم رهندي هن ڊرامي کي سماجي اصلاح جو سبق چئي اڙيو رهيو ۽ پوئتي ڪونه هٽيو.

روم ۾ رهائش دوران گوگول هڪ ٻيو شاهڪار مثل آتمائون ”Dead Souls“ (1836-1841ع) درميان لکي ورتو. هن پستڪ کي روسي سماج جو اکين ڏٺو احوال ڪري ڪوٺيو ويو. روسي سماج جي هر حصي مان ڪردار چونڊيا ويا. ڪوچ مٿن کان وٺي قانوني صلاحڪارن تائين مسڪين کان وٺي دولتمند تائين، مطلب ته هن قسم جي ڪردارن جي ڪڏن ڪرتوتن جو ذڪر هن کان اڳ ڪٿي به ڪونه ٿيو هو. هن جا ڪردار هلڪا به هئا ته گهرا به، انهن جا روح ڇڻ مري چڪا هئا ۽ هنن وٽ باقي وڃي بدروح بڻيل هئا، جيڪي فقط

برائين، ڏوهن ۽ گناهن جا پاڇولا بڻجي پئي هليا. مغربي اديبن هن تحرير کي روسي سماج جي جهالت، بيوقوفي ۽ سستي جي نالي سان پئي منسوب ڪيو.

گوگل هن پستڪ جي شدت بيان، جهڪي ڪرڻ خاطر ڪجهه شاعريءَ جا ٽڪرا شامل ڪيا، جنهن ڪري هي تحرير ادبي دنيا ۾ داخل ٿيڻ جي قابل بڻي. ورنه اهو تاثر پئي اڀريو ته اهڙا بدروح انسان ڪوئائڻ جي قابل ڪيئن ٿيندا ۽ آيا انهن کي خالق جو پاڇولو ڪوئي سگهجي ٿو يا نه؟

گوگل اها شدت ختم ڪرڻ جو اعلان ڪيو ته ان جي هو ڪيٿارسس (Catharsis) به جوڙيندو، جنهن منجهه اهڙن بگڙيل ڪردارن کي سڌرڻ ۽ سچائيءَ طرف اچڻ جو رستو پڻ هموار ڪندو. گوگل سماجي دنيا اندر ڪڏهن به ڪنهن ناريءَ جو پاڻ انگ اگهاڙو نه پسيو. نازڪ طبع، ڪمزور هائي وارو هو، ان ڪري هن لاءِ چيو ويو ته سماجي برائين کي هن پري کان پرکيو. هو ڪنهن به سياسي، مذهبي ۽ علمي ڌڙي سان وابسته ڪونه هو، ان ڪري تالستاءِ هن لاءِ رمارڪس ڏنا ته، ”هن جو شائسته مزاج هيرو پر هن جو فن ۽ ذهني اڌام ڪنهن جينيس کان گهٽ ڪونه هئي.“

سال 1842ع دوران هو روم منجهه ڪجهه مذهبي دوستن ۽ پادريبن جي ور چڙهي ويو، جن هن کي ڊيڄاري ڇڏيو ته سندس تحريرون دين جي خلاف آهن.

1847ع ۾ ان شدت کي گهٽ ڪرڻ خاطر ڪجهه دوستن ڏانهن خط جي عنوان سان هن مضمون لکيا، جنهن چرچ ۽ حاڪم سزا ۽ جزا، اطاعت ۽ عبادت جي پاسداري ڪئي پر هن جي اندر جو آواز

پهرين ٻن شاهڪارن: The Inspector ۽ The Dead Souls General منجهه خوب بيان ڪري ڇڏيو هو. ان ڳالهه تي بيلنسڪيءَ کي ڏاڍي منيان لڳي هئي. هن بستر پيڙو هڃڻ باوجود گوگل کي سخت قسم جو خط لکيو، جيڪو سرڪار ضبط ڪيو. اهو جنهن وٽ به لڌو پئي، ان کي گرفتار يا ملڪ بدري جي سزا پئي ڏني وئي.

ان کان پوءِ واري عرصي ۾ Dead Souls کي جاڳائڻ لاءِ هن انهن ڪردارن جو مثبت پهلو اجاگر ڪرڻ لاءِ جاکوڙ ڪئي، پر جيئن ته هو لکڻ وقت مدھوشيءَ واري اثر هيٺ هوندو هو، تنهن ڪري جيڪي ڪجهه گهڙيائين، ان ۾ وري به اهي ئي گرگ، هيجي ۽ عقل جا دشمن وڌيڪ پيا گهڙجي ويا، ڇاڪاڻ ته هن جي انسانن جي جانور خانن (Human Zoo) منجهه اهي جانور نما انسان ئي ته هئا. ان تي هو سخت پريشان ٿي ويو ۽ سوچڻ لڳو ته آيا اهو شيطان هن جي مغز ۾ ته ويٺل ناهي؟ جيڪو سندس قلم کي زور سان ان طرف ٽوڙي وڃي، اها اندر جي ڪشمڪش انسان ۽ ديوتا جا ٽڪراءَ، بک، بيماري، اڪيلائپ ۽ خوفناڪ خوابن جي دنيا هئي هن کي ڏوڏي وڌو. هن سمورا لکيل پنا ساڙي ڇڏيا. دنيا کان دوري ڪئي، مذهبي ورق ورجايا، پوڻيون پڙهيون ۽ پجن ڳايا، ياترا ڪئي، ڇهه سال مقدس ڌرتيءَ ڏانهن ايندي ويندي گهاري، جڏهن وڏي پادري سندس هن دنيا جو ڏمو ڪنيو تڏهن وري هوروس ڏانهن موٽيو. 1851ع ۾ هن نيون تحريرون پادريءَ جي حڪم تي تعميل ڪندي وري ساڙي ڇڏيون (باقي ڪجهه پنا سندس دوستن وٽ بچيا هئا) گوگل جي هن عظيم قرباني سندس صحت ڊانوان ڊول ڪري وڌي. آخر هو ذهني خلفشار جي شدت هيٺ

فيبروري 1852ع ۾ گذاري ويو. هن جي مرتئي تي هزارين ماڻهو آيا، جيڪو هن پهرين عظيم ناول نگار لاءِ مڃتا جو ايوارڊ هيو.

روسي نثر نگاري، گوگول جي شخصيت پٽانڌڙ اصلي روپ (Originality) اختيار ڪيو ٿو ڏسجي. پشڪن جي ڪهاڻين جي شهرت لرمنتوف جا ناول ۽ اهڙا ٻيا ننڍا ليکڪ ۽ وڏا لکاري هڪ طرف پر گوگول پهريون ناول نگار هو، جنهن جي عظمت ۽ رتبي يورپي ادب کي به مالا مال ڪيو ٿو ڏسجي. هن رومانوي لکاريءَ جيڪو سڃاڻيءَ واري اسڪول جو سربراهه بڻيو، هي عجيب مزاحيه نگار، جيڪو پنهنجي فن کي ٽيڪو ڏيڻ خاطر مذهبي رضامندي لاءِ واجهائيندي جيڪو ظاهري طرح ڪلنڌڙ ۽ اندر منجهه ڳوڙها ڳاڙيندڙ، هڪ مزاحيه ڪهاڻيڪار، جنهن جي حياتي بور ۽ بي اثر گذري، ان کي عالمي ادب منجهه هڪ نمايان مقام حاصل ٿيو. هن جي اسٽائيل ٻوليندڙ ۽ سريلي، ساڳي وقت جيڪا مزاحيه جملي بازي منجهان وڌي ڪري اوچي گفتار حاصل ڪرڻ، سهڻا لفظ ۽ سريلا جملا، هن کان اڳ روسي نثر منجهه ورلي ڪي موجود هئا. هن جي ٻولي فصاحت ۽ سلاست سميت پهاڪن سان ڀر، مروج ڪرمزن ليکڪن کان گهڻو مٿي هئي. هن کان پوءِ وارا neo-realists لکاري روس جا قلمڪار علامت نگار گوگول کي پنهنجو استاد ڪري مڃڻ لڳا هئا.

سال 1840ع کان 1860ع، ويهن سالن جي عرصي وارا ليکڪ تالستاءِ ۽ ترجينيف کان علاوه گوگول جي اثر هيٺ رهيا ۽ ڪيترا ته هن جي نقالي به ڪرڻ لڳا هئا. ان ۾ ڪو عجب ناهي ته بيلنسڪي ۽ بعد ۾ چرنيشيووسڪي گوگول کي روسي ادب جو مهندار ليکڪ مڃڻ لڳا ۽ سڃاڻيءَ واري اسڪول (Realistic School) جي

ڪاميابي ۽ عظمت بنا ڪنهن مغالطي جي هن جي ڪاتي ۾ لکندا رهيا. نه فقط ادبي ادارا پر درسي ڪتابن وارا به هن کي روسي حقيقت پسندي جو ليڊر ۽ اڀاريندڙ چوندا رهيا. گهڻا وڏا نقاد پڻ هن کي رومانسڪ چوڻ لڳا ۽ هن جي تعريف هڪ خوابن جي موجد، طويل نظر رکڻ وارو، جادوئي ڪهاڻين ۽ نرم نظر جو خوبصورتي سان بيان ڪندڙ ليکڪ طور تسليم ڪيو ويو.

It was only in Gogol's works that Russian prose affirmed its artistic originality.

He is recognized initiator and leader of Russian Realism.

A great many critics call him romantic and admire him as a creator of dreams and fantastic visions, a mystical narrator of weird fanciful stories.

بيلنسڪي کان هرزن تائين

FROM BELINSKY TO HERZEN

زار نڪولس پهرين جي حڪمرانيءَ وارا تي ڏهاڪا 1825ع کان 1855ع تائين جيڪي ڪجهه لکيو ۽ لکرايو ويو، ان ۾ گهڻي ڀاڱي اطاعت ۽ وڌاءَ جو ذڪر هو. سياسي ۽ سماجي پيچ ڊاهه ملڪ کي مفلوج ڪري ڇڏيو هو. ڪي مٿي ڦريا ڪن جاين تي قلم جي ڪرت ڪي جاري رکندا آيا پر انهن جي لکڻين کي به روسي آمر ڏاڍ سان مائوڪندا رهيا. نڪولس پهرين ۽ هن جي ڪينگرو ڪورٽ ڊسمبر وارن انقلابين (Decembrists) جي تحريرن کان ڊنل هئا ۽ هنن کي سرخ جهنڊي وارن کان وڏو خطرو هو. ڇاڪاڻ ته اهي ”لبرلزم“ جا پرچارڪ هئا. تنهن ڪري نڪولس ۽ سندس ساٿي آزاد خيالي سان هر وقت ٽڪراءُ ۾ رهيا، اندروني ملڪ ۽ بيروني ملڪن منجهه پڻ. هي اهو وقت هو، جنهن ۾ روس يورپ منجهه پڻ چنبا ڪوڙڻ شروع ڪيا هئا. اهڙي طرح زار فرانس، اٽلي ۽ آسٽريليا ۾ مداخلت ڪئي ته جيئن تخت ۽ تختن (Throne and altars) جو بچاءُ ڪري سگهجي، ان سان گڏ هن هنگري ڏانهن به فوجون موڪليون ته جيئن انقلاب کي راهه ۾ رنڊڪون وجهي سگهجي.

سرڪاري فرمان هيو ته آمريت، مذهبي ڏاڍ ۽ ڏم، سرمائيداري جي عظمت، هيٺين ڪلاس جي خاموش اطاعت ۽ خانداني حڪمراني جو رواج وغيره قائم ۽ دائم رهي. انهن اصولن کي

حڪومت جا ٿنڀا ۽ رهنماءُ اصول ڪري مڃيو وڃي. تنزل، تباهه حال هجڻ، جهالت ۽ اطاعت، قومي ورثو ڪري تسليم ڪيو وڃي، جن کي ملٽري ڏاڍ ۽ مرڪزيت هيٺ تسليم ڪيو وڃي. حڪومت پوليس، استيت بڻيل هجي، آرمي وارا لالچ خور هجن، رشوت خور آفيسر شاهي، اهي سڀ وقت جي راج شاهيءَ جا ٿنڀا ۽ سياسي آقا بڻيل هئا. (ان دور جي مخالفت جون جهلڪيون ان وقت جي انقلابي اديبن، گوگل، پمسڪي ۽ سندن همعصرن جي تحريرن منجهه ملن ٿيون).

سماجي معاملن آڏو هر جاءِ تي ڳاڙهي پٽي (Red Tape)، انتظامي امور هٿ گرم ڪرڻ کان سواءِ انچ به اڳتي نه چرن. عام ماڻهو ۽ غلام جاگيردارن پاران سخت تشدد جو شڪار. هارين منجهان زوري ڀرتي، پنجويهه سال فوج ۾ غلامي لازمي، ڦٽڪا، لوهي شيخن سان ڏنڀ، جيل، ملڪ بدري، اهي هئا انصاف ڪرڻ جا انوکا نمونا، سموري مخلوق، ظلم ۽ تشدد جي وسيلي ۽ ان طرح سان حڪومتي نظام هلايو پئي ويو. ملڪ اندر رهندڙ قوميتن: پول، يهودي، ڪوه قاف واسي، لتوين وغيره مٿان تشدد، روسي مذهب سان اختلاف رکندڙ ۽ نسلي امتياز وارا گروهه انهن مٿان ايڏو ته ظلم ۽ تشدد ڪيو ويندو هو جو اهي مجبور ٿي سربيا ڏانهن پڄي ويندا هئا ۽ ڪيترا ته چين ۽ ڪئناڊا ڏانهن پڄي هليا ويا.

اڀر ڪلاس وارن سان اهڙي جُٺ ڪونه ٿيندي هئي، انهن کي وري جاسوس ۽ ڳجهن ادارن وارا پيا پريشان ڪندا هئا ته اهي به ملڪ خلاف يا روسي پاليسين خلاف ته ڪنهن سازش ۾ شامل ناهن. نڪولس پهرين ۽ ان جي ساٿارين لاءِ انقلاب جو نالو ڄڻ زهر برابر هو. اهي اها زهر يورپ وارن سان منسوب ڪندا هئا، ان ڪري ٻاهر وڃڻ

تي ۽ اتان روس ۾ اچڻ وارن مٿان سخت چوڪسي ڪئي ويندي هئي. ان کان علاوه تحريرن مٿان به سخت سينسرشپ هئي. هر قسم جي لکت، ادب، شاعري ۽ ناول ۽ اسٽيج ڊرامن مٿان به سخت سينسرشپ نافذ ڪيل هئي. ٻاراڻن ڪتابن ۽ تصويرن کي به سختي سان پرڪيو ويندو هو. هڪ لکاريءَ انهن کي ”رت پياڪ ڪتا“ هجڻ جو لقب ڏنو هو. حيران ڪُن ڳالهه اها آهي ته فزڪس جي درسي ڪتاب ۾ *Forces of nature* کي به دين خلاف ڪوٺيو ويو ۽ رڌ پچاءَ جي ڪتاب ۾ هڪ جملو لکيل هو ته: Free air is necessary for dough کي به اصلاحي معنيٰ تحت سينسر ڪيو ويو هو.

هڪ شاعر پنهنجي محبوبه کي Above everything in the world چيو هو. ان کي به سخت تنبيهه ڪئي وئي هئي ته، ديوتائن ۽ شهنشاهه کان مٿي ڪابه شيءِ ناهي ۽ ڪوبه ماڻهو يا لکاري اها بدعت نه ڪري. ڪنهن آرٽسٽ برفاني گاڏي کي ڪتن کان چڪرائيندي تصوير جوڙي هئي، اها سينسر ڪئي وئي، ڇو ته پوليس جي اجازت ڪونه ورتي وئي هئي. ڪنهن لکاريءَ انتظامي امور جي ڪجهه غلطين جي نشاندهي ڪئي هئي، ان تي به بندش وڌي وئي ته ”سچ لکڻ به ڏوهه برابر آهي.“

تعليم مٿان به وڏي چوڪسي هئي. نڪولس ون يونيورسٽين ۽ اتي جي استادن ۽ شاگردن جي آزاد خياليءَ کان به ڏاڍو خائف هو. هن جي چوڻ مطابق اهي ادارا انقلاب جا اڏا آهن. هو چوندو هو ته تعليم هارين ۽ غلام جي ٻارن جي ذهنن مٿان برا اثر ڇڏي ٿي، ڇاڪاڻ ته هنن ۾ سوچڻ جي سگهه پيدا ٿئي ٿي.

سال 1848ع کان پوءِ يورپي انقلابي اثر جي اڀار ڪري شهرين جي يورپ ويڃڻ مٿان پابندي نافذ ڪئي وئي هئي. يونيورسٽين منجهه قائم ڪيل چيئرس، فلاسافي ۽ يورپين جي دستوري قانونن مٿان پابندي وڌي وئي. منطق ۽ نفسيات جا علم مذهبي اسڪالرن کي پڙهائڻ لاءِ سونپيا ويا. نيچرل سائنسز جي علم کي بي ديني علم سڏيو ويو ۽ سوشل سائنسز کي وري عوامي اڀار جو ذريعو ڪوٺيو ويو. روسي تعليمي سوسائٽي سرڪاري اصولن تحت ماڻهن کي مجبور ڪيو ته اهڙي گهٽيل ۽ ظالم ماحول منجهه رهن ۽ وري خوش به رهن. اهو هيو ان دور جو حال، جنهن کي سرڪاري اهلڪار ”سونهري دور“ Golden Age چوندا هئا، جيڪو دراصل نڪولس ون جو آمراڻو دور هيو.

آخرڪار انهن سرڪاري ليکڪن منجهان هڪڙو ماڻهو باغي ٿي پيو، جنهن چيو ته اسان کي سائنس، فلاسافي، پيار، ملٽري آرٽ، مستيسزم ۽ ٻيا علم ضرور پڙهڻ گهرجن ته جيئن اسان جي سماج مان جهالت ۽ ترڙاڻپ / هلڪڙاڻپ ختم ٿي سگهي. اهو هيو اليگزينڊر هرزن (Alexander Herzen) جيڪو پاڻ سرڪاري ڌر جو ميمبر هيو ۽ ان دور جو قابل نقاد پڻ. ان سونهري دور جي ميمبرن منجهان هڪ شاعر به اڀريو، جنهن جو نالو پيشڪن هيو. هن سان شامل شاعرن جو هڪ سڃاڻڻ گروپ به هيو، جن منجهان هر هڪ پنهنجي پنهنجي شاعريءَ جي لاڙن جو مهندار ڪري مڃيو ويندو هو. مثال طور: لوڪ ادب، صوفيانه، ڏکڻ وارو لاڙو، هاري حقدار ترجمو ڪرڻ وارا وغيره، انهن گڏجي قومي شاعريءَ وارو رتبو حاصل ڪيو. ان کان پوءِ چاليهن واري ڏهاڪي منجهه وري نثر نگاري اوترو ٿي ڪلاسيڪل ۽

قومي رنگ روپ سان اڀري، جنهن جا مهندار هيا گوگول ترجماني ۽ ٻيا همعصر: جن عالمي ادب جي ليول حاصل ڪئي، اهي هئا نالستاءِ ۽ دوستووسڪي، اهو دور چاليهه ۽ پنجاھه جي ڏهاڪي تائين اچي پهتو. ان کان پوءِ ڪتاب ڇپجڻ لڳا، صحافت ۽ تنقيد نگاري ۾ اضافو ٿيو. رسالا، هفتيوار ۽ ماهوار ۽ روزانه اخبارون ڇپجڻ لڳيون ۽ اهي پوري ملڪ ۾ پهچڻ لڳيون. هن ئي دور ۾ نيشنل اسڪول آف پيٽنگ قائم ٿيو. روسي ميوزڪ جوڙي وئي ۽ ان جو ذڪر هر هنڌ ٿيڻ لڳو. ٿيٽر به وڌو نانءُ ڪڍيو، وڏا ناليوارا ايڪٽر: شيپڪن، موڪلوف ۽ بيليت وغيره ميدان تي اچي ويا.

هن دور جي تمام مشهور تبديلي جيڪا آئي، ان تحت اعليٰ تعليم يافتہ طبقو جڙيو جن جي سربراهي هيٺ فلسفو، تاريخ، سياست ۽ ادبي تنقيد نگاري جهڙا علم پڙهيا ۽ پاڙهيا ويا. پوليٽيڪل رومانويت ۽ ان بعد ادبي رومانويت آخر ۾ فلاسافيڪل رومانويت، سڀني تي تحقيق ٿيڻ لڳي. يورپ جي اثر هيٺ جتي بائرن ۽ اسڪاٽ پڙهيا ويا، ان کان پوءِ جرمن ادب فلسفي، حسن شناسي ۽ هرڊر، شليگل، فچي ۽ پوءِ هيگل ۽ شلر جا عاشق به پيدا ٿيا ۽ پڙهڻ وارن جو تعداد به وڌيو. جرمن رومانوي فلاسفرن جو مطالعو پڻ ٿيڻ لڳو. نوجوان طبقو تمام گهڻي تعداد ۾ مطالعي جي ميدان ۾ ٽپي پيو. ترجماني اهڙن جوائنٽن کي گفتار جا سورما هجڻ جو عنوان ڏنو. ايتري تائين جو فچي، شليگل ۽ گوٽي جي فائوسٽ تي به مطالعو ٿيڻ لڳو. اهڙي طرح سان روس جي ڏترييل سماج جون اکيون کلي ويون ۽ اهي پنهنجي ادبين، عالمن ۽ فلاسفرن ڏانهن رهنمائي لاءِ واجهائڻ لڳا.

ان وقت جي علم ادب مٿان جنهن لڪاريءَ جي چاپ هئي، ان جو نالو هو بيلنسڪي (ڄم 1811) اسڪول ۽ يونيورسٽي مان تڙيل، غربت ۽ صحت جو ماريل، قدرتي ذات ۽ ڏاڻو سان روس جو وڏو ذهين نقاد بڻجي ويو. سال 1934ع کان وٺي پندرهن سالن تائين روسي ادب ۽ سماج جو مهندار لڪاري رهيو. هن جا مضمون جيڪي پشڪن، گوگول، لرمونتوف ۽ ٻين ننڍن وڏن لڪارين مٿان هن لکيا، ڏاڍا پسند ڪيا ويا ۽ بحث هيٺ رهندا آيا.

بيلنسڪي جا ٽي دور ليکيا وڃن ٿا، هڪڙو شاعريءَ ۽ فلسفي وارو، جنهن اندر سماجي سورن کان وٺي سياسي سچائي وارو ۽ سماجي سڌار وارو رجحان، ان منجهان بيلنسڪي پنهنجي عقلمندي سان ڪامياب ٿي نڪري آيو. هن جو چوڻ هو ته ماڻهو پنهنجا قدر پاڻ جوڙي ٿو جيڪي هن جي سچائي کي روشن ڪن ٿا. حسن، انصاف ۽ سچ انساني زندگي کان اتم نه سمجهڻ گهرجن، بلڪ زندگي گهارڻ منجه انهن کي حاصل ڪرڻ جي جستجو شامل هجي ۽ اهڙي طرح حياتي منجه انهن جي حاصلات جي ڪوشش جاري هجي ۽ اهڙيون نعمتون حاصل ڪري دم کڻجي.

بيلنسڪي ٻئي دور ۾ فرانس جي انسانيت شامل سوشلزم طرف قدم وڌائي ٿو، ان جي اثر هيٺ هو مثبت رجحانن کي اپنائي ٿو. ٻين همعصرن جيان هو سوشلزم منجه نئون دين پسي ٿو ۽ ان طرف اخلاقيات جي اعليٰ قدرن جي هجڻ ڪري مائل ٿي وڃي ٿو. هو سماجي ۽ سياسي مسئلن کي سچائي سان پرکڻ لاءِ چوي ٿو.

بيلنسڪي جي پويائيءَ وارن ڏينهن ۾ سال 1848ع دوران هرزن فرانس جي ملوڪيت جي خاتمي جي ڪوشش ڪري ٿو.

بيڪونن ۽ دوستووسڪي روس ۾ پيٽرسبرگ منجهه ڳجهيون
گڏجاڻيون ڪن ٿا.

بيلنسڪي پنهنجي ٽين ۽ آخري دور منجهه رومانٽڪ نقادن
کان پاسيرو ٿي وڃي ٿو. حسن شناسيءَ کي به الوداع ڪري ٿو ۽ آخر ۾
سماجي رستو اختيار ڪرڻ جي تلقين ڪري ٿو. هن جو چوڻ هو ته هر
لڪاري پنهنجي ماحول مطابق لکي ٿو ۽ هن جي پرک به انهن سماجي
سچاين جي روشني ۾ ڪئي وڃي. ان سان گڏ هن وٽ قوميت وارو
جذبو به ضرور موجود هجي. آخر ۾ هو سچائيءَ جو حمايتي ٿئي ٿو ۽
گوگول کي نيچرل اسڪول جو سربراهه سمجهي ٿو ۽ فن جي اهميت،
سماجيات سان سلهاڙيل هئڻ جي تلقين ڪري ٿو. مرڻ کان اڳ هن
لکيو ته فن براءِ فن جو ڪو وجود ناهي. فن پاڻ سچائي پيدا ڪري ٿو.
جنهن اندر سمورا سچ سمايل هجن ٿا، اڄ جو فن ۽ ادب اڳ کان تمام
گهڻو سماجي مسئلن جي نشاندهي ڪري ٿو ۽ روسي نيچرل اسڪول
به سماجي مسئلن جي سڌارن ۽ واڌارن طرف روان دوان آهي. هڪ
سماج سڌارڪ مغرب جو طرفدار ۽ محب وطن جي حيثيت سان هن
جو پڪو ويساهه هو ته روس غلامي کان نجات حاصل ڪري، تهذيب ۽
تمدن منجهه ڪامياب تجربا ڪري ۽ انسانيت جي علمي ۽ شعوري
بلندين تائين پهچڻ جي ڪوشش ڪري.

هي سنهڙو ۽ سڀيڪ مڙس ڏاڍو بهادر هو. پنهنجي ڏکائيل ڏيل ۽
فقڙن منجهه فرق سميت اصولن مٿان قربان ٿيندو رهيو. هن کي
ويڙهاڪ شخص ڪري ڪوٺيندا هئا. اهو ئي سبب هو جو هن جا
فيصلا ڏکيا ۽ شديد تنقيد سان مٽار هوندا هئا. هو چوندو هو ته
منهنجون تحريرون ۽ منهنجو اندر وارو لڪاري هڪٻئي کان جدا ٿي نٿا

سگهن. منهنجي قوت منهنجي جذبن سان سلهاڙيل آهي، نه ڪي صلاحيت سان روسي ادب منهنجور آهي زندگي آهي.

ان ڳالهه ۾ ڪو وڌاءُ ناهي ته اڻويهين صديءَ جي روسي ادبي تنقيد نگاري کي پختو ۽ پائيدار ڪرڻ وارو بيلنسڪي هيو. هو استاد بڻيو. قانوندان ٿيو ۽ ايندڙ نسلن لاءِ سماجيات کي ساڻ ڪڍي هلڻ وارو ماڊل بڻجي ويو.

ويهنين صديءَ مٿان به هن جي چاپ چانيل رهي. مارڪسوادي هن کي انقلابي جمهوريت جو مهندار چوڻ لڳا، جڏهن ته مذهبي مهندارن ۽ ادب جي حسن شناسيءَ وارن ٺيڪيدارن هن تي الزام هنيو ته فن براءِ فن واري ادبي لاڙي کي هن توڙي مروڙي پيش ڪيو آهي. بيلنسڪي پنهنجي دور جو مهندار ۽ ڪامياب لکاري بڻجي ويو. جنهن سچ ۽ سونهن کي موڙ ڏئي سماجي جاڳرتا ۽ سماجي شعور ۽ ساڃاهه جو بچ پوکيو.

چاليهه ۽ پنجاهه واري ڏهاڪي ۾ روسي ادبي ۽ علمي سڃاڻ شخص تاريخ ۽ سياست جا حمايتي بڻجي پيا، بنسبت آفاقي علمن ۽ حسن شناسي وارن لاڙن جي. هنن آڏو اهو سوال اڀري آيو ته روس جو قومي ڪردار ڪهڙي قسم جو هجڻ کپي مستقبل منجهه. ان بحث دوران ٻه ڌڙا بڻجي پيا، هڪڙا ديسي سڀڻ ڪجن جا حمايتي ته ٻيا وري پرديسي پرين جا حامي بڻجي آمهون سامهون ٿي پيا. يعني سليووفائيلس ۽ ويسٽرنائيزرس (Slavophiles vs Westernizers). ترجماني، گريٽووسڪي ۽ سندن ساٿي وچٿرا مغرب نواز هيا، جن جو چوڻ هو ته ملڪ اندر آمريت بدران پارلياماني نظام هجي، وري بيلنسڪي، بيڪونن ۽ هرزن ۽ انهن جا ساٿي جيڪي چاهن پيا ته

سمورو نظام سياسي ۽ سماجي تبديل ٿيڻ گهرجي. هنن جو چوڻ هو ته ملڪ جو مستقبل ان ۾ ناهي ته منجهس ساڻ ڪوڙ ۽ ڪفر، نقلي قومپرستي ۽ (Byzantine) جهڙيون انتقامي پاليسيون هجن پر ان جي برعڪس آزاد خيالي، سائنسي سوچ، انفرادي ۽ اجتماعي آزادي ۽ سموري سماجي ۽ معاشي ڍانچي جي تبديلي هئڻ گهرجي. هرزن (HERZEN)، ان سماجي تبديلي ۽ انقلاب جو پنهنجي فرانس نواز ساٿين سميت وڏو حامي ۽ پرچارڪ هيو.

اليگزينڊر هرزن (Alexander Herzen) (1812_70)

روس جو اعليٰ تعليم يافتہ طاقتور قلم کار سال 1847ع منجه روس مان نڪري ويو. فرانس ۽ اٽلي منجهان گهمندو لنڊن منجه سياسي پناهه وٺي لڏو لاهي ويهي رهيو. هن اتي پريس قائم ڪئي ۽ اتي سمورو بندش پيل مواد پنهنجي ملڪ وارو ڇپڻ شروع ڪري ڏنو. هن جو رسالو The Bell ڇپجي ويو ۽ گجهن رستن ذريعي روس اندر پهچڻ لڳو. پنجاهه واري ڏهي منجه هن جي سياسي نظرين وڏو اُڌم مچائي ڏنو ۽ رسالو ۽ هرزن ٻئي مقبول ٿي ويا.

هرزن ڪوشش ڪري ديسي ۽ مغربيت پرست ڌڻن منجه مفاهمت جو رستو اختيار ڪندي روسي سوشل ٿاٽ نالي اسڪول جو بنياد رکڻ جي ڪوشش ڪئي، جنهن کي هن عوام دوستي Populism جو عنوان پڻ ڏنو.

هرزن لنڊن ۾ رهڻ دوران ڏٺو ته مغرب منجه، جيئن ته آزاد خيالي، منافقي، ڪمينائپ ۽ بي راهه روي عام جام هئي، تنهن ڪري مغرب منجه انقلاب اچڻ مشڪل ٿو لڳي ۽ هرزن وري به اهڙي اميد روس اندر قائم رکي. هن جو ايمان هيو ”روحاني سماجيات“ منجه؛

بمقابل يورپي سماجي اصولن جي. مزدور اتحاد، هارين جو اتحاد، دولت شاهيءَ جو فقدان روسي عوامي جاڳرتا، جيڪا اڌو گاڀري پاروڻي جمهوريت کان نفرت ڪندڙ هئي، انهن سڀني ڳالهين جي ڪري هرزن پراميد هيو ته روسي عوام سماجي انقلاب آڻي سگهي ٿو ڇاڪاڻ ته مغربي دولت شاهي ۽ راج شاهي کان هنن کي نفرت هئي. هرزن ۽ بيڪونن ۽ سندن ساٿين جو خيال هيو ته مغرب به روسي انقلاب اچڻ کان پوءِ ئي ان طرف ايندو. هرزن 1854ع ۾ لکيو هو ته وڏا مزيدار به مسئلا آهن، سماجي مسئلو ۽ روسي مسئلو بنيادي طور تي اهو مسئلو هڪ ئي آهي پر ان جا رخ ٻه چئي سگهجن ٿا.

هرزن جون تحريرون الهامي اشارن کان گهٽ ناهن، اهي تمام مزيدار ۽ اندر منجهه پيهي ويڃڻ جوڳيون لڳن ٿيون. ساڳئي طرز جا خيال سليووفائيلن جا به هئا ته روس ٽيون روم بڻجي ويندو، جتي ماڻهن جي روحاني ارتقا نمايان نظر ايندي، وري هرزن ان نتيجي تي پهتو ته هن جو ملڪ سڌو سنئون دنيا اندر سماجي انقلاب جو موجد ٿيندو.

هرزن جا سياسي ۽ سماجي اصول هن جي صحافتي صلاحيتن هيٺ گهڻي ڀاڱي اسريا ۽ نسريا پر هن جي تخليقي سگهه اڃا به سگهاري هئي. Past and Thought جو تخليقڪار هن جون پراثر يادگيريون (ميمائرس) حقيقت پسندي تحت جوڙيل ناول، عقل ۽ فهم پريا مضمون هرزن کي هڪ عظيم نثر نويس ثابت ڪرڻ لاءِ ڪافي آهن، ترجماني جي راءِ کان به مٿانهان، جنهن هرزن لاءِ هن قسم جي راءِ ڏني هئي ته ”هرزن جي استائيل، جيڪا مڪمل طرح تي انگريز ونگڙ هجڻ جي باوجود مون کي سرور بخشي ٿي، اها ڄڻ تازي گوشت جيان آهي.“

آئوان ترجميف

IVAN TURGENEV

(1818 - 1883)

اٽويهين صديءَ جي پهرين اڌ ۾ روس اندر جيڪي سوچ ۽ سُورج جا تذڪرا هئا، انهن جو راوي ترجميف هيو. ادبي اسڪول جو سربراهه سچ جو پنهنجي ملڪ اندر مبلغ، يورپ منجهه روسي ثقافت جو غير سرڪاري سفير. هي شاهوڪار نيڪ مرد زندگيءَ جا ٽيهه سال سير و سفر ۾ فرانس ۽ جرمنيءَ لٽائيندي سموري ڪنڊ کي پياريندي وڃي برطانوي ٻيٽن منجهه ڊاٻو ڪري ٿو. فلاڊيئر ۽ زولا، هينري جيمس ۽ برٽالڊ آرباچ جو دوست، سال 1850ع کان 1880ع جي دور وارن ليکڪن ۽ فنڪارن سان سڃاڻپ ۽ اثر رسوخ رکڻ وارو هن جون لکڻيون يورپ جي وڪٽوبا دور جي گهڻين ٻولين ۾ ترجمو ٿيون، جن ۾ آمريڪا به شامل هو. انهن ترجمن جي معرفت پهريون دفعو روسي حياتي ۽ علم و ادب جو تعارف مغربي دنيا منجهه ٿيو.

ترجميف مختلف يونيورسٽين، ماسڪو سينٽ پيٽرسبرگ ۽ برلن منجهه اسٽينڪيوچ ۽ بيڪونن سان گڏ تعليم پرائي ٿو. بيلنسڪي ۽ هرزن سان گهاتي دوستي ته رڪي ٿو پر هنن جي نظرين، سوشلسٽ ۽ ريڊيڪل جو اثر ڪونه ٿو وٺي. هو مغربي تهذيب جو مڃيل حامي، هلڪو انسانيت پرست ۽ آزاد خيال کي پسند ڪندڙ، روبن ۽ لکتن منجهه انتهاپسنديءَ کان پاسو ڪندڙ هميشه متوازن.

سلجھيل جوان، جيڪو حسن اخلاقيءَ، فن ۽ عقلمنديءَ کي سڀني کان مٿانهون مان ڏيڻ وارو هجي ٿو.

عام روسي جي زندگيءَ ۾ جيڪي عادتون، ظالماڻو انداز جذباتي نماءُ، ديني دوڪن لاءِ ڏکو ڪڍڻ کي پسي، وري جڏهن ترجماني کي ڏسجي ٿو ته پراڻي راءِ تان هٽ ڪڍڻ پوي ٿو. سچ ته هي سلجھيل ذهن وارو شخص، ڪنهن به پارٽي، نسل ۽ گروه جو ساٿاري نه بڻيو ۽ نه وري ڪنهن سياسي يا فلسفي ڪليسا منجهه ڪڏهن سڀس نواڻ ويو. هن عقيدو لاءِ به نرم ۽ نرم رومل رکيو. بشمول پنهنجي وڏڙن جي ۽ ساڳيو رومل هن پنهنجي همعصرن جي فلسفي حيات لاءِ قائم رکيو. هي واحد روسي ناول نويس هيو جنهن ڪنهن به فرمائش يا مجبوريءَ تحت قلم کي نه ڊوڙايو. ساڳئي وقت، جيڪڏهن نسلي لحاظ کان جذباتي ۽ رومانوي رويا وٽس هيا به ڪٿي، تڏهن به هن پنهنجو ذهن ٽڌو رکيو. اهڙو اظهار هن پاڻ ڪندي چيو هو ته هن جو عقل ۽ فهم هميشه مٿان همدرد ۽ مثبت سوچ وارو رهندو آهي.

ترجيف پنهنجي تحريرن جي روشنيءَ ۾ پاڻ کي عظيم لکاري ثابت ڪري ڏيکاريو آهي. هيوپورپ ۽ سينٽرل ايشيا مان جتان به گذريو آهي، اتان جي ماڻهن جي مايوسين ۽ درد جا داستان، ڪردارن جا نمونا چونڊيندو ۽ گهڙيندو رهيو آهي. زميندار هاري، غلام هارين جا ٻار، غريب عورتون، جيڪي سورن جي سوغات سمجهي سڀني سان لڳايون گهمنديون وتن ٿيون، نرمل ناري، عاشق جي بيوفائيءَ ۾ حياتي اجاڙ ٿي سمجهي، اهڙي قسم جا بنا پلاٽ قصا ۽ ڪهاڻيون، سال 1852ع ۾ ڇپجي ڪتاب جي روپ ۾ ظاهر ٿيون ۽ جلدي ڪلاسڪ بڻجي ويون. پوري صديءَ دوران اهي اسڪولن ۾ هر ماڻهوءَ

لاءِ وندر ۽ نصيحت جو باعث بڻيون. انهن منجهه غلامن کي به انسانن وارا امنگ ۽ اُڏما، محبتون ۽ ماڻا، خواهش ۽ ضرورتون هٽڻ وارو ڪري ڏيکاريو ويو آهي، جيڪي ان کان اڳ ۾ فقط هنن جي مالڪن ۽ خالڻن وٽ ڏيکاريون وينديون هيون. ترجماني غلام ۽ مالڪ، تشدد ۽ ظلم کي سڌو بيان ڪرڻ بدران حالتن جو ذڪر ڪيو آهي، جنهن ۾ همدردي وارو عنصر پاڻ ئي ظاهر ڪري پيو ته ڏوهي ڪير آهي ۽ بي ڏوهي ڪير! اهڙي طرح سان ٻولي، منظر نگاري، سريلاپ هن جي تحرير کي چار چنڊ پئي لڳائي ڇڏيا.

ترجماني جي لکيل ڪتابن جو وچور هن طرح آهي:

1. ننڍيون ڪهاڻيون ۽ ننڍا ناول:

First Love, Acya, Spring freshets,

2. وڏا ناول:

A nest of Gentle folk_ RUDIN_ On the Eve

Fathers and Sons_ The Virgin Soil_ Smoke

3. شاعري: (نثري شاعري) *SENILA*

ترجماني شاعري ڪرڻ جو سبب ٻڌائي ٿو ته، مان موت ۽ انسان جي خاتمي واري خوف کان بچڻ ٿو چاهيان. هن پنهنجي دوست کي هڪ خط لکيو، جنهن ۾ هن لکيو ته: مان خالي آسمان کي ڏسي نٿو سگهان، پر حياتيءَ کي سٺو ڪرڻ ٿو چاهيان، ان جي حقيقت ان جا وهم، ان جا حادثا، ان جون رسمون، ان جي تيز گذرندڙ خوبصورتِي. هن چيو ته ماڻهوءَ کي پنهنجي قسمت کي وسارڻ نه گهرجي. جواني، بهار، خوبصورت دوشيزائون، خوب سيرت خواتين، جيڪي پيار آڏو پنهنجو

سينوسپر ڪن ٿيون. اُهي هئا، هن جا پسنديدہ تصورات، جيڪي
 وڌندڙ حياتيءَ سبب انڌيرن جي ور چڙهي وڃن ٿا.
 نقادن خاص طور تي دوستووسڪي ۽ ٽالسٽاءِ هن کي شهرت
 جو بکيو ۽ ڪاريگريءَ سان اڻوڻندڙ واقعا بيان ڪندڙ ڪوٺيو هو. نقاد
 ڇا به چون، هن جو تاريخ ۾ نالو هڪ سچي لکاري جي روپ ۾ قائم
 رهندو. هن جو فن، ٻولي، سريلو سٽاءِ، کيس روس جي اڻويهين صدي جي
 وڏن نثر نگارن منجهه تسليم ڪري ٿو.

Turgenev's stories were based on real facts
 and dealt with living models. His works have
 an aesthetic unity dependent on style and
 singleness of purpose.

گنچروف ۽ آسترووسڪي

GONCHAROV AND OSTROVSKY

آئون گنچروف (1812-91)، پنهنجي آبائي جاگير ۾ وولگا نديءَ جي ڪناري تي هڪ ننڍڙي شهر ۾ ڄائو. جتي هن جا وڏا صوفن مٿان تنگان ٿيڙيون لپتيا پيا هوندا هئا ۽ هنن جا منشي ۽ چاڙتا ٻٽاڪون ۽ هاري وينا ٿٽ ٻڌندا هئا. هن اتي جي عام تعليم حاصل ڪئي ۽ ٻاويهن سالن جي عمر ۾ سرڪاري نوڪري تي چڙهيو. هو پنهنجي ٽيڙهن سالن جي نوڪري واري عرصي اندر مختلف عهدن تي رهيو. سينسر ڪان وڌي ڪري انتظامي لڙهيءَ ۾ لٽڪندو رهيو. هڪو مذهبي ۽ مڃيل گئناڻو پنهنجي دنيا اندر بند رهيو. سال 1856ع ۾ اوچتو ٻاهرين دنيا جو دورو ڪرڻ لاءِ نڪاڙ ڏنائين، جنهن جو ذڪر هن پنهنجي پستڪ 'Frigate Pallas' اندر ڪيو آهي. پر هي ٿلهو متارو وڌين مڃين ۽ ٽڪل خيالن وارو مڪمل طور ڪامورڪي جي ڏک ڏيندڙ ڪو لڪاري به هيو. هو پنهنجي اندر جي اڏمن (ٻئي پاسا) پلو ۽ برو هجڻ جو رکوال بڻجي، نقلي هيروز جون حياتيون خوشين ۽ خوابن سميت گهڙيندي تن ناولن جو خالق بڻجي ويو. هو خاموشيءَ سان دل ۾ درد سانڍيندي قلم جي ڪرت ڪندو رهيو. هن پهرين ناول 'Oblomov' ڏهن سالن (1849-59) اندر مڪمل ڪيو ۽ ٻئي ناول 'The Precipice' کي ٻين ڏهن سالن (1859-69) منجهه پورو ڪيو.

هو پنجنهين سالن جو هو ته هن پهريون ناول 'A Common Story' ڇپائي پڌرو ڪيو. عوام ۽ نقادن پاران داد مليس ۽ هن جي ناول کي فطرتي نموني جي اظهار جو ماڊل ڪري مڃيو ويو. هن جي سوانحاتي ڪاوش جو هيرو اليگزينڊر اڊيو، صوبائي ليول جو خيالي پلاٽو ڇڻائڻ وارو شاعري ته ٽڪل ڪري ٿو پر خواب وري وڏا ڏسڻ لڳي ٿو. سندس حقيقت پسند ڇاڇو پيٽر اهڙي گڻ مهت ٿو ڪري، جو همراھ خياليءَ پلاٽن کان پٽا ڏئي پڄي وڃي ٿو. هو ننڍي سرڪاري ڪلارڪي مان هٿ پتي ڪنهن احتجاجي دولتمند ڇوڪريءَ سان شادي رچائڻ لاءِ تيار ٿي وڃي ٿو.

گنچروف جو اهم ۽ طويل ناول 'Oblomov' پڻ آتم ڪٿا آهي. ان جو هيرو تخليقڪار جيان وولگا جي ڪناري جنم وٺي ٿو. اتي ئي سستي ۽ ڪاهلي منجهه خوشامدڙين جي وچ ۾ هو سڄائيءَ کان پري رهي ٿو. هن جا غلام سندس ڪم ڪار ڪندا رهن ٿا. ان وچ ۾ هو سينٽ پيٽرسبرگ يونيورسٽيءَ ۾ داخلا وٺي نئين نسل جي تصوراتي دنيا سان گڏ هلڻ چاهي ٿو. هو هوشيار ۽ رحمدل آهي. پر سستي ۽ ڪاهلي واري ڪيس جو سٽي ۾ پياريل هجي ٿي، ان ڪري وڏن ڪمن جي ويجهو ئي نٿو وڃي. هو صوفي مٿان لپتي ڏينهن ڏئي جو خواب ڏسڻ کي ترجيح ڏئي ٿو. هن جي همت اڌ رنگي بيماريءَ جي سٽيل، ڪم کان بي عملي، ڪاهلي ۽ سماجي عظمت جي نشاني آهي ۽ ڪم يا عمل ڪرڻ پٽ پاراڻي جيان آهي. اولگا لاءِ هن جو پيار ڪيس بيداري طرف ڌڪي ٿو پر هو وري به ڏهڻ ۾ ڦاسي ٿو. ان تي پريشان ٿي وڃي ٿو ته ڇوڪري ته قابل ۽ عمل ۾ يقين رکڻ واري آهي ۽ مان هن کي ڪيئن سنڀالي سگهندس. اهو سوچيندي اولگا مان هٿ ٽي ڪڍي وڃي ٿو.

هوءَ آخر هن جي اسڪول واري دوست سان شادي ڪري ٿي ۽ اهي ٻئي هن کي ڪاهليءَ جي ڏهڻ مان ڪڍڻ چاهين ٿا. آخر ايلوموف حياتي جا آخري ڏينهن هڪ اڻ پڙهيل بيواهه آڳاٽا جي گهر ۾ گهاري ٿو. هوءَ سڻيا کاڌا تيار ڪري هن جو پيٽ ڀري، کيس ٻالڪڻي طرف ڏڪي وڃي ٿي، جتي هو ڪاٿي پيٽ ڀري، ننڊ ۽ خوابن ۾ رهي ٿو.

آبلوموف کي آخر بيمار سمجهي مستقل بيمار ڪري ڪوٺيو وڃي ٿو. هڪ نقاد آخر هڪ مضمون لکيو ته: آبلوموفزم آهي ڇا؟ جواب اهو ڏنو ويو ته اها هڪ بيماري آهي، جيڪا غلامن، مزدورن، منجهان اُڀري مالڪن ۽ زميندارن تائين پهچي ٿي ۽ ان جي اثر سبب ملڪ ۾ تنزل ۽ تباهي جو باعث بڻجي ٿي. مٿين خوشحال (ڪلاسز) گهراڻن جو چوڻ آ ته ڪم ڪرڻ مٿين ڪلاس وارن لاءِ سماجي توهين ۽ نالائقي آهي، وڏي ماڻهو ٿيڻ جي نشاني آهي، 'آبلوموفزم' جنهن کي آخر سماجي عمل ڪوٺيو ويو. ويهين صديءَ جي نقادن آبلوموفزم کي نفسياتي الجهاڻ ڪوٺيو، جيڪو حقيقت کي مڃڻ کان انڪاري هجي ٿو ۽ ٻاراڻي ضد ۽ نابالغ رويو بڻجي ٿو. جنهن مٿان مشرقي قسمت واري نظريي جو پاڇولو هجي ٿو. آبلوموف جو حياتيءَ کان ڀڄڻ اهو اعتقاد چيو وڃي ٿو، جنهن تحت چيو ويندو آ ته هر عمل کان اڳ ۾ سوچ ڪرڻ گهرجي. هن جو چوڻ هو ته هر عمل ۾ تنگ اڙائڻ غير فطري ڳالهه آهي، جيڪا هر روسي منجهه نه هجڻ گهرجي. اها ايشيا جي مشهور نشاني آهي ته ڪم نه ڪيو وڃي، اهو ئي سبب آهي، جو هر روسي اندر هڪ ننڍڙو آبلوموف موجود هجي ٿو.

آبلوموفزم بابت ڪهڙي به تشريح ڪئي وڃي، پر ناول سن جي ڏهاڪي ۾ وڏو ڌاڪو ڄمايو ۽ ان کان پوءِ ان کي روس جي عظيم تخليقن جي لسٽ منجهه شمار ڪيو ويو.

سن جي ڏهاڪي منجهه ئي هر ماڻهوءَ جي هٿن جي زينت بڻيل ۽ سموري عرصي جي حالتن جو تفصيلي پوتاميل، گنجروف جو ٽيون ۽ آخري ناول 'The Precipice' کي ڪوٺيو وڃي ٿو. ان ۾ هڪ علائقي Volga جو ذڪر ڪيل آهي. منظر نگاري ۽ چنڊ ڪردارن جي ڪارنامن جو تفصيلي جائزو ورتو آهي. ان ۾ هڪ ڏاڏيءَ ۽ ان جي چمڪيلي پوٽيءَ هڪ پينٽر وغيره جا ڪردار چٽيا آهن، جيڪي ڪردار نگاريءَ جي پٿمانن مطابق مڪمل ڪردار 'Round Characters' لڳن ٿا. انهن سان گڏ ڪيترا ننڍا Flat ڪردار به موجود آهن، لڳي ٿو ته جن ڪا پنوراما پيش ٿيل آهي.

اها حقيقت آهي ته سن واري ڏهاڪي منجهه بوجوا ۽ مڊل ڪلاس پاڻ کي مٿي آڻڻ ۽ اثر انداز ٿيڻ ۾ ڪوشش ڪندا آهن پر اها اُپار معاشي ۽ سماجي حالتن سان سلهاڙيل هجڻ ڪري اڀري نه سگهي؛ ڇاڪاڻ ته سماجي ميدان ۾ معيشت تي حاوي طبقو واپاريءَ جو به هيو. ان واپاري طبقي کي ڳولي لهڻ وارو هيو. هڪڙو جاکوڙي اليگزينڊر آسٽرووسڪي 'Alexander Ostrovsky' (1823-86)

آسٽرووسڪي ماسڪو جي واپار ۽ ننڍن مسئلن (Equity) واري ڪورٽ ۾ ڪلارڪ ٿيو. جتي هن کي وسيع موقعو مليا، پيداواري ۽ وچين طبقي جي وچ ۾ معاشي مسئلن کي پرکڻ ۽ پروڙڻ جا. نديءَ جي هن پار ڪيتي ٻاڙي ڪندڙ ڏاڙهيءَ واري نسل جي زرعي ۽ مارڪيٽ

وارن جو ورتاء، هڪٻئي سان ۽ پوءِ استعمال ڪندڙ (Consumer) طبقي سان.

آسٽرووسڪي جو واپاري طبقي جي دولت جي زور تي عام ماڻهن سان ورتاءِ ڊڪٽيٽر کان گهٽ ناهي هوندو. هو دڪان تي بدتميز ۽ بد مزاج آهي ته گهر اندر به ظالم لڳو پيو آهي. هن جو اهڙو ڪردار سمودر 'Samodur' هوندو آهي، جيڪو جنهن مهل گهر ۾ داخل ٿئي ته سمورا گهر ڀاتي گوڏن ڀر جهڪي کيس ڪيڪارڻ تي مجبور ڪيا ويا آهن. اگر ڪنهن کان ڪا ڪوتاهي ٿئي ته ان کي لتن، مڪن ۽ چهڪن جي چاشني چڪائڻ ۾ دير ٿي نٿو ڪري.

هڪ ٻيو واپاري بولشوف پنهنجي ڌيءَ جي لاءِ نياڻو چونڊڻ وقت گهٽ ڌر جا سڀ اعتراض رد ٿو ڪري، هو چوي ٿو ته ڌيءَ منهنجي آهي، ان کي مان پاليو آهي ۽ مان هن جي حياتي جو واحد وارث آهيان. هن لاءِ ڪهڙو به فيصلو ڪرڻ جو حق فقط مون وٽ آهي.

آسٽرووسڪي جي ڊرامن ۾ گهڻي ڀاڱي واپار، ملڪيت، شادي، چوڪريون، جن کي وڪري جو وڪر ڪري سندن واپاري والد پئسن پٺيان نيلا ڪن ٿا. لڳي ٿو جڻ اونڊاهي دور جي جهلڪ هن جي ڊرامن ۾ نظر اچي ٿي.

آسٽرووسڪي مزاحيه ڊراما به جوڙيا، انهن ۾ روسي حالتن تي ايتري ته چٽر سرس هئي، جو ڪيترن مٿان بندش وڌي وئي.

هن جو مشهور مزاحيه ڊرامو هيو: 'The Thunder Storm' (1860) جنهن لاءِ ڪنهن نقاد چيو هو ته اهو اونڊاهيءَ منجهه ڪرڻي جيان آهي.

ڊرامي جي هيروئن 'Katerina' شاعره ۽ مذهبي عورت آ، جنهن تي هن جي سس تمام گهڻو ڏاڍ ۽ ڏمر ڪري ٿي، هن جو مڙس ڊيگي نما خاموش ۽ ڏپرو هجي ٿو. پريشانين جي ور چڙهيل ناريءَ جي نظر ڪنهن نوجوان تي پئجي وڃي ٿي، ٻئي نظرن جي نوڙين منجهه وڪوڙجي ٿا وڃن، اوچتو طوفان 'Thunder Strom' ٿو اچي، ڪترينا بوڪلائجي ضمير آڏو جُھڪي معافي ۽ پيار جو اعتراف ٿي ڪري وجهي. ان کان پوءِ ظالم سس ظالم سماج سان گڏجي ڪترينا جو جيئڻ جنجال ڪري ٿا وجهن. تشدد ۽ پشيمانيءَ هيٺ هوءَ پاڳل ٿي پوي ٿي ۽ پوءِ خودڪشي ڪري ٿي. هن جي عاشق کي سائيبيريا ڏانهن سزا ڏئي موڪليو ٿو وڃي. هن ڊرامي کي ڪو نقاد سمودر ظالم واپاريءَ جي چوڪرين مٿان ظلم جي انتها ۽ ان جي اصولن جي تباهي ڪوٺي ٿو.

آسٽرووسڪي فقط هڪ ڪلاس ”واپاري“ تي ڪونه قلم هلايو آهي، هن جا ٻيا به مشهور ڊراما ميدان تي آيا آهن. چند نالا آهن: 'The Poverty no' – 'Even The Wise Stumble' – 'Disgrace' – 'The Thunder Storm' وغيره. هن آفيسر شاهيءَ کي پنهنجن ڊرامن منجهه خوار ڪيو آهي. مثال طور: 'Wild Money' – 'Profitable Business' – 'Without Dowry' وغيره.

آسٽرووسڪي سچائيءَ واري تنقيد جو مها نقاد، گوگول کان پوءِ سمجهيو وڃي ٿو. پنجاهه ۽ سٺ واري ڏهاڪي ۾ هن جي سچائي پنهنجي ملڪ اندر ۽ ان کان ٻاهر به مشهور ٿي ۽ عالمي ادب ۾ هن کي پڻ اعليٰ مقام حاصل ٿيو.

آسترووسڪي ٿيتر جو بادشاهه سڏجڻ لڳو. ائين جيئن ناول جو بادشاهه، گوگول گنچروف ۽ ترجمانيءَ کي سڏيو ويندو هو. هن پلاٽ ۽ ڪردار سمورا روسي سماج مان چونڊيا هئا. اهو ئي سبب آهي جو فرانس جا ننڍا ۽ مزاحيه ڊراما هن جي ڊرامن آڏو بيهي نه سگهيا ۽ هن کي قومي حياتيءَ جو ڊراما نگار چيو ويو. هن مٿان صوبائي هجڻ جو الزام به لڳو ۽ چيو ويو ته جيڪڏهن واپاري، دڪاندار، آڙهتي ۽ وچين طبقي وارن رشوت خورن کي ڪڍيو وڃي ته پوءِ آسترووسڪي جي ڊرامن جو ڇا ٿيندو. پر جيتري تعداد ۽ عرصي منجهه هن جا ڊراما هليا، ان ڪري اهو الزام هن مٿان لهي ويو. هن جا ڊراما اوڻويهين صدي ۽ ان کان به وڌيڪ ويهين صديءَ منجهه هلندا رهيا، ان جو وچوڙ ڪجهه هن طرح آهي. سال 1870ع دوران هن جا ڊراما چئن پنجن ٿيترن ۾ هلندا هئا؛ 1912ع ۾ ستن يا اٺن مانڊن ۾ ۽ 1940ع منجهه اٺاويهن مانڊن اندر روزانو هن جا ڊراما سموري روس ۾ اسٽيج ڪيا ويندا هئا.

آسترووسڪي جي شهرت جا ٻيا سبب به هئا، هن جي ٻولي، ڊائلاگ، ڪردار، پهاڪا، ادائينگي وغيره، اهو ئي سبب آهي، جو هن کي قومي ليول جو لڪاري هئڻ جو اعزاز ڏنو ويو ۽ ان سان گڏ هو روسي حياتيءَ جو محافظ، غريب ۽ امير جي وچ ۾ واضح فرق رکندڙ مظلوم جو حمايتي هجڻ ڪري هن کي مڃتا طور روس جو عظيم ڊراما نگار هجڻ جو ايوارڊ عطا ڪيو ويو.

Oblomov is a debunking of the superfluous man. He is intelligent and kind hearted, but too soft and lazy.... This paralysis of will is rooted in his ineradicable contempt for action. He firmly believes that inactivity is a symbol of social superiority and that work is a curse.

انڪاريت پسندن کان انقلابين تائين

FROM NIHILISTS TO REVOLUTIONARIES

نڪولس پهرين جي بادشاهي هن جي خوابن واري دنيا سميت ڌڙام ڪري اچي پت تي پئي. سال 55-1854ع واري ڪرپمين لڙائي (Crimean War) ناخوشگوار نتيجن جي روپ ۾ راج رکوالن جي بٽاڪن، فني ۽ سياسي ڪوتاهين مٿان رکيل پردو اڏاري ڇڏيو. جنهن جي پٺيان هو پنهنجي طاقت ۽ شجاعت جا وڏا واک ڏيندي ڏايندا ٿي ڪونه هئا. ٻن سماجي ڌڙن، سليووفائيلس ۽ مغربيت مائل ڌڙي جي مهندارن شڪست خلاف سخت مزاحمت ڪئي، ڇاڪاڻ ته ان سان يورپ ۽ مڊل ايسٽ منجهه ملڪ جي رتبي کي ڪاپاري ڌڪ لڳي چڪو هو. نئون زار اليگزينڊر ٻيو همت هاري ويٺو ۽ باهڙجي پيو. ملڪ جي بدليل انقلابي حالتن کي هو پٺي نه ڏئي سگهيو ۽ نه وري ڪورٽ پاران تاج ۽ تخت جي وچ ۾ مفاهمت واري بيهاريل پت ڪيرائي ٿي سگهيو. هو بنا وقت وڃائڻ جي حالتن کي پرکيندي سڌارن آڻڻ لاءِ راضي ٿي بيٺو. هن جي اندر واري الجهاؤ ۽ لبرل سوچ حالتن جي تقاضا کي پرکيندي روس اندر غلامن وارو وڏو مسئلو آخرڪار حل ڪيو.

سال 1861ع ۾ زار ٻئي فرمان جاري ڪيو جنهن تحت لکن جي تعداد ۾ هارين کي آزاد ڪيو ويو ۽ کين زمين ته الات ڪئي وئي

هتي پر ڳوناڻي گڏيل پنگتي راج ڏاني تحت رنڊائي رکيو ويو هو. هارين کان بعد ۾ معاوضو (زمين جي رقم) قسطن منجهه ته وصول ڪيو ويو هو، جيڪو 1903ع تائين هڪ بلين گولڊ ڊالرس کان مٿي رهيو.

غلامن جي آزادي معاشي ميدان اندر حڪومت کي حالتن پٽاندڙ وڌي پيماني تي تبديلين ڪرڻ تي مجبور ڪيو. انتظامي تبديلين ملڪ جو مهاندو ئي متاڻي ڇڏيو ۽ ان طرح سان سٺ وارو ڏهاڪو ”وڏن سڌارن وارو دور“ سڏجڻ ۾ آيو. زمستو (Zemstwo) جي سڌارن، لوڪل گورنمينٽ اندر سماجي ليول تي وڌيون تبديليون آنديون، حالانڪ اڃا تائين حڪومتي نظام غير جمهوري هيو. يونيورسل ملٽري ٽريننگ نافذ ڪئي وئي. جوڊيشل ڪوڊ منجهه عوامي راءِ پٽڻ بعد تبديلي ڪئي وئي. جسماني تشدد واري سزا ختم ڪئي وئي (هارين ۽ ڏوهارين لاءِ سائبيريا - بدري قائم رهي) سينسرشپ ۾ نرمي، تعليم لاءِ نوان اسڪول کولڻ، تعليمي ماحول لاءِ يونيورسٽين منجهه آزاد خيالي، پريس ۽ ڪتابن مٿان بندش جو خاتمو - اهي ۽ ڪجهه ٻين قسمن جي سڌارن، سماجي ڌڙن منجهه روشن خيالي جي سوچ ۾ واڌارو آندو.

انهن سڌارن باوجود اڃا ڪجهه پراڻا قاعدا به موجود رهيا، پراڻي ۽ نئين نظام ۾ ٽڪراءُ نه ٿيو. ڊڪٽيٽرشپ جا باقيات موجود رهيا، انهن جا بادشاهي خيال ۽ حق به هلندا رهيا، جمهوري ۽ پارلياماني نظام جي پٺڀرائي رکيل رهي، ان سان گڏ سٺ واري پوئين ڏهاڪي تائين سماجي معاشي ۽ سياسي ذهنن اندر 1905ع واري انقلاب تائين وڌي انقلابي سوچ جنم وٺندي رهي.

غلامن جي آزادي، بورجوا طبقي جو اُڀرڻ، لوئر مڊل ڪلاس جي معاشي ترقي، تعليم يافتہ طبقي جي ذهنن مٿان وڏو اثر ڄمايو. رومانوي ذهن وارا فوجي چڱا مڙس ويهن جي ڏهاڪي اندر چاليهن جي ڏهاڪي وارا تصوراتي دنيا ۾ رهندڙ زميندار ۽ سول آفيسر شاهي تيزيءَ سان علمي ۽ تعليمي طبقي ۾ متحط لڳا، جن جو ايمان ۽ اعتقاد، عمل ۽ عملي ڪمن جي سڌاري ۽ واڌاري منجهه هيو. سماجي دنيا اندر مڊل ڪلاس جي تبديل ٿيل سوچ، فن، علم، ادب ۽ سائنس جي سهاري ثقافتي محاذ تي مٿي اڀرڻ لڳا ۽ پراڻي سوچ واري چڱ مڙسي پوئتي هٽڻ لڳي. نئين سوچ اڀارڻ لاءِ آسٽرووسڪي جي ڊرامن وڏو ڪم ڏنو. سچ، ميوزڪ، پينٽنگ، نيچرل سائنس جي تعليم، سمورن سوچ جي ميدان ۾ گڏجي انقلاب برپا ڪري ڇڏيو. جنهن تحت عقلمندي (Rationalism) ۽ سماجي روشن خيالي (Social Radicalism) اڀرڻ لڳي ۽ سماج جي ذهنن ۾ انقلاب جو سنيهو پهچائڻ لاءِ هڪ ٻيو تمام وڏو انقلابي شخص ميدان ۾ لٿو. سندن نالو هو، نڪولس چرنيشوووسڪي (Nicholas Chernyshevsky 1828-89) چرنيشوووسڪي هڪ پادريءَ جي گهر ۾ جنم ورتو. غير تدريسي طور تي گهڻو مطالعو ڪندي معاشيات جو ماهر ۽ ٻئي طرف ادبي نقاد ٿي اُڀريو. هن جا مضمون ۽ مقالا هڪ مشهور رسالي 'The Contemporary' منجهه ڇپجڻ لڳا، جن ۾ هن جذباتيت ۽ خيال پرستيءَ مٿان جهلون ڪيون ۽ ان سان گڏ همعصر شاعري ۽ نثر نگاري، جيڪا مروج، سماجي ۽ مادييات واري ماحول تحت تخليق ٿي رهي هئي، ان جي تشريح پيش ڪئي. حڪومتي وائن هن سماج سڌار جي تحريرن کي نويسندي، جن جو اثر نوجوان نسل تي ٿي رهيو هو.

گرفتار ڪيو. اهو الزام لڳايو ته هي حڪومت خلاف سازش پيو ڪري، حالانڪ هن جي مٿان شاهديون به ڏهريون هيون، ان جي باوجود ڪيس سخت پورهئي سان سزا ڏئي سائبريا طرف روانو ڪري ڇڏيو. ايڪويه سال سائبريا جي سخت سردين ۾ هن عمر گهاريندي گذاري، جنهن کان پوءِ هن کي روس واپس ڪيو ويو ته هو جسماني طرح ٿئي چڪو هو ۽ چند سالن اندر انتقال ڪري ويو.

هن جي حياتيءَ دوران پريس اندر ڇپجڻ تي هن مٿان پابندي لڳل هئي. گوگل جي لکڻين جو ڇپائيندڙ ۽ تشريح ڪندڙ روسي ادب ۾ هن کي ڪوٺيو ويو جتي هن قدرتي اسڪول 'Natural School' جوڙڻ ۽ ان جي مول متن گهڙڻ جو ڪم ڪيو ۽ اهو پڻ اعلان ڪيو ته روسي علم ادب ۾ سچ ۽ سچائيءَ جي فتح ٿي آهي، روشن خيال نوجوان نسل، پنهنجي ڪلام ۾ هن کي ناول نيٽ ڇا ڪجي 'What to be done' جو لکندڙ ڪري پيش ڪيو (ياد رهي ته هن ناول جو ترجمو ان عنوان سان جناب نورالدين سرڪي صاحب سال 1957ع ۾ ڪيو هو) چرنيشوسڪيءَ هي ناول پنهنجي قيد بندي واري دور ۾ سينٽ پيٽر ۽ پال واري قلعي اندر گهڙي ورتو هو. جنهن جا ٻه مشهور ڪردار ويرا پيولونا، آزادي ماڻيندڙ عورت ۽ ڪرسانوف عقلمند فزیشن، روشن خيال ۽ انڪاريت پسند نوجوان جڻ ماڊل بڻجي پيا. هنن کان به وڌيڪ هڪ ٽيون ويڙهو ڪردار راخميتوف، جيڪو هن سماجي پڌرنامي جو رکوال بڻجي پنهنجي مقصد حاصل ڪرڻ لاءِ ڌرتي وارا سمورا سُڪ ۽ مڙا قربان ڪرڻ جو اعلان ٿو ڪري. هن جا اهڙا اعلان نوجوان نسل جا خواب بڻيا ۽ سندن تصورات منجهه جڻ ڪا چڻنگ دکائي ڇڏي. هن ڪمزور سڙيل رت واري ڪاهوڙيءَ اهڙا انيڪ عارضي

عڪس ادب ۾ جوڙيا، جو سال 1930ع کان 1955ع تائين واري عرصي اندر ڪيترا ڏن سگهه ٿيا اڻچي پارٽيءَ جا سيڪريٽري، راڄميتوف جي گهڙيل چار منجهه قاسي اچي ٿهه ڪري ڪريا.

ويهي صديءَ ۾ راڄميتوف کي ڪميونسٽ حسن شناسيءَ جو مهندار ڪري ڪوٺيو ويو. هن زندگيءَ کي فن کان مٿي وڌو ڏٺو. ادبي ڪاوشن کي سماجي دنيا جي جهلڪ ڪوٺيو. پر هن اها ڪوشش ڪئي ته سماجيات جي اڀرڻ لاءِ ان کي ڪو وجود يا بنياد هئڻ ضروري آهي، اهو بنياد ئي هن جي سادن، سماجي تنقيدي مضمونن جو باعث بڻيل آهي.

سال 1836ع کان 1861ع واري عرصي منجهه هن جو شڪار نڪولس ڊوبروليوبوف Nicholas Dobroliubov جيڪو پڻ پادريءَ جو پٽ هو، مذهبي مدرسي جو فارغ طالب اڳتي وڌي تمام سٺو لکاري بڻجي ٿو. حالانڪ هن سماجي اصولن کي ترڪ ڪونه ڪيو، ان جي باوجود هن جا ترجماني، گنجرف ۽ آسٽرووسڪي مٿان لکيل مضمون سماجي ۽ خيالي اثرن واري تشريح کان ڪجهه مٿي بڻجي ويا. پر هن جي ۽ چرنيشوووسڪي جي مضمونن، جن منجهه فن کي سڌي ۽ سچائيءَ جي تشريح ڪري پيش ڪيو ويو، ان اصول تحت روسي ادبي تنقيد نگاري جو ايندڙ ڪيترن سالن تائين بنياد رکيو ويو.

ڊوبروليوبوف ادب کي سماجي خدمت ڪري مڃيو ۽ پنهنجي همعصر ليکڪن کان به اهو مطالبو ڪيو ته اهڙي ڪوشش ڪن جيئن سماج کي نئين سر جوڙي سگهجي. فن جي ڪابه تخليق هن لاءِ قوت ۽ خيالن جي تشريح جو باعث هئي. ان جي عنوانن جي لسٽ منجهان ئي ان جو وجود بڻجي ٿو. اهو نسل جيڪو معاشيات ۽ نيچرل سائنس جو

متوالو هجي، ان کي تاريخ ۽ فلسفي جي اهميت جي ڪهڙي چنتا، ظاهري طرح تي اهو رجحان پرڪشش ۽ دليلن مطابق هجي ٿو. سن جي ڏهاڪي وارو نوجوان نسل مرد توڙي عورتون حقيقتن کي وڌيڪ پسند ڪري ٿو ۽ خيالي پلاؤن پڄاڻ کان نفرت ڪري ٿو.

اهڙن ئي جذبات کي سهيڙي ان وقت جي بغي جوشييلي نوجوان لکاريءَ دمٽري پساروف (Dimitri Pisarov 1840-68ع) پنهنجي ٽڪي ۽ تيز قلم سان جيڪو پهرين صف جو صحافي ۽ ڪالم نگار پڻ هيو. ساڳي سچائي جي عمارت جوڙيندي پاڻ پتوڙيندو رهي ٿو. ڊوبروليوف جيان هن جي حياتي جا ڏينهن به ٿورا هيا (هو اناويهين سالن جي عمر ۾، شايد خودڪشي ڪندي ختم ٿيو) پر هو ٻاويهين سالن منجهه ئي مشهور ٿي چڪو هو. هن جي مضمونن طوفان کڙو ڪيو. هن جو آواز جڻ هن جي همعصرن جي دل جو آواز ٿي لڳو. هو پڻ هنن جي خيالن جي ترجماني ڪندو رهيو. سڀ کان پهريان هن ڏڪاريو جذباتيت، افلاطون وارو پيار، خيالي پلاؤ پڄاڻ، شاعرن وارا خواب، انهن سمورن خيالن کي ڪمزوري جون نشانيون ڪري ڪوٺيو. اسان کي جيڪي به شيون يا خيال پنهنجي اهم ڪمن تعليم - سائنسي ترقي، مادي ۽ سماجي ترقي، اهي بيڪار آهن، منجهائيندڙ ۽ نفرت لائق آهن - پساروف جو هي بيان نوجوانن لاءِ جڻ مقدس صحيفو بڻجي ويو. هنن ان ڳالهه کي دل سان تسليم ڪيو ته دولت، ڊانس، ڊرامي ۽ شاعريءَ تي صرف ڪرڻ بجاءِ ريل جا بند ٺاهيا وڃن. پساروف، پشڪن جي تحريرن کي پڻ وقت جا قاتل ڊرونس ڪري ڪوٺيو. هن اهڙا بيان به ڏنا ته (شيڪسپيئر جي ڊرامن کان ٻوٽن جو جوڙو وٺڻ وڌيڪ ڪارآمد آهي) اهي بيان هن ثقافت جي دشمنن Philistines کي چيڙائڻ لاءِ

پئي ڏنا، جن کي اهڙن بيانن کان منيان لڳندي هئي. اهي هزارن جي تعداد ۾ گڏجي هڪ بينر مثبت سوچ بنا، بيوقوفيءَ هيٺ جلوس پڻ ڪڍندا رهيا.

چرنيشو وسڪي ۽ ڊوبريو لوف جو گهڻو رجحان معاشي ۽ سماجي مسئلن ڏانهن هوندو هو. ان سان گڏوگڏ تاريخ ۽ سياسي تبديليءَ جي مسئلن تي به زور ڏيندا رهيا. پسا روف جو گهڻو ڌيان فرد ڏانهن هو. هن پنهنجي ماڻهن کي اها صلاح پئي ڏني ته اهي عملي تعليم تي ڌيان ڏين، جيڪا حقيقت ۾ فطرت، ماڻهو ۽ سماج کي عقلمنديءَ جي ويجهو وٺي وڃڻ واري گس ڏانهن پهچڻ ۾ مدد ڪري ٿي. هن مڪمل اختيار اخلاقي يا ادبي کي مڃڻ کان انڪار ڪيو ۽ فيصلن جي خودمختياري، آزادي ۽ انهن اعليٰ رهنما اصولن جي اهميت تي زور ڏيندي هر باعزت ماڻهوءَ لاءِ انهن کي ضروري ڪوٺيو. انڪاريت پسند (Nihilists)، اهڙن فرمانن کان خائف هوندا هئا، پنهنجي خاندان اندر ئي انهن جي رد ٿي ۾ رولو پوڻ لڳو. انهن وڏن جي اختيارن تي اعتراض واريا، سماجي گڏجاڻين ۽ سٺن اخلاقي قدرن خلاف آواز اٿاريو. گهرن مان نڪرڻ لڳا، ٿرڙاڻپ ۽ بدتميزي کي پاڪر پري، گفتار ۽ روين منجهه وڌڻ لڳا. ڪيترا وڏن گهراڻن منجهان اڀريا هنن جي بغاوت وڏن جي هٿ ٺوڪيل اصولن ۽ سخت مزاجي، ڪوڪلي خانداني انا وغيره جي خلاف هئي. انڪاريت پسندي فقط مٿين ڪلاس جي محلن منجهه بي عزتي تصور ڪئي وئي ۽ اهڙي طرح سان بغاوت ۽ بيهودگي (Debauchery) جي علامت بڻجي وئي.

حيرانگيءَ ۾ ورتل والدين اڪيون ڦاڙي ٽڪيندا رهيا، سندن چوڪرين وار ڪٿائي ڇڏيا. سگريٽ ساڙيندي آزادي جي انتها ڪري

ڏيکاري مردن کي هڪجهڙو سمجهڻ لڳيون، چوڪرن وري هاري بوت پاتا، روسي جُبا پائي وار وڏا ڪري ڇڏيا. وڏي وات واک ڪندي مذهب جي خلاف ڳالهائيندي ان کي فضول شيءِ ڪوٺڻ لڳا. نئين فيشن هيٺ عجيب ڪپڙا اوڍڻ لڳا (چي، اسان وٽ رٿو، ڪاسميٽڪس وغيره پائڻ ۽ لڳائڻ لاءِ وقت ئي ناهي)، انڪار پرستن پنهنجا مهاندا ۽ پهريائون ئي عجيب ڪري ڇڏيا هئا، جيڪي انهن کي ٻين ڪلاس فيلوز کان بلڪل الڳ ڏسڻ ۾ اچي رهيا هئا.

سياسي سماج وارا انڪار پرست انهن کي سڏڻ لڳا، جن جا وار ڪٽيل، چشمو نڪ تي (ڏس ته چوڪري) وار وڏا (ڏس ته چوڪرو) پر اختيار ڏئي وري انهن کي حڪومت جو دشمن چوڻ لڳا. حقيقت ۾ انڪار پرستي شروع منجهه غير سياسي هئي. هنن جي ظاهري خشڪ مزاجي ۽ وڏاءِ وارو عنصر ان ڪري هيو، جو هو ڪم ڪرڻ ۽ عملي اظهار جا حامي هئا. اهي پاڻ پسند ۽ سيڪيولر هئا. هنن جا هزارين ڪارڪن هر طرح جي ڪم ۾ لڳي ويا، اسڪول، ريلوي لائينون ٺاهڻ، تعليم لاءِ ملڪ کان ٻاهر ويا. عورتن جي آزاديءَ واري تحريڪ به انڪاريت پسند تنظيم جي ڪڪ مان جنم ورتو. سموري روس ۾ ڦهلجي وئي ۽ حڪومت وقت کي مجبور ڪيو. انهن لاءِ الڳ تعليمي ادارا قائم ڪرڻ لاءِ.

سٺ جي شروعاتي ڏهاڪي منجهه نيپيلزم فقط تعليم جي ترقيءَ لاءِ جاکوڙ ٿي ڪئي، ان جي ڪارڪنن ان دور جي سماجي آپار ۽ روشن خياليءَ جي پرپور حمايت پئي ڪئي. هنن وٽ سياسي رجحان بلڪل ڪونه هيو. تبديلي ان ڪري آئي، جو هنن جي عملي جاکوڙ واري نظريي جي راهه ۾ پوليس ٽپي پئي. هنن روس جي گڏيل حالتن

ڪي بدلائڻ جي عملي ڪم ۾ پوليس مداخلت ڪئي ۽ نتيجي ۾ ٽڪراءَ ٿي پيو. حڪومت هنن جي تحريڪ کي شڪ جي نگاهن سان ڏسڻ لڳي. هنن جي رستا روڪ ڪئي وئي. هنن سان گڏ لبرل ۽ روشن خيال ڌڻن مڪمل سهڪار ڪيو ۽ ٽڪراءَ ان ڪري ٿيو جو حڪومت پنهنجي ڪيل واعدن ۽ اعلانيل سڌارن تي عمل ڪرڻ کان گريز ڪرڻ لڳي هئي. زار، ميمبرن جي اصرار کي ڀڻي ڏني ۽ پارلياماني بادشاهت ۽ هڪ حاڪم جا حڪم جاري ڪرڻ تي بضع ٻڌيو. رهيو. جڏهن ته ميمبرن منجهه وڏا زميندار ۽ افسر شاهي جي اڪثريت هئي. ان کان علاوه سڌارن جي اعلان کان پوءِ به اقتدار ڏئي، مراعت يافتہ، مٿين ڪلاس وارا هئا، جيڪا ڳالهه روس جي عوام کي قبول نه هئي. مراعت وارا طبقا هئا: ڄم کان بخشيل طبقو، نواب ۽ نيڪ مرد (Aristocracy) اختيار ڏئي (افسر شاهي ۽ دين جا رکوالا (Bureaucracy and clergy)، دولت ڏئي ۽ واپاري (Landed persons & Merchants) يا يونيورسٽي جا ڊگري يافتہ تعليم دان، انهن طبقن وارن ڌڻن کي سمورا سماجي حق مليل هئا. ٻئي طرف هئا: هاري، لوئر مڊل ڪلاس، فنڪار، فني ماهر، مزدور ڪلاس ۽ عام ماڻهو. اهي سماجي ٽڪنڊي جي تري منجهه اڇلايل هئا ۽ انهن جي حيثيت، ڪُت خلق يا ڌرتي جي جيتامڙن جيتري هئي، انهن جو ئي استحصال ۽ مٿن ظلم يا تشدد ڪيو ويندو هو. روشن خيال نوجوانن دير ئي نه ڪئي، انقلاب جي حمايت ڪرڻ ۾ هڪڙي مٿي ڦرئي نوجوان، ڪاراکيزوف (Karakazov) جيڪو يونيورسٽي جو شاگرد هو سال 1866ع ۾ زار کي گولي هڻي ڪڍي. هن کي سزا ڏيڻ بعد حڪومت

لوهي هٿن واري پاليسي نافذ ڪئي، جنهن تحت فقط خوف اُڀارڻ کان وڌيڪ ڪري هر جاءِ تشدد ۽ خوف کي وڌائي ڇڏيو.

انڪارپرست، جيڪي هيل تائين صرف شخصي تبديلي جا قائل هئا، اهي سياسي محاذ تي سازش ڪرڻ لاءِ لهي آيا. ڪيترا زير زمين گروهه، جن هرزن ۽ چرنيشوووسڪيءَ جي تحريرن جو مطالعو ڪيو، ان سان گڏ مغربي، معاشيات ۽ سماجيات جي ماهرن جا سبق ورجايا ۽ پوءِ اهي انقلاب جي پروپيگنڊا جا مرڪز بڻجي ويا.

سترهين صديءَ جي شروعات منجهه ذهني تبديلي مڪمل ٿي وئي. تعليم يافتہ سماج، خاص طور تي نوجوان طبقو ڪاٻي ڌر جي ويڙهاڪ جٿن سان گجهو ٺاه ڪندي ڊوبروليوف ۽ پساريف ۽ ٻين سٺ جي ڏهاڪي وارن انقلابين سان ٻانهه پيلي ٿي بيٺا (مثال طور زيتسيف ۽ ٽڪاچيف) انهن وري سوشلزم پيٽرلئوروف (1900-1823ع)، هڪ تعليم يافتہ انقلابي پاپولزم جي بانيءَ جي ڪلهن تي رکي وئي ۽ ان سان گڏ هيو. مائڪل بيڪونن (1814-76ع)، جنهن مارڪس سان مقابلو ڪندي پهرين انٽرنيشنل کي ڏوڏائي وڌو هو. ٻئي سائبريا مان پڇي نڪتا ۽ وڃي مغرب پيڙا ٿيا، جتي يورپ منجهه هنن سياسي پناهه وٺي پنهنجيون باقي حياتيون گذاريون. هنن جون تخليقون انڊر گرائونڊ ذريعن جي معرفت روس منجهه پهچنديون رهيون.

حقيقت پسندي بابت سوچڻ وارن کي ڏاڍا عوام جا ڏک سور ڏسڻ ۾ آيا. غلام هاري آزاديءَ ملڻ کان پوءِ به خوشحال نه ٿي سگهيو. عام انتظامي ڌم جو شڪار هيو معاشي غلامي، جهالت ۽ غربت ڳوٺن ۽ ننڍن شهرن مٿان راج ڪري رهي هئي. روس اڃا به جاگيرداري، اڏ

ظالم قوتن جي ڏاڍ هيٺ پيڙجي رهيو هو. بس گاديءَ واري شهر ۽ چند وڌن شهرن ۾ رونق موجود هئي. روس جي ترقي ۽ خوشحالي فقط هڪ بادشاهه جي حڪمرانيءَ جي خاتمي ۽ ان جي جاءِ تي گڏيل سماج واري نظام کي لاڳو ڪرڻ منجهه ئي ممڪن هئي.

سماجي انقلاب جو تصور نوجوان نسل جي ساٿ سان سلهاڙيل هيو. نوجوان تعليم يافتہ نسل پنهنجي روسي عوام جو همدردي ٻڌيل هو. عوام جا ڏک سور، ظلم، تشدد، هنن کي ڏڪارو ڪري وجهندو هو. ڇاڪاڻ ته غريب عوام ته سادو، معصوم ۽ سماجي خوبين سان ٽمٽار هجي ٿو. مغربي رجحان جا مخالف سليووفائيلس قومي روايتن جا رکوال هئا ۽ هنن جو چوڻ هو ته روس مٿان جيڪا پلائي آهي، اها اصلي مذهب جي ڪري آهي. هنن جي تاريخي روايتن مطابق ماڻهن کي عيسائيت واري پيار کي اجاگر ڪري ڌرتيءَ مٿان الله جي حڪومت قائم ڪرڻ لاءِ پاڻ پتوڙڻ گهرجي. ان جي برعڪس پاپولست طبقو ان ڳالهه تي زور ڏيندو هو ته روسي ماڻهو دليين جا سڃا، اتحاد جا ڦاٽل ۽ روايتن جا رکوال ضرور آهن پر هن وقت هنن جي دليين جي ديرينه خواهش سوشلزم حاصل ڪرڻ آهي. هو اميد ڪندا هئا ته جيڪڏهن هاري سجاڳ ٿي پون، کين پنهنجي حقن ۽ ضرورتن جي ڄاڻ پئجي وڃي ته پوءِ روس اندر هڪ مڪمل سماج جوڙي سگهجي ٿو.

پيٽرليو روف (Peterlavrov) ڪتاب: ”تاريخي خط“ *‘Historical letters’* جو تخليقڪار جنهن ستر جي ڏهاڪي اندر ماڻهن جا ذهن موڙيا، ان جي دعويٰ هئي ته پڙهيل لکيل ماڻهن مٿان سموري عوام جو حق آهي ته هو محنت ڪري، مجموعي طرح سان فن ۽ سوچ حاصل ڪن ۽ عوام تائين پهچائين. حقيقت ۾ ثقافت جو سمورو

مندرجہ ذیل مضمون جي هٿن سان جوڙيل بنيادن مٿان بيٺل هجي ٿو. تاريخ ۽ ارتقا جي ڊگهي ڊگ ۽ سفر دوران لکين ماڻهن لوڙيو آ ۽ بكون ڪاٿيون آهن. جانين جا نذرانا پيش ڪري ٻي ڪلاس لاءِ آسائشون جوڙيون آهن. جن جي ڪري ئي هو تهذيب جا مينار ڪڍڻ ڪري سگهيا آهن. اخلاقيات جي تقاضا ٿي بڻجي ته اهي به سوشل آرڊر قائم ڪرڻ ۾ مدد ڪن ۽ سموري عوام لاءِ ثقافت ۽ خوشحالي آڻڻ لاءِ پاڻ پتوڙين، بجاءِ اهي ڪنهن مراعت يافتہ اقليت آڏو پيش ڪرڻ جي. سوشلزم ئي اهو آرڊر/ قانون آهي ۽ جيڪي ان آرڊر جي آڻ لاءِ ڊوڙي رهيا آهن، اهي ئي روس لاءِ ۽ انسان ذات جي سڄي خدمت ڪري رهيا آهن.

ستر جي ڏهاڪي ۾ سوشلزم جي نظريي مائوس پراڻي نوبل ڪلاس کي پڻ متاثر ڪيو ٿو ڏسجي. هو به ڄم ۽ تعليم جي حق جا حمايتي ٿيڻ لڳا. سماجي خدمت به قرباني جيترو چڱو عمل آهي. زرعي ٽيڪس جو به جواز نٿو بڻجي. نوان انڪاريت پسند، جيڪي اڳ ۾ تصورات پرست هئا، اهي به هن نظريي جا حامي بڻيا.

ليوروف، خاموش تبليغ جو حمايتي هو. هن جو چوڻ هو، اهو طريقو جهنگلي باهه جيان پاڻ ئي ڦهلجي ويندو. ان جي مقابلي ۾ بيڪونن سڌي ايڪشن جو حامي هو. هن جو اصرار هو ته روسي عوام اندر انقلاب جا وڏا عنصر موجود آهن، ميٽر، ميٽرڪا، مظاهرا ۽ زار شاهيءَ سان سڌو ٽڪراءُ انقلاب جو درس پڻ ٿيندو ۽ عوامي اُچار هڪ ظالم جي حڪومت جون پاڙون پٽي ڇڏيندو.

نوجوان نسل ستر جي ڏهاڪي ۾ عملي ڪم ڪرڻ لاءِ جهنگ جهر ۾ ڪاهي پيو. ٻئي مرد توڙي عورتون، اهي به ڳوٺن ۾ ويا، ڪاريگر، آرٽسٽ، نرسون، مزدور روس جي انهن پورهيتن سان ڪلهو ڪلهي ۾

ملائي ڪم ڪرڻ خاطر پري پري جي علائقن تائين پهچي ويا پر هنن کي جلدي اهو احساس ٿيو ته اهو عمل طاقت جي ورهائجي وڃڻ جو باعث ٿيو ۽ اتي جا هاري ۽ مزدور انهن کي مخالف سمجهڻ لڳا ۽ چوڻ لڳا ته هي اسان جي روزگار تي لت هڻڻ لاءِ آيا آهن. پوليس کي به ان ٽڪراءَ جو فائدو رسيو. جو هنن اجنبي مزدورن کي گرفتار ڪري پنهنجو پڻ ڀرڻ لڳا. سال 1875ع ڌاري اهو تجربو ٿيو ته ماڻهن ڏانهن وڃڻ لاءِ سوچڻ ۽ تياري ڪرڻ ضروري هيو. هڪ ڳجهي تنظيم 'Land and Freedom' روس ۾ پهرين تنظيم هئي، جنهن هن تحريڪ جي سربراهي ڪئي ۽ ٻيو حملو ڪيو. اهو حملو ٻيهر به ناڪام ڪيو ويو. حڪومت جي سختي تحت سوين پاپولسٽ ورڪر گرفتار ڪري جيلن حوالي ڪيا ويا ۽ ڪن کي سزائون ڏنيون ويون ۽ ڪيترا بنا ترائيل جي جيل ڀيڙا ڪيا ويا. روس منجهه زار شاهيءَ کي مغربي جمهوري طريقي سان هٽائڻ جون اميدون ختم ٿي ويون. نام نهاد معاشي ماهرن (مارڪس واري ڪيپيٽل جو روس ۾ ترجمو 1872ع ۾ ٿيو هو) جو اڃا به اهو اصرار هيو ته سياسي آزادي ننڍڙو مسئلو آهي بنسبت دولت شاهيءَ جي. پر پاپولسٽ گروپ جي اڪثريت ان راءِ جي هئي ته سياسي حق حاصل ڪرڻ ٻين سڀني ڳالهين کان مٿانهان آهن. هنن چيو ته اسان کي روس ۾ پهريائين جمهوري حڪومت جوڙڻ گهرجي، اها ئي سوشلزم کي قائم ڪرڻ لاءِ پهرين ضرورت آهي.

ملڪ اندر وڌندڙ خلفشار ۽ حڪومت جي جوابي سخت قدم ان سان گڏ 78-1877ع دوران بالڪن جي غلامن جي آزاديءَ واري جنگ تعليم يافته طبقي اندر انقلاب جي آڻڻ لاءِ جوش جو واڌارو ڪري وڌو. اڳ واري خاموش تبليغ واري تحريڪ دهشتگرديءَ جو

بنياد بڻايو. سال 1879ع ۾ پراڻي لڪل تحريڪ 'Land and Freedom' جي جاءِ تي نئين تحريڪ 'Party of the Popular Will' ظاهر ٿي آئي. هر طرف کان ۽ گجهي طرح پڻ عوام جي مرضيءَ مطابق جمهوري حڪومت آزاد خياليءَ سميت آڻڻ جا اعلان ٿيڻ لڳا. اها تحريڪ ظالم آپيشاهي خلاف نيٺ هٿياربند تحريڪ ۾ تبديل ٿي ۽ طاقت جو استعمال پڻ ٿيڻ لڳو. پارٽي جي سينٽرل ڪميٽي هڪ گروپ تي جڙيل هئي، جيڪي شخصي قرباني ڏيڻ وارا، اهي مرد ۽ عورتون هئا، جن وٽ عزم هيو ۽ ڪم سان وفاداري هئي. دهشتگرد ۽ شهيد به ان گروپ مان ٿيا، بي پناهه قربانيون ڏيڻ وارا ڪيترن موقعن تي طاقتور حڪومت خلاف، طاقت جو اظهار ڪرڻ وارا به انهن مان هئا. هو دشمن کي مارڻ لاءِ هر وقت تيار هوندا هئا ۽ ان سان گڏ مرڻ لاءِ به تيار هوندا هئا. سينٽرل ڪميٽي جو حڪم هنن لاءِ مذهبي فريضي جيان هو، انهن معرفت ڌماڪا ڪرائي روسي حڪومت کي ڏوڏي رکيو. جيل ڀڳا، زارمٿان ۽ هن جي ساٿين جي حياتين مٿان قاتلاڻا حملا ڪيا ويا. ڦاهيون، فائرنگ اسڪواڊ، سخت پورهيو، سخت قدمن جون سزائون هنن کي پنهنجي عزم ۽ ارادي تان هٽائي نه سگهيا.

سال 1881ع ڌاري اهم ڪاميابي اها ٿي جو زار پيو دهشتگردي جي سازش جو شڪار ٿي ويو. انقلابين جي هيءَ قيمتي ۽ تمام وڏي ڪاميابي ٿي. سينٽرل ڪميٽيءَ جي گهڻن ميمبرن کي سزا ڏني وئي، باقي رهيل سائبيريا جي غارن منجهه موت جي حوالي هئا. حڪومت جي وڏي جدوجهد بعد پاپولرول واري پارٽي حڪومت هٿان مڪمل طور ختم ڪئي وئي. 1881ع واري ٺاهه جي ابتڙ اليگزينڊر ٽيون مفاهمت بجاءِ ڏاڍ ۽ ڏمر سميت اچي تخت تي ويٺو. سوشلسٽ

پرچار جو خاتمو پوءِ به ختم ڪونه ٿيو. اسيءَ جي ڏهاڪي ۾ پڻ
مارڪسسٽ ۽ پاپولسٽ روسي پڙهيل لکيل طبقو اڃا به اثر انداز هيو ۽
سموري تعليم يافتہ ۽ فنڪارانه حياتي ملڪ اندر سياسي مخالفت ۽
روشن خيال جذبات جي سنگم سان حڪومت قائم رهي.

Peter lavrov- every educated man had obligations towards the popular masses which, by their toil, made possible all achievement in art and thought.....

Millions suffered, hungered, and died to provide leisure for the upper classes.....

It was morally imperative to pay one's debt to the people by founding a social order which would offer culture and welfare to all instead of to a privileged minority.

پاپولسٽس ۽ ڌرتيءَ ڌڻي لڪاري

‘POPULISTS AND THE WRITERS OF THE SOIL’

سن ۽ ستر واري ڏهاڪن ۾ نون پڙهندڙن جو تعداد تمام گهڻو وڌيو. ڪتابن وارو ڌنڌو ڪمرشل ٿي ويو. وڌندڙ ڪلاس جون ضرورتون به وڌيون، تعليم جو ڦهلاءُ ٿيڻ جي نتيجي ۾ ادب ۽ علم جو اثر عروج تي پهچي ويو. جڏهن چرنيشوسڪي لکيو ته ”روس اندر علم ادب، تعليم يافتہ طبقي مٿان گهڻي پاڳي ڇانيل آهي.“ هن فقط حقيقت بيان ڪئي. هڪ اهڙي ملڪ ۾، جتي مغرب جهڙيون سهولتون ۽ ماحول ٿي ميسر نه هجي، اتي ادبي ميڙ پڻ سماجي گڏجاڻين جيان هوندا آهن. يورپ اندر ته انهن گڏجاڻين جو وڏي ۽ وسيع پيماني تي، اخلاقي ۽ جذباتي اثر به تسليم ڪيو ويندو آهي. هي لڪاري ته استاد به هيو ته گائيڊ به، هن جو هر عمل، فرض نپاڻن جيان هيو. ان کان علاوه سن وارو ڏهاڪو ته ”سونهري دور“ ڪري ڪوٺيو ويندو هو. ان دور ۾ جيتريون تحريرون ڇپيون، انهن جو معيار ۽ اثر تمام وڏو متاثر ڪندڙ هيو. اهو ڏهن سالن جو دور 1860ع کان 1870ع وارو ٿي هيو. جنهن اندر وڏا ۽ مشهور ناول ڇپجي ميدان تي آيا ۽ ناميارا ناول نگار هيا: ترجنيف، دوستووسڪي، ٽالسٽاءِ، گنچروف وغيره، ان طرح سان نثر، شاعريءَ کان مٿڀرو رهيو. انهن سڀني اندر ”حقيقت پسنديءَ“ وارو جذبو مختلف اسلوب ۽ ادائينگي سميت قائم رهيو.

ان کان پوءِ ڪيترا ٻيا لکاري به ظاهر ٿيا، جن روس جي هيٺين طبقي وارن ماڻهن ۽ علائقن جا سور، بڪ، بدحالي، بي راهه روي جهڙن دردن بابت دل کولي دانهون ڪيون. ظالم حڪمرانن ۽ ان جي بي رحم، بي ضمير مذهبي ٺيڪيدارن دان ڏيندي هڪ لکاريءَ نڪولس پومپالووسڪيءَ کي، جنهن جو ڏوهه اهو هيو جو هن انهن ٺيڪيدارن جي هڪ پهلوءَ کي جلبي اندر ننگو ڪيو هيو. ان کي دان ۾ چار سئو ڦٽڪا هنيا ويا هئا.

اهڙي قسم جا جذباتي ليک لکڻ وارا ڪافي تعداد ۾ گڏ ٿيا ۽ پوءِ ”انقلابي سوچ واري اسڪول“ جي نالي مشهور ٿيا. ان اسڪول لاءِ اهو چيو وڃي ٿو ته، پروليتاري ادب جو بنياد وجهڻ وارا اهي حقيقت پسند انقلابي لکاري ۽ سندن اسڪول کي ئي مڃيو وڃي ٿو.

پاپولسٽ اسڪول جا خيال ۽ رجحان تالستاءِ جي لکڻين منجهه به نظر اچن ٿا. دوستووسڪي جي تحريرن منجهه به اها شهرت مائل قوت آهي پر ان سان گڏ هن مذهبي ماڻهن، جيڪي مغرب کان خائف هئا، انهن جي جذبات جو به خيال پئي رکيو آهي. ڌرتي ڌڻي لوڪل ليول، ضلعي يا ڪميون ليول ۽ صوبائي ليول جا لکاري به جام ميدان ۾ لٿل هئا ۽ پنهنجي پنهنجي علائقن جا مسئلا ۽ دردن جا داستان لکندا رهيا پر اهي قومي ليول جي شهرت حاصل ڪري نه سگهيا. انهن جا چند نالا آهن: اليگزينڊر مائخيلوف، گريگري مئڪٽيٽ، اسٽينيڪوچ، بهراڙين جو نقش چٽيندڙ نڪولس ڊليٽورسٽڪي سندس مشهور ناول هو ’The Foundations‘ اليگزينڊر ارتيل نقاد، جنهن جو نالو ’The Gardenias‘ هيو وغيره. مزاحيه لکاري سليپٽوف ۽ ليويٽوف ۽ سليپزوف هئا. بيان ڪيل لکاري

مشهوري جي ڦاٽل اسڪول جا ميمبر هئا ۽ انهن مان ڪجهه زير زمين تحريڪن سان به ڳنڍيل هئا، انهن سمورن جو اڳواڻ اسپين سڪي (Uspensky: 1843_1902) کي ڪوٺيو ويندو هو. هنن سمورن جا عنوان گهڻي ڀاڱي ڌرتي ستايل، ذليل ۽ خوار ٿيل غريب طبقي جا ماڻهو هوندا هئا، جن جي تذليل هنن کان برداشت ڪونه ٿيندي هئي.

نڪولس نيڪراسوف 1821_ (Nicholas Nekrassov)

(77) زخمي ضمير واري هن پڙهيل لکيل شاعر کان ڌرتيءَ ستايل ماڻهن جا ڏک ۽ سور برداشت ڪونه ٿي سگهيا. سٺ جي ڏهاڪي ۾ هن اها شاعري گهڙي، جنهن ۾ ڳوناڻن جون مجبورين، بک ۽ بدحالي، شهرين جون محروميون، صحت ۽ تعليم جي اڻاڻ، پاڻ هڪ چڱي زميندار گهراڻي جو فرد سينٽ پيٽرسبرگ ۾ تعليم وٺڻ لاءِ پهتو اتي دولت جي ڇهل پهل ڏسي ڏوندوڙي بڻيو ۽ ڪاميابي حاصل ڪري بزنس مين ٿيو ۽ اخبار شروع ڪيائين، اشاعت گهر جوڙيائين. پر هن کان پنهنجي مارو ماڻهن جا ڏک نه وسريا ۽ انهن جي پني مٿان پلٽ اهڙي ته ڪيائين جو قومي شاعر بڻجي ويو. سماج ۾ انصاف نه ڏسي هن چيو ته ”جيڪڏهن ڪو شاعر نٿو ٿي سگهي ته پوءِ هو سٺو شهري ضرور بڻجي“، ٻئي هنڌ لکيائين ته ”آزادي لاءِ رت جو رشتو هٽڻ ضروري آهي، وري چيائين ته ”اوفادر لينڊ، مون کي سڀ ڏوهه معاف ڪر، ڇاڪاڻ ته منهنجو پنهنجي ديس واسين سان هڪڙي رت جي ڦڙي جو رشتو قائم آهي، ان طرح سان هن قومي، سماجي، رومانوي، بهراڙي جي ماڻهن جي دلين جي ترجماني پنهنجي شاعري منجهه ڀرپور طرح ڪئي ٿي ڏسجي. اهو ئي سبب آهي جو هن جي شاعريءَ ڳوٺن اندر محنت ڪشڻ وٽ، ڳوناڻن دوشيزائن وٽان ڳائي وڃي ٿي.

نيڪاراسوف، جيئن تعليم يافتہ طبقي جو شاعر مشهور ٿيو.
تيئن شيڊرن وري طنزيہ شاعر بڻجي آڏو آيو. هن جي سڃاڻي طرف
ماثل طنزيہ شاعري اهڙي مقبول ٿي، جو هن کي ’Russian Swift‘ جو
لقب ڏنو ويو.

ميخائيل سالتي ڪوف (Mikhail Saltykov: 1826_89)
جيڪو قلمي نالي شيڊرن سان شاعري ڪرڻ لڳو، قديم وڏي گهراڻي ۾
جنم وٺندڙ پشڪن جي مادر علمي اداري Syelo مان پڙهيو. سول
سرونت منجهان ترقي ڪندي ٻن صوبن Raizan ۽ Tver جو ڊپٽي
گورنر بڻيو. سال 1862ع ۾ جڏهن استعيفيٰ ڏنائِي ته ”طنزيہ حياتين
جي احوالن“ جو خالق بڻجي چڪو هو ۽ ان وقت پاڻ کي صحافت جو
سفير بڻائي چڪو هو. نيڪاراسوف سان گڏجي تعليم يافتہ طبقي جي
ترجمان رسالن جو ڪو آيڊيٽر ٿي رهيو. اهي رسالا زار شاهيءَ جا
سخت مخالف هئا.

هن پنهنجي طنزيہ تحريرن منجهه سرڪاري سوئرن، پاڳل
منتظمن، ڪرپٽ ۽ سست ڪامورن، جاهل وزيرن، اميرن، نوابن، پيرن
جي تنزليين ۽ آخر ۾ نودولتين جي حوس، هيج ۽ بيهودگين جا پاڳا پيلي
چڏيا. هڪ خالي شهر جو نقشو چٽيندي سموري روس جي ڪڏن
ڪرتوتن، ظلم جي داستانن، حاڪمن ۽ وزيرن جي ڪارنامن مٿان
چٽرون ڪندي انڌن، گونگن، ٻوڙن، پاڻ کي آمر سمجهندڙ حاڪمن،
جيڪي روشن خيالي ۽ ترقي پسنديءَ آڏو ديوار ڪٽڻ پيا چاهين، انهن
جي خوب خواري ڪري ڏيکاري. ٻوليءَ جي خوبصورتِي، اشارن ۽
ڪنعائين ۾ اهڙو ته پوئي پئي لکيو، جو عام ماڻهو ته سمجهي پيو پر عقل
جي انڌن جي ٽڪڻين مٿان ترڪي پئي ويو. ان طرح سان سالتيڪوف

جو ناول 'The Golovlyovs' پوچيخون جو ناول 'The Old Times' ۽ 'Fairy Tales' ڏاڍا مشهور ۽ مقبول ناول مڃيا ويا.

ستر ۽ اسي جي ڏهاڪي اندر وري انقلاب دشمن سرڪاري انعام يافتہ ويڪائو لڪاري بہ منظر تي اُڀري آيا. ساڄي ڌر جا بہ لڪاري (1831_91) 'Konstantin Leontiev' ۽

(1822_95) 'Nicholas Danilevsky' هڪڙو مذهبي پڙهيل لکيل، ناول نگار، مضمون نگار، ظالم آمريت جو طرفدار ۽ پيوفطرت جو طرفدار، تاريخدان، آزاد خياليءَ ۽ دولت نواز لاڙن جو مخالف؛ انقلاب ۽ آزاديءَ جي پريور مخالفت ڪرڻ لڳا. اهڙي طرح سان فڪشن ۾ بہ ساڳئي مخالفت ڏسڻ ۾ آئي. انقلاب مخالف تحريرون: Krestovsky ۽ Victor Klushnikov جون بہ ميدان ۾ هيون ۽ دوستووسڪي جو ناول 'The Possessed' بہ ان قسم جي تحريرن ۾ شامل ڇيو ويو. هن ليکڪن جي بہ چڱي لائڊ لڳل آهي پر انهن منجه وري (1803_73) Fedor Tictchev کي ڪافي شهرت حاصل ٿي. هڪ دولتمند زميندار جو پٽ قابل ڊپلوميٽ بڻيو. ٻاويه سال ملڪ کان ٻاهر سفارتخانن ۾ رهيو ۽ آخر فارين آفيس ۾ اهم عهدي تي اچي چڙهيو. هن جي شاعري چار سئو بيتن تي مشتمل آهي، جيڪي سمنڊ، رات، ڏينهن، افراتفري جهڙن عنوانن تي جڙيل آهي. ليونٽالستاءِ کي هن جو نظم پينٽي ازم واري نظريي تحت گهڙيل ڏاڍو وڻندو هو. ٻڌڻ مهل هن جي اکين مان ڳوڙها وهڻ لڳندا هئا. نظم جون ڪجهه ستون هي آهن.

All things are within me, سڀ صورتون مون ۾ آهن،
I am in all things, مان آهيان سڀني ۾ سمايل،

Let me Partake of annihilation, مان فنا ٿيڻ ٿو چاهيان،
 Let me be diffused in, مون کي فنا ٿيڻ ڏيو،
 The slumbering universe; ننڊاڪڙي ڪائنات جي جهولي ۾،
 Nothing leaves any trace, بنا ڪو نشان ڇڏڻ جي،
 And it is so easy not to be. ان طرح سان وجود وڃائڻ آسان آهي.
 تيوتشوف ڏڪائيندڙ نغما پڻ لکيا، جن مٿان مذهبي رنگ جو پردو پڻ
 هوندو هو. هن وٽ مذهبي رنگ جي چٽاڻپ هجڻ ڪري کيس ”سچو
 سڏيو ويو. اهڙي طرح سان هن گروپ جي ”Pure Russian“ روسي-
 ليکڪن کي پڻ، ڌرتيءَ جا لکاري سڏيو ويو. ڇاڪاڻ ته نثر نگاري
 منجهه به هنن جون تحريرون ڇپجڻ لڳيون، انهن جي ٻولي، محاورا ۽
 تشبيهون سموريون ديسي هيون. هنن منجهان چند ماڻهن ٻنهي ڌڙن،
 تعليم يافته ۽ شهرت يافته کي ڳنڍڻ جي پرپور ڪوشش پڻ ڪئي هئي
 پر ڪامياب نه ٿيا ۽ ٻئي ڌڙا پنهنجون تخليقون جوڙيندا رهيا.
 نڪولس ليسڪوف (1831-95ع) ’Nicholas Leskov‘:
 ڌرتيءَ جو تمام وڏو لکاري ڪري مڃيو وڃي ٿو. هن لوڪ ادب کان وٺي
 ڪليسا، پادري، مذهبي نوجوان، گرجا گهر جا باشندا ۽ اهڙن ڌڪين
 موضوعن مٿان اٽڪل ٻارنهن ناول ۽ ڪيتريون ئي ڪهاڻيون لکيون
 آهن. هن جا گهڻا پستڪ هن جي مرڻ کان پوءِ ڇپيا ۽ شهرت ماڻيائون.
 هن جي ٻولي، اسلوب، مزاح، لفاظي، قومي ڪردار، شهوت پرستي، ڏوهه،
 گناهه، سزا و جزا، مطلب ته ٻي شمار عنوانن تحت هن پنهنجا پستڪ
 پئي جوڙيا. اهو ئي سبب آهي جو هن کي مهندار لکاري ڪري تسليم
 ڪيو ٿو وڃي. اڻويهين صديءَ جي ادب مٿان هن جي چاپ لڳل ٿي
 ڏسجي. چيخوف گورڪي هن جا مداح آهن. هن فرد کان وڌيڪ ملڪ
 يعني روس کي موضوع بڻائي ان جي تعريف ڪئي آهي ۽ نالو ڪمايو
 اٿس.

دوستووسڪي

DOSTOEVSKY

(1821-1881)

فيڊور دوستووسڪي 1821ع ۾ ماسڪو ۾ هڪ نيڪ مرد جي گهر ۾ پيدا ٿيو جيڪو ان وقت مفلسيءَ جو شڪار هو ۽ هڪ خيراتي اسپتال ۾ رهائش پذير فزيشن جي حيثيت ۾ ڪم ڪندو هو. ننڍڙي دوستووسڪيءَ کي ٻالڪپڻي ۾ ئي اسپتال اندر رهندي بيمارين، قسمت جي هٿان شڪار ٿيل مريضن ۽ موت جي راند سان گڏ رهندو ڏسندو ۽ پسندو رهيو. هن جو والد سخت نظم ضبط جو ڦاٽل ۽ مذهبي رنگ ۾ رتل هو تنهن ڪري ننڍڙي نينگر به سختيءَ جي ماحول ۾ ابتدائي ڏينهن گذاريا. هن جي ماءُ ڏاڍي رحمڻل هئي، بيمار گذاريندي به ننڍي نينگر کي پيار سان پاليندي رهي، پر جڏهن هو اڃا سورنهن سالن جو ٿيو ته هن کي اڪيلو ڇڏي وري نه موٽڻ جو واعدو ڪري (هلي وئي. ان کان پوءِ هو سينٽ پيٽرسبرگ اسڪول آف ملٽري انجنيئرس ۾ داخل ڪرايو ويو. جتي هن چار سال ڏکيا ۽ بي مزي گهاري. هن جي پيءُ کي هارين جي باغي گروپ قتل ڪيو ۽ ان طرح سان فيڊور اڪيلو ڪيسا خالي ۽ بي يارو مددگار رهجي ويو. هن کي اسڪول جي نالي کان سخت نفرت هئي پر فقط هڪڙو ئي رستو علم و ادب جو کيس پسند هو. گريجوئيشن ڪرڻ کان پوءِ ملٽري ۾ ڊرافٽس مين بڻيو ۽ ٿوري ئي عرصي ۾ اتان استعيفيٰ ڏئي لکڻ پڙهڻ ۾ لڳي ويو. غربت جي گهاٽي ۾

پيٽر جنڊي نيٽ هن پنهنجو ناول 'Poor Folk' ڇپرايو. جيڪو پسند ڪيو ويو. هن پنهنجا ٻيا به ناوليت ۽ ڪهاڻيون وڏي جوش ۽ جذبي سان لکي پئي ڇپرايون، جن ۾ ملڪ جي مفاد ۽ پلائي لاءِ تجويزون به هونديون هيون. هن مٿان وري اڇانڪ آفت اچي نازل ٿي، جو کيس گرفتار ڪيو ويو الزام هيو ته تون ڳجهي گروه سان گڏجي تصور پرستي، سوشلزم ۽ آزاديءَ جا خواب ٿو ڏسين.

سال 1849ع ۾ فاضل عدالت هن کي دوستن سميت ڦاسي جي سزا ٻڌائي. آخر اهو ڏينهن به اچي ويو. جو کين فائرنگ اسڪاڊ آڏو پبلڪ اسڪوائر تي اڏائڻ لاءِ آندو ويو. حياتي هجي رهيل ته پوءِ ڪجهه به ٿي نٿو سگهي. آخري گهڙيءَ تي قاصد اچي پهتو روڪي، زار پاران معافي نامي جو اعلان ڪيو آهي ۽ ٻڌايو ته گوليءَ بجاءِ انهن مجرم کي کولي الات ٿي وئي آهي. دوستووسڪي، جنهن مهل هوش ۾ آيو ته همراهه لوهي سلاخن پٺيان پاڻ کي لڏندو محسوس ڪيو ۽ کيس ٻڌايو ويو ته سائبريا ڏي خاص مهمان خاني ڏانهن نيوپيو وڃي.

ان خوفناڪ ۽ اذيتناڪ مهمان خاني جي تجربن ۾ چار سال هن سخت مشڪت، ڏوهارين ۽ قاتلن وچ ۾ بي رحم روين ۾ گهاريو اتي جي اذيتن جي جهلڪ هن جي يادگيرين واري ڪتاب *Memoirs from the House of Dead* مان پڙهي سگهجن ٿيون.

سال 1857ع ۾ هن هڪ چوڪري سان شادي رچائي، جنهن کي سلھه جواثر هو ان وقت هن جي عمر اٺتيهه سال هئي، ٽون سالن کان پوءِ هن جا ڏکيا ڏينهن پورا ٿيا ۽ کيس سينٽ پيٽرسبرگ اچڻ جي اجازت ملي، جتي اچي هن علم ادب جي خدمت شروع ڪئي. سال 1859 کان وٺي مرڻ واري سال 1881ع تائين هن ناول نگار، صحافيءَ

۽ ايديتور جي حيثيت سان ڀرپور وقت گذاريو. سال 1864ع ۾ هن جي زال گذاري وئي. ٻه سال پوءِ هن پنهنجي استينوگرافر سان شادي ڪئي، جيڪا راز ۽ نياز سان ڪئي وئي، ڇاڪاڻ ته چوڪري ويهن سالن جي هئي ۽ هن جي عمر ٻائيتاليهه سال هئي.

سٺ ۽ ستر واري ڏهاڪي ۾ دوستووسڪيءَ جا تمام مشهور ڪتاب ڇپيا، جن جو وچور هيٺ ڏجي ٿو:

- i) The Humiliated and wronged (1861)
- ii) Notes from the underground (1864)
- iii) Crime and punishment (1866)
- iv) The Idiot (1868)
- v) The Possessed (1871)
- vi) A Raw Youth (1875)
- vii) The Diary of a writer (1876_80)
- viii) The Brothers Karamazov (1880)

هنن ڪتابن جي اشاعت کان پوءِ هن جو مان مرتبو ته وڌيو پر معاشي حالت ڪونه سڌري، ان ڪري هن کي ڪجهه ڪتاب غربت جي خاتمي لاءِ جلدي لکڻا پيا. جيل جي سختين هن جو جيءُ جهوري وڌو هو جن جي خراب اثرن ڪري کيس مرگهيءَ جو مرض نڪري پيو. ڇڙاڻپ وارن ڏينهن ۾ ڪلبن ۾ شراب ۽ جوا جا مڙا، مخالفن سان جهيڙا، دوستن سان ناراضگيون، پبلشرن سان مغز خوري، سرڪار سان سينسرشپ خلاف دنگل، ياريون باشيون، انهن سمورين بي راهه روين هوندي به هن جو روح، خدا، سچ ۽ سڪون جي تلاش ڪندو رهيو.

دوستووسڪي جا ادبي اهڃاڻ صاف ۽ واضح رهيا. شروع ۾ هو رشين ريئلست اسڪول جو ميمبر رهيو. يورپي رومانٽڪس جو اثر شخصيت ۾ ٽڪراءُ ۽ برائيءَ جا اثر هن جي ذهن تي حاوي رهيا. وڪٽر هيوگوي ”انسان دوستي“ ۽ ان سان گڏ ٻين فرانس جي لکاري جو هن گهڻو اثر قبول ڪيو. انهن سمورن حالتن جي جهلڪ هن جي ناولن ۾ نمايان نظر اچي ٿي. روسي ليکڪن مان گوگل جو اثر هن مٿان ڪجهه سرس ڏسڻ ۾ اچي ٿو. هن جي ’Poor folk‘ ۽ ’The Double‘ تائين هن جو پهريون دور ليکيو وڃي ٿو.

دوستووسڪي جو ٻيو دور سال 1854ع کان 1864ع تائين چيو وڃي ٿو. هن دور جي پهرين ناول *‘The Humiliated and wrong’* ۾ ان وقت جي ڏکائيندڙ حالتن، زنا ڪارين، قتل، بنا پيءُ ٻار ڪوڙي وڏائي، ظالم دادا گير، جذباتي عشق وغيره جي تصوير پيش ڪئي وئي آهي. ان سان گڏ سماج جي نفسياتي، علامتي ۽ فلسفيانه ورهائجڻ جو ذڪر، چڱي ۽ بري ۾ تفاوت، ماڻهو جي سوچ جا ٻه پهلو هڪڙو جيڪو ظالم آهي ۽ ٻيو مظلوم، انهن جا سبب ۽ پوءِ علاج. هن جي ناول *‘The gambler’* جو حصو بڻجن ٿا. ان سان گڏ *‘The notes from underground’* جي حوالي سان اهو ذڪر ملي ٿو ته هڪڙا ظلم ڪن ٿا ۽ ٻيا خاموش سھن ٿا، ان لاءِ هو چوي ٿو ته عملي قدم سادا ۽ ڪم عقل ماڻهو جهت ڪن ٿا، ان جي برعڪس قابل ۽ شاطر قسم جا ماڻهو شڪ ۽ طاقت وڌائڻ ۾ رڌل رهن ٿا. سماج جو سڌڻ ناممڪن آهي، ڇاڪاڻ ته بيوقوف ۽ انسان جي فطرت ۾ ٽڪراءُ ان ۾ رڪاوٽ بڻيل آهن؛ سماج جي بگڙيل صورت آهي ماڻهو جي جسم ۽ ذهن جي پيداوار آهي نه ڪي هن جي هيٺي حال جي، ڇاڪاڻ

تہ بنیادی طور تي هو انتقامي، ظالم، بي عقل آهي ۽ هو خطري کي
ڳولهي سيني سان ٿولڳائي ۽ بچاء کي ڏسي به ڪونه ٿو.

دوستووسڪي ۽ جي ٽين ۽ آخري ادبي حيثيت هن جي ناول
'*Crime and Punishment*' مان جهلڪي ٿي. هو ماڻهن جي نسل
کي ٻن حصن ۾ ورهائي ٿو. هڪڙو ڏڪندڙ اڪثريت وارو نسل ۽ ٻيو
طاقتور اقليت وارو نسل، جيڪو ڏوهه ڪرڻ، حق کائڻ ۽ سماجي ۽
روايتي قانون توڙڻ کي پنهنجو حق ٿو سمجهي.

هن ناول جي اهم متن - آزادي ۽ طاقت، اخلاقيات جون مقرر
ٿيل حدون، ليڊر ۽ عوام جي وچ ۾ ٽڪراءُ هجن ٿا، جن تي اڳتي هلي،
نطشي عمل پيرا ٿئي ٿو ۽ دوستووسڪي ۽ کي پنهنجو استاد ڪري
تسليم ڪري ٿو.

سال 1865ع کان وٺي هن جي ناول ”ڏوهه ۽ سزا“ جي لکڻ ۽
مرڻ کان اڳ دوستووسڪي مٿان روح جي روحانيت، سچائي ۽
ڪرسچن قانون جو اثر ڪجهه وڌيل ڏسڻ ۾ اچي ٿو. ان ناول ۾ چيل لفظ
تہ: ”خدا مون کي سموري حياتي ۾ پئي ڏنڻ ڏنا آهن“. اهڙي طرح سان
هو پاڻ ڪا ئي فتويٰ يا مسئلي جو حل نٿو ٻڌائي پر پنهنجي ڪردار
کان سوال ڪرائي ٿو ۽ انهن جي زباني جواب حاصل ڪري ٿو.

دوستووسڪي جا چونڊيل عنوان گهڻي ڀاڱي هن جي ناول
”ڪيرو موزوف پائر“ اندر ڏسڻ ۾ اچن ٿا. اهو ناول ڄڻ هن جو
'*Divine Comedy*' جيان لڳي ٿو. هي ناول دوستووسڪي جي
عظيم تخليق چيو وڃي ٿو جنهن ۾ نفسياتي سمجهه، ڪردارن جي
گهڻائي ۽ اعليٰ ڄاڻ ۽ عقلمندي نظر اچي ٿي.

دوستوسڪي پنهنجي تحريرن ۾ يورپ جي وڏن ملڪن فرانس، جرمني، اٽلي ۽ انگلينڊ جي علمي ادبي اهيڙن ۽ ڪردارن مان پڻ چونڊ ڪري گهڻو ڪجهه پيش ڪيو آهي. اهو ئي سبب آهي جو پشڪن مٿان تقرير ڪندي يورپ ۽ رشا وچ ۾ اختلاف ۽ ٽڪراءَ جي نفي ڪري ٿو ۽ چوي ٿو ته يورپ اسان جو ٻيو فادر لينڊ آهي ۽ اتان جا شهري اسان جا شهري هجن ٿا.

دوستوسڪي انساني نفسيات جو مطالعو ڪندي ماڻهوءَ جي اندر جي ٽڪراون، الجهاو ۽ جذباتي ڪيفيتن جو غور سان تجزيو ڪيو آهي، ان ڪري ئي هن کي نفسياتي ناولن جو ماهر ڪري تسليم ڪيو ويو آهي. هن جا ڪردار بي انتها درجي جا سڃا ۽ عام زندگيءَ مان ڪنيل آهن: مثال طور: پادري، شاگرد، وٽائون، بگڙيل ٽر، نارپون، عاشق، قاتل، ڏوهاري، اديب، عقلمند، پيٽاڪ، مشڪرا، انڪاريت پرست، سڄار ۽ فلسفي. ۽ انهن جي عملي زندگي جون جهلڪيون، سڃاپون ۽ حقيقي مسئلا پيش ڪيا ويا آهن. انهن حياتيءَ جي ڏڪن سورن جي پيشڪش، ٻولي، ڊائلاگ، لڪاريءَ جي لياقت ۽ اهليت جا ڏنا وائنا ثبوت لڳن ٿا.

ان ڳالهه جي اهميت ناهي ته پڙهندڙ انهن سان اتفاق ڪري يا نه، ته دوستوسڪيءَ جو دين، ان جا خيال ۽ احوال ۽ ماڻهن جا انداز ڪيئن ۽ ڪهڙي نوعيت جا آهن. پر اها ڳالهه ضرور اهميت واري آهي ته دوستوسڪيءَ کي شاباس ڏيڻ کان رهي نٿو سگهجي جو هن ڪيڏي جذبي، همت ۽ بهادريءَ سان حياتي ۽ سماج جي بنيادي اصولن مٿان کولي لکيو آهي. هن جي اهڙي جوش ۽ جذبي کي سلام ڪيو وڃي ٿو.

ليو تالستاء

LEO TOLSTOY

(1828-1910)

تالستاء 1828ع ۾ ڄائو. ٻن سالن کان پوءِ هن جي ماءُ ۽ ٽن سالن بعد سندس پيءُ انتقال ڪري ويا. هن يتيم ٻار جي پرورش سندس چاچيءَ ڪئي. هن ٽيهن سالن تائين عام تعليم حاصل ڪئي. ڪجهه استاد ٻاهريان هئا جن وٽ فرينچ ۽ جرمن زبانون پڙهيو. ڪاليج ۾ سورنهن سالن تائين پڙهيو جتي هن جي دل نه لڳي ۽ ان ڪري هو گريجوئيٽ نه ٿي سگهيو. ان بعد سينٽ پيٽرس برگ ۾ داخل ٿيو جتي جُوا ۽ آواره گردي جو شڪار ٿيو.

ان کان پوءِ هو آرمي ۾ ڀرتي ٿيو. تربيت کان پوءِ ڪوه قاف ۽ بعد ۾ جونيئر آفيسر جي حيثيت سان ڪرِيمين وار (Crimean war) ۾ فرانس، ترڪي ۽ برٽش فوجن سان جنگ ۾ حصو ورتائين. اتي هن فارغ وقت ۾ قلم جو سهارو ورتو ۽ چند ڪهاڻيون گهڙيائين ۽ اهڙي طرح سان Tales of Sebastopol جو ڪهاڻيڪار مشهور ٿيو. جن لاءِ هن اعلان ڪيو هو ته انهن ڪهاڻين جو هيرو فقط ”سچ“ هو ۽ نه ڪو ٻيو.

ان کان پوءِ هو پيار جي پيچرن تي ڪاهي پيو ۽ ٻاهڙجي وڃي سير سفر جي دنيا ۾ پهتو. ايتري ۾ هارين جي ٻارن لاءِ Clear Glades ۾ هن پروگريسو تعليم وارو اسڪول کوليو. جتي پاڻ به پڙهائڻ لڳو.

هن قلم جي ڪرت جاري رکي ۽ ڪاميابي جيڪا اڃا اڻپوري هيس حاصل ڪائين. پوري ڪاميابي تڏهن ٿي، جڏهن 1862ع ۾ هن سوفی بهرس (Sophie Behrs) سان شادي ڪئي، جيڪا سندس عمر کان اڌ جيتري مس هئي ۽ نوجوان نينگري ٿي لڳي. جنهن کان پوءِ هن پنهنجي جاگير تي اچي ديرو ڄمايو ۽ عظيم شهپارا تخليق ڪيا. 1863ع ۾ هن 'The Cossacks' ڇپرايو ۽ ساڳي سال 'War and Peace' لکڻ شروع ڪيائين. ڏهه سال پوءِ 1873ع ۾ هن 'Anna Karenina' شروع ڪيو. اهو ختم ٿيڻ کان اڳ هن جي اندر ۾ اخلاقيات جي آند مانڌ اڌما ڌڻي نڪرڻ لڳي، جنهن جو سمورو احوال 1879ع دوران 'My Confession' ۾ هن پڌرو ڪيو آهي.

هن عرصي دوران هن جي حياتيءَ ۾ وڏي تبديلي اڀري آئي، جنهن هيٺ هن وڏو فيصلو ڪيو ۽ جنهن تحت هن پنهنجي ماضيءَ تان هٽ ڪيو. جنهن ۾ فن جي دنيا (Art) پڻ شامل هئي، پنهنجي نئين دنيا ۾ هن ”پنهنجي پلائي ۽ انسانيت جي خدمت“ کي پنهنجو Motto بڻايو. ان گهڙيءَ کان هن فڪشن اها گهڙڻ شروع ڪئي، جنهن ۾ هن پنهنجا مذهبي نظريا بيان ڪيا يا جيڪو جذبو هن جي عقلي دليلن 'Logical resolutions' کان ڪجهه طاقتور ٿي هن مٿان حاوي ٿي ويو هو. هن اندر جيڪا تبديلي اڀري، اها وڏي جاکوڙ مشاهدن ۽ سير سفر جو نتيجو هئي. ان سفر ۾ هو گهڻو روسو کان متاثر ٿيو. جنهن جي تعريف جا هر وقت ڀڪ ڀرڻ لڳو هو. ٻيو اثر هوروس جي قديمي ڪيتي ڪرڻ وارن جي حالتن جو اهوئي سبب هو جو تالستاءِ انساني تهذيب جو حمايتي بڻيو. بنسبت فطرت 'Nature' جي. هن اهو محسوس ڪيو ته سمورا ڌڪ، سوسائٽي ۽ ڪوڙن قدرن جا جوڙيل ٿا ڏسجن، ان جي

برعڪس ماڻهو بنيادي طور تي نيڪ يا ڀلو آهي. هن جو ضمير کيس هر وقت ستائيندو رهندو هو.

روس جي سماجي تاريخ جو هڪ دور هو. جنهن کي مشهور ماڻهن جو دور 'Populist Period' سڏيو ويو هو. ان جي ڪجهه زندهه ضمير وارن کي پڇتائيندڙ نيڪ مرد 'Repentant Noble men' سڏيو ويندو هو. انهن وانگر هن کي به پنهنجي دولت ۽ سماجي رتبي تي شرمساري ٿيڻ لڳي. اهو ئي سبب آهي جو هن غريب هارين جي حمايت ۽ سار سنڀال شروع ڪري ڏني هئي، جنهن کي هڪ روحاني ذات يا عقلمندي 'Spiritual Wisdom' ڪوٺڻ لڳو هو.

ان دور ۾ هن کي فيملي ۾ گڏجي رهڻ ڪري سڪون محسوس ٿيڻ لڳو هو. ان سان گڏ لڪاري جي حيثيت ۽ پاڻ هارين سان گڏ ڪم ڪرڻ ۾ پڻ اها ڪيفيت محسوس ڪرڻ لڳو هو. اها ڪيفيت ڪافي نشيب و فراز کان پوءِ اٽڪل پندرهن سالن تائين قائم رهي. آخرڪار هن جي اندر مان پشيمانيءَ وارا خيال ۽ پادري 'Saint' بڻجڻ وارا اڏما مانا ٿي کيس ماڻهو بڻجي رهڻ واري ماحول طرف وٺي آيا ۽ اهڙي طرح سان هن انسانيت ڀارڻ وارا گفتا ۽ گيان ورجائڻ شروع ڪيا.

تالستاءِ دنيا داريءَ جا لوپ ۽ لالچون پاڻ کان پري رکڻ لاءِ جتن ڪرڻ شروع ڪري ڇڏيا هئا. تيرهن ٻارن جو پيءُ، چيڙاڪ طبيعت ۽ مضبوط ارادن وارو عاشق مزاج، اڇانڪ بدلجي نفسياتي خواهشن کان دور، پاڪدامني وارا درس ڏيڻ لڳو.

ملڪيت کان منهن موڙي قديم ڪميونزم جي جذبي تحت سموري مال ۽ ملڪيت کان الڳ ٿيڻ جو اعلان ڪري ٿو. ايتري تائين جو موروثي مالڪيءَ واري معاوضي تان پڻ. هن مٿان هڪ غلبو طاري

ٿيو ته ٻياسي سالن جي عمر هجڻ تائين هن عام ماڻهوءَ لاءِ ڪجهه ناهي ڪيو ۽ فرض ۾ ڪوتاهي ڪرڻ جو ڏوهي آ. هن يڪدم زال ۽ اولاد، وڏن جي ملڪيت مال، سڀني تان هٿ ڪڍي جهنگ منهن ڪري سالڪ وارو سفر شروع ڪيو ۽ رشيا جي روڊن تي پلٽار ڪندو رهيو. ان رولڙي دوران بيمار ٿي پيو ۽ هڪڙي ڦٽل ريل روڊ اسٽيشن تي 1910ع ۾ پليت فارم تي مري ويو. هن کي سندس هٿان ٺاهيل ڪليئر گيڊس اسڪول جي ڀر واري پارڪ ۾ دفن ڪيو ويو.

سندس قلمي پورهيو:

تالستاءِ پنهنجي ليکڪ جي حيثيت ”يادگيرين“ جي صورت ۾ شروع ڪئي. 1852_ (Childhood, boyhood, youth) 1856 هن پنهنجي تحريرن ۾ محنت، مشقت کي سچائي سان بيان ڪيو آهي ۽ مسئلن تي کولي لکيو آهي. هن کي جڏهن احساس ٿيو ته فن سان لکيل تحريرون ڪجهه ڏکيون پئي لڳيون ته هن يڪدم سڌي سادي تحرير، خط، مضمون، مباحثي وارا مضمون پڻ لکيا. هن ڏٺو ته لڪاري جو دائرو جنهن جاءِ تي نٿو پهچي، اتي هن تبليغ ڪرڻ ۽ تبليغي وارو ڪردار به ادا ڪيو. هو فلسفي به بڻيو نئين ديني لاڙي جوڙڻ جي ڪوشش ڪئي. سماج سڌار بڻيو ۽ سماج کي سڌارڻ لاءِ هن ويڙهاڪ جو روپ به اختيار ڪيو. هن جي قدآور شخصيت فڪشن کان هٽي ڪري، روحاني دنيا ۾ به اهم جاءِ والاربندي نظر اچي ٿي. هن جو اثر روس جي هر فڪر مٿان حاوي نظر اچي ٿو. روسي انقلاب جو ماحول ٺاهڻ وارن ۾ تالستاءِ اهم جاءِ والاري ٿو. ان طرح سان روس ۾ جيڪڏهن ڪو عظيم ماڻهو پيدا ٿيو ته ان جو نالو تالستاءِ ئي ٿي سگهي ٿو.

تالستاء هڪ طاقتور شخص هو ۽ هن جو ذهن به اوتروئي تيز هو. هن کي سماج جي سورن، جذبن ۽ لاهن چاڙهن جي بخوبي ڄاڻ هئي. هن ناول 'The Cossacks' ۾ حياتيءَ کي ويجهڙائي کان ڏٺو آهي. ماڻهن جي مسئلن کي سمجهڻ جي ڪوشش ڪئي آهي، نه فقط ماڻهن پر جانورن جي به جيڪي ماڻهن سان شامل هجن ٿا. مثال طور ڪتا ۽ گهوڙا، انهن ۾ ماڻهن سان وفاداري ۽ فرمانبرداري وارا لاڙا خوب پرکيا اٿس. ٻاهرين دنيا جو ماڻهو جيڪو روسي ادب پڙهڻ کان پوءِ ڏک، غربت ۽ غمگين ماڻهن جو ادب ڪوٺي ٿو اهو جڏهن تالستاءِ کي پڙهندو ته کيس روس بابت پراڻي راءِ متاڻي نئين راءِ يعني خوشي، خوش آئند رجحانات ۽ مثبت ادب ڪوٺڻ لاءِ مجبور ٿيندو.

هن جو ٻيو مشهور ناول ”جنگ ۽ امن“ 'War and Peace' پڙهڻ کان پوءِ محسوس ٿيندو ته ان ۾ خاندانن جي حياتين جا احوال درج ٿيل ملندا. مشهور خاندان: راستوفس، بيزوخوفس ۽ بولڪن اسڪائيز جيڪي پڙهيل لکيل ۽ خوشحال خاندان رهيا آهن. ان سان گڏ تالستاءِ ننڍن ماڻهن مثال طور پليٽن ڪرائوف، جيڪو مسڪين هاري هيو پر سياڻپ ۽ نيڪوڪاريءَ جو مجسمو هو. ان کان علاوه ننڍن زميندارن جو ذڪر به ٿيل آهي. هن ناول ۾ 559 ڪردار آهن. هر ڪردار جي پنهنجي دنيا ۽ دائرو آهي، ان ڪري ناول نگار جو قول آهي ته ”ناول جو پلاٽ اهي ڪردار ئي آهن ۽ حياتي جي ڳولا پڻ حياتيءَ جو احوال ئي ته آهي.“

هن جو ٽيون ناول 'Anna Karenina' آهي، جنهن ۾ صحتمند ماڻهن جي صحتمند ۽ خوبصورت دنيا جو ذڪر ملي ٿو. ايتري تائين جو جنگ جي تباهي ۽ توپن جي ٺڪاڻن کي به زندگيءَ جا

عام رواجي اظهار ٿو ڪوئي ۽ پريشاني ۽ ڏک ۽ تڪليفون به انسان لاءِ حياتي ۽ جو حصو ٿو چوي.

ٽالسٽاءِ جي حياتي ۾ گهڻي پونچال ڪري 1879ع ڌاران هڪ وڏي تبديلي اچي وئي، جيڪا هن جي مشهور تصنيف *'My Confessions'* جي صورت ۾ پڌري ٿي. هن دور ۾ ليکڪ تي گهڻو اثر مذهبي رنگ جو هو. جنهن ڪري پاڻ کي گذريل دور تي سوچيندي پشيمانيءَ جي ور چاڙهي ڇڏيو. ان کان پوءِ جيڪو به علمي ڪم ڪيائين، اهو ڌرمي رنگ ۾ رڳيل رهيو. اهوئي سبب آهي جو هن حياتي ۽ جان ٽانگر ڇڏي، انسانيت ۽ عوام الناس جي خدمت ڪرڻ جو وچن ڪيو ۽ محل ماڙيون ڇڏي ڌرتي وارن سان ڌرتيءَ تي رهڻ، گهمڻ ۽ ڪجهه چڱا ڪم ڪرڻ لاءِ سيلاني جو روپ ڌاري نڪري پيو. ٽالسٽاءِ جي زندگيءَ جي هيءَ وڏي تبديلي چئي وڃي ٿي.

روسي نقادن جي دنيا ۾ ليئو ٽائو سان معلوم ٿئي ٿو ته دوستووسڪي ۽ ٽالسٽاءِ جي حياتين ۽ قلمي ڪاوشن تي گهڻو بحث ۽ تقابلي مواد ملي ٿو.

دوستووسڪي کي داخلي دنيا 'Subjective' جو پائڊيٽرو ڪوٺيو ويو آهي، جڏهن ته ٽالسٽاءِ کي خارجي 'Objective' دنيا جو. مرزڪووسڪي نالي نقاد، دوستووسڪيءَ کي روحاني دنيا جو پائڊيٽرو ۽ ٽالسٽاءِ کي جسماني دنيا جو جاکوڙي ڪوٺيو آهي. ٻين نقادن دوستووسڪيءَ جي غمگين ۽ عقلي عملن کان هٽيل دنيا يا روبن جي مخالفت ڪئي آهي. ان جي برعڪس ٽالسٽاءِ ماڻهوءَ جي خوش آئند ۽ سمجهداريءَ واري دنيا جو حمايتي هجڻ ڪري سندس حمايت ڪئي آهي.

اهڙي قسم جا رايا يا اظهار ان ڪري به اڀرن ٿا، جو ٻنهي
ليکڪن جي حياتي الڳ الڳ رهن تي گامزن نظر اچي ٿي.
دوستووسڪي جي حياتي رومانوي روين، انساني حياتي طويل ۽ اڻانگن
بيچرن تي هلڻ وارن ڪردارن جي تفصيلي ذڪر اذڪار سان ڀرپور
بيان ڪيل ڪهاڻي ٿي لڳي. جڏهن ته ٽالسٽاءِ اينٽي رومانٽڪ روين
رڪڻ ڪري پاڻ ۽ سندس ڪردار جيڪي هن گهڙيا آهن، اهي سڄا،
سڌا، سادا انسان آهن ته انهن جي دنيا به سڌي، سادي ۽ حقيقت تحت
هلڻ واري دنيا ڏسڻ ۾ اچي ٿي.

ٽالسٽاءِ جي حياتي ۽ سندس ڪاوشن ادبي دنيا اندر وڏا
عڪس ڇڏيا آهن ۽ اڃا به پڙهندڙن جي ذهن تي عمدا عڪس ڇڏيندي
رهي ٿي. سموري دنيا ۾ هن جا هزارين پرستار ۽ خاص شاگرد ڏسڻ ۾
اچن ٿا. ڀارت ۾ گانڌي، فرانس ۾ رومين رولان، جپان جي مذهبي باغين
ڪان وٺي آمريڪا جي سجاڳ ضمير وارن جئن، هن جي اخلاقي اصولن
کي سڀني اندر سانڍي ٽالسٽاءِ کي روحاني استاد جهڙي عظمت سان
پئي ياد رکيو آهي. اهڙي طرح سان هن جا روحاني شاگرد ۽ پرستار
سموري دنيا اندر ملن ٿا. اهوئي سبب آهي جو ٽالسٽاءِ جي پستڪن جا
ترجمان تمام گهڻين ٻولين ۾ ٿي چڪا آهن. ان ڪري روس وارا
ٽالسٽاءِ کي روسي ادب جو عظيم لکاري ڪري مڃين ٿا. ڀلي هنن جا
مذهبي يا سياسي اختلاف ڇو نه هجن، هو ٽالسٽاءِ کي دنيا جي ادب جو
لائق ۽ فائق، روسي ملڪ جو نمائندو پڻ مڃين ٿا. اهي ٽالسٽاءِ جي
تحريرن کي روسي قومن جي ضمير جو آواز ڪوٺين ٿا.

ٽالسٽاءِ جيئن ته پنجاهه واري ڏهاڪي ۾ سرفڊم 'Serfdom'
جي دور اندر لکڻ شروع ڪيو هو ۽ 1917ع واري روسي انقلاب کان

ٿورو اڳ انتقال ڪري ويو. ان باوجود هن جي شخصيت اوڻيهين ۽
ويهين صديءَ تائين روسي ثقافت ۽ ان جي ارتقا جو اهم ۽ نالي وارو
لڪاري ڪري تسليم ڪن ٿا.

Tolstoy made fun of bureaucracy- created
hilarious lampoons and puns directed against
the narrowness of the bureaucrats.

Nekrassov: You may not be a poet but must
be a citizen.

Dostovsky's literary and ideological
evolution, the man from underground comes
to the surface and, in a person Rakolnikov,
chooses open rebellion as the only means
for changing his destiny. He divides mankind
into two main groups - the trembling
multitude of common man - the daring
minority of exceptional individuals who have
right to transgress the conventional rules
of social Law and Custom.

آينٽن چيخوف

ANTON CHEKHOV

(1860-1904)

آينٽن چيخوف 1860ع ۾ تيگنراگ 'Taganrog' ايزوف سمنڊ ڪناري شهر ۾ ڄائو هو. هن جو پيءُ دڪاندار هو ۽ سندس ڏاڏو ننڍڙو زميندار هو. ان ڪري هن کي پنهنجي زندگي پاڻ سنوارڻ لاءِ محنت ڪرڻي پئي. شروعات جا ڏينهن هن ڳوٺ اندر ئي اسڪول ۾ گهاريائين، اتان نڪري هوماسڪو ۾ اچي پنهنجي مائٽن وٽ پهتو. وڏي ڪٽنب هجڻ ڪري هنن کي اهي ڏينهن غربت منجهه گذارڻا پيا.

انهن ڏينهن ۾ ميڊيڪل اسٽوڊنٽ هجڻ باوجود هن ننڍڙيون مزاحيه ڪهاڻيون لکڻ نالن سان لکڻ شروع ڪيون هيون ته جيئن ڪجهه ڌوڪڙ حاصل ڪري تعليم جاري رکي سگهي. اهڙي طرح سان لکڻ هن جو اهم شوق بڻجي ويو. هن ميڊيڪس ۾ ڊپلوما حاصل ڪئي پر ميڊيڪس کي ڇڏي هن ادب جي دنيا ۾ پير پاتو. جڏهن ٽيهن سالن جي عمر جو ٿيو ته هن سٺي ڪهاڻيڪار جي حيثيت ۾ چڱو نالو ڪمايو. صديءَ جي پڄاڻي دوران هن ڊراما لکڻ شروع ڪيا هئا ۽ ماسڪو آرٽ ٿيٽر جي معرفت هو سٺو ڊرامه نگار به بڻجي ويو.

سال 1904ع دوران هن کي سلهه ظاهر ٿي پئي ۽ آخر ۾ گذاري ويو. هن جي گذاري وڃڻ ڪري ادب جي دنيا ۾ هن جو موت قومي نقصان طور مڃيو ويو. سياسي يونچال هن جي رتبي کي نقصان ڪونه

رسايو ۽ انقلاب کان پوءِ به اڳ جيان، هن جي تحريرن کي ماڻهو پڙهندا رهيا.

گذريل اڌ صدي دوران هن کي پراڻن انگريزن وارن ملڪن ۾ به مڃتا ملي ۽ اڄ تائين هن کي روس جواهم ۽ مڃيل لڪاري طور تسليم ڪيو وڃي ٿو.

چيخوف، شروع ۾ پاڻ کي سماجي مسئلن بابت لکڻ ڪري ڪالم نگار طور سمجهندو هو. هن سان گڏ ٻيا به ڪالم نگار هئا، ان ڪري هو سوچيندو هو ته ايندڙ دور هن کي ساڻين سميت ڪو وڏو لڪاري نه پر اسيءَ جي ڏهاڪي جا لڪاري هئڻ ڪري ياد ڪيو ويندو.

چيخوف، روس جي سر زمين ۽ ان تي رهندڙ ماڻهن جو خوب مشاهدو ۽ مطالعو ڪيو هو. خاص طور تي هيٺين طبقي جي ماڻهن جو هاري، مزدور کان وٺي زميندار ۽ عوامي مهندار تائين، پنهنجي تحريرن ۾ جيڪي هن نقش چٽيا آهن، اهي خاص طور تي: ننڍڙا ماڻهو ڪلارڪ، شاطر واپاري، سست اسڪول ماستر، ڳوٺ جا ملان / پادري ۽ ان پڙهيل پوليس آفيسر وغيره. هن جو خاص ڪردار عام ماڻهو آهي. معمولي شخص، سادو سڀا جهڙو، ميسوٿو ۽ منجهيل، جنهن ۾ ڪا خاص، اعليٰ جاڳ يا صلاحيت جي ڏپ ٿي ڪانه. هن جا مفاد خسي، گهٽ ذهنت، ڪمينائپ ۽ ڪنجوس ذهنت، جواڙي ۽ موالِي... هڪ ڪردار، جڏهن جوا ۾ سڀ ڪجهه هارائي ٿو ته صبح جو وري رقم ڦرڻ لاءِ پٽ کي ڏنڊا ٽو هڻي. هڪ همراھ جو ايڪسيڊنٽ وارو اخبار ۾ فوتو ٿو ڇپجي، اهو ڪٿي سيني تي چنڊڙائي ٿڌ ۾ ڳلين ۾ ڦرندو ٿو وڃي، ڪوٽ جواڳ به ٿڌ هجڻ باوجود کولي ٿو ڇڏي. چيخوف ان ڪردار کي لکڻ کان پوءِ جڏهن ٻيهر پڙهيو هو ته ڪلي ڪلي ڪيو وڃي پيو هو.

چيخوف پنهنجي لڪاريءَ جي پهرين دور ۾ جيڪو مزاح نگار ۽ طنز نگار وارو روپ هئس، ان ۾ پنهنجي ارد گرد هن بيشمار ڪردارن جو مشاهدو ڪيو ٿو ڏسجي. مثال طور، موڪل جي ڏينهن جا متوالا، ڏت ڪوچوان، بي وفا حسينائون، زالون، رولاڪ مٿس، ڪرپت پوليس وارا ۽ هيجي واپاري..... انهن کي پڙهي چيخوف ڏاڍي خوشي محسوس ڪندو هو ۽ انهن ڪردارن جي پوک پٽي تي خوب چتر ڪندو هو.

هن جون 1896ع کان اڳ ۽ ٿورو پوءِ واريون ڪهاڻيون انسان جي اندر پونچال، ڪمزورين، ڪوتاهين ۽ ننگاڻن جا اڻ ڪٽ قصا ۽ ڪهاڻيون هيون.

چيخوف پنهنجي اندر جي اڏمن، نفساني خواهشن، پيڙا، مشاهدن منجهان اڀري عظيم بڻيو ٿو ڏسجي. ظاهري طور تي هو ننڍڙو لڪاري هو. قلم هٿ مان نه ڇڏيائين، جنهن جي نتيجي ۾ هن جي شخصيت ۾ نڪار ۽ اڀار اڀري آيو ۽ نيٺ هن جي گهري سوچ ۽ لوچ کيس عظمت ۽ عقلمنديءَ جي بي بها دولت سان مالا مال ڪري ڇڏيو. اهڙي طرح سان هو پنهنجي تحريرن جي آئيني ۾ سچو ۽ سچاڻ لڪاري بڻجي مشهور ٿي ويو.

چيخوف نوي جي ڏهاڪي اندر پاسو بدلايو ۽ زندگيءَ جي مثبت پهلوئن کي ڇڏي منفي پهلوئن جو پاسو ورتو. زندگيءَ جي ڏڪاري ڏيکڻ کي چٽڻ شروع ڪيو ۽ اهڙي طرح سان هن جي ڪردارن جي ڪردار نگاريءَ ۾ وڏي پونچال اچي وئي.

چيخوف هاڻي علمي اڪابر ۽ اڀر ڪلاس جي شهزادن طرف قلمي توپ جو رخ ڪيو. مايوسي، بي همٿي ۽ بزدليءَ وارن ڪردارن کي چٽڻ شروع ڪيو. عام طور جن کي موڊي ماڻهو Moody men چيو

ويندو آهي، هن جي ڪهاڻين جي زينت بڻجڻ لڳا. اهي ڪردار عام شهري زندگي گهارڻ وارا، جن کي پنهنجي زندگيءَ جي اهميت ۽ ضرورت جي ڪا خبر ناهي، جيڪي هر وقت اهورت لڳائيندا رهندا آهن ته يار هن بي مقصد زندگيءَ جو فائدو ڪهڙو؟ اهي عام طور تي ڪنهن ويران وڻاڻي تي رهندي وڍڪا جا ڍڪ ڀريندي ويٺا تاس ڪيڏندا، گوڙ ڳاڙ پيا ڪندا، ڏينهن راتين جي هڪجهڙائي کان تنگ، جذبي ۽ جوش کان عاري، تعميري سوچ ۽ ڪم کان ٻرو، خسيس پڻي ۽ بوريت جا پندار، مايوسين جي ڏهي ۾ پيا غوطا کائيندا. هڪڙا بي اختيار خيالي دنيا جا پوڄاري، جيئن وارڊ نمبر 6 وارو ڊاڪٽر، جيڪو حسن ۽ نواڻ تي گوهر افشاني ڪرڻ ۾ ٻڏو پيو آ، ته هوڏانهن سندس اسپتال ۾ ٽرماميٽر به ڪونه اٿس ۽ مريضن کي سندس پاليل موٽا سوتا وارڊن ڪٽڪي ڪڍڻ ۾ پيش پيش، ٻيا وري سچ کان منهن موڙي بيٺا هوائن ۾ محل اڏيندڙ هيرو، ان ڪاري پادريءَ جيان، جيڪو تصور ۾ خوشين جا مڙا ماڻڻ ۾ مصروف. آخر ۾ اهي عالم، تعليمي ماهر جيئن اهو پروفيسر، جيڪو The Dreary Story جو هيرو آهي، جيڪا چيخوف جي بهترين ڪهاڻي آ، اهي پنهنجي حياتيءَ جي پڄاڻي تي پريشان آهن ۽ پڇتاءُ اٿن ته ڪين سموري حياتيءَ منجهه ڪو اهڙو نقطو نه هٿ اچي سگهيو جنهن جي ڪري هنن اهورستوئي نه ڳولي سگهيو جنهن تي پيار ڇا هي، اڪيلائي جا ڏنڀ، منافقي کان نجات ۽ انساني طرز جي گفتار جا لاپاڻا رخ هو ڳولي سگهڻ جي قابل بڻيا هجن.

چيخوف جا مودي مين سماجي ۽ سياسي حالتن جو شڪار گهٽ، نفسياتي مانڌاڻ جو گهڻي ڀاڱي شڪار ٿيل ٿا ڏسجن. مثال طور: هڪ ماسٽر 'The man in a case' وارو، جنهن جو دماغ سُڪي وڃي

ٿو ۽ ماڻهپي مان ٻاهر هجي ٿو. اڪيلاپ ۾ به بنا ٻارن جي سامهون هجڻ جي عادت پٽاندڙ هٿن، اکين ۽ منڍيءَ سان خالي اشارا ورجائيندي نظر اچي ٿو.

ڪهاڻي Younysh جو اهو ڊاڪٽر وارو ڪردار جيڪو پنهنجي جوانيءَ وارن جذبن جو گلو گهٽيندي، سستي ۽ مرغن غذا گهٽيندي ٿلهو ٿي ٿوڻا هڻي ٿو ۽ پنهنجي ان حالت تي قسمت طرفان تحفو چوندي بوريت ۽ بي ايمانيءَ منجهه عمر جا آخري ڏينهن گهاري ٿو.

چينخوف جي عورت ڪردارن منجهان ڪهاڻي 'The grass hoper' جي هيروئن وانگر جيڪا چيٽاڪ ۽ چلولي هجڻ ڪري سچ جي سچائيءَ واري راز کي سمجهڻ جي صلاحيت ئي نٿي رکي ۽ سچي پيار جو ڪوڙي نٺ نانگر سان سودو ٿي ڪري ڇڏي.

شروع ۾ ائين لڳي ٿو ته چينخوف جا ڪردار بس ائين مٿي خالي يا مٿاڇرن ماڻهن جا ڪٽڪ آهن، جيڪي پوءِ اڻويهين صديءَ جا نمائندا ڪردار ٿا لڳن. اعليٰ تعليم يافته ماڻهو جيڪي لفظن گهڙڻ جا ته ڪاريگر هوندا آهن پر حقيقت ۽ سچ آڏو منهن ڦيري ڇڏيندا آهن. اهي پاڻ کي ۽ پاڻ سان گڏ خاندانن کي ڪاهليءَ هٿان قربان ڪري ڇڏيندا، وٽن ارادي ۽ عزم جي ڪوتاهي هوندي آهي. جنهن سماج ۾ هڪ ماڻهوءَ جي حڪومت 'Autocracy' ۽ ڏاڍ هجي، اتي دل شڪستا، مايوس، بي ضرر پاڻ پرست ٿولا، پريشان حال ماڻهو ناخوش ناريون، وڪيل، ڊاڪٽر، ماسٽر، صحافي، وڏيرا ۽ محافظن جا ادارا جام ملندا. اهو ئي سبب آهي جو اهڙا ڪردار چينخوف جي دل جي ديوار اندران جلوس ڪڍيو گهمندا ڦرندا نظر اچن ٿا.

چيخوف کي فقط پنهنجي ڪردارن جي روشنيءَ ۾ نه پر کيو وڃي، هو گهڻو عملي ماڻهو هو. هن جي تحريرن منجهه عمل جي ڪاڻ ۽ عظمت جي اوچائي به سمايل ٿي ڏسجي. هن جا پنهنجا لفظ آهن ته هو پرعزم آهي ۽ يقين رکي ٿو: صحت، هوشياري، ذات، اُها، پيار، مڪمل آزادي، جبر ۽ ڪوڙ کان آزادي جهڙن انمول اصولن مٿان. هن حساس ۽ نازڪ آرٽسٽ کي مڪمل يقين هو مثبت لاڙن ۽ انسان پرست اصولن مٿان، جن سان هو شامل ڪندو هو فرد جي مڪمل طور اپاريل، سربيلي انفراديت.

ڪجهه عرصي لاءِ چيخوف تالستاءِ جي اخلاقي پاليسي، جنهن تحت برائي کي طاقت سان نه ڪچليو وڃي: 'Non-resistance to evil by force' پر 1890ع ڌاري جڏهن هو سخالن 'Sakhalin' بيت تي ٺهيل ڏوهارين / سزا يافتن جي ڪالونيءَ جو دورو ڪري موٽيو ته، هن تالستاءِ واري پاليسيءَ کي ٺڪرائي، جدوجهد جي اهميت کي وري ورجايو ۽ لبرلزم جي اصول تي پڻ زور ڏنو. هڪ دفعي مزاحيه انداز ۾ هن لکيو ته ”عقلمندي ۽ انصاف“ مون تي اهو واضح ڪيو آهي ته ”بجلي ۽ ٻاڦ منجهه انسانيت وڌيڪ آهي، بنسبت پاڪدامني ۽ پاڇي خوري جي“:

Quote: 'Reason and justice tell me, that there is more humanity in electricity and steam than chastity and vegetarianism'

پنهنجي ڪهاڻي 'Goose Berries' ۾ هن تالستاءِ جي اصلاحي ڪهاڻيءَ 'How much land does a man need' کي ٺڪرائي ۽ مڃڻ کان جواب ڏنو. هن چيو ته ”روايتي طور تي برابر ماڻهو“

ڪي زمين جا ست فوت ٿي گهرجن، پر اهي فقط لاش جي پورٽ لاءِ ڪافي آهن، جڏهن ته هڪ زنده انسان ڪي ستن فوتن کان وڌيڪ هڪ پوري رياست - هن ڪي سموري دنيا کڻي.“

چيخوف ڪنهن به سياسي پارٽيءَ سان سلهاڙيل ڪونه هو ۽ نه ڪنهن سان ساٿ هئس، پر هوروس جي وسيع لبرل علمي برادري جو ميمبر هو. انهن جي عملي ڪوڊ ۽ احساسات جو علمبردار هو. جڏهن گورڪي ڪي زار جي حڪم موجب سياسي بنيادن تحت رشين اڪيڊمي جي ميمبرشپ مان خارج ڪيو ويو هو، تڏهن چيخوف پاڻ اڪيڊميشن هجڻ جي حيثيت ۾ احتجاج ڪندي اڪيڊمي تان استعيفيٰ ڏئي ڇڏي. هن هر لمحي اهو پئي ورجايو ته اهو جنهن جي ڪا حاجت ناهي، کيس ڪي اميدون ۽ ڪي خوف ناهن هوندا، اهو لڪاري نٿو ٿي سگهي:

Quote: 'He who does not want anything, has no hopes and no fears, cannot become a writer'

چيخوف هارين جي غربت ۽ بي حواليءَ تي گهڻو لکيو پر سندس ٻه ڪهاڻيون: 'Peasants' ۽ 'In the Ravine' تمام سٺيون ۽ عظيم ليکيون وڃن ٿيون. هن بورجوازي زندگين تي به گهڻو ڪجهه لکيو. هتي هن جا تارگيت، همعصر نيڪ مرد ۽ علمي ماڻهو آهن، جن مان گهڻا ”شوباز“ ماڻهو آهن، جن جو تعلق به اڀر ڪلاس سان رهيو آهي. هن جي ڊرامن ۾ گهڻو ڌيان انهن جي خلاف لکيل آهي. هن جي ڊرامي 'The sea gull' ۾ هڪڙو ڪردار تگورن اجهو هن طرح چوي ٿو:

Quote: 'The intellectuals seek nothing, do nothing, are unfit for work of any kind.'

ترجمو: ”اهي دانشور، ڪجهه حاصل ڪونه ڪندا، ڪو ڪم ڪونه ڪندا ۽ ڪنهن به قسم جي ڪم ڪرڻ جي لائق ئي ناهن هوندا.“

بئي ڊرامي: 'The cherry Orchard' منجهه تروفيموف (هڪ ڪردار) هيئن چوي ٿو جيڪو اڃا به سخت آهي.

Quote: 'They read nothing; have little taste in art and they talk, talk, and talk, while surrounded by dirt, vulgarity and Asiatic backwardness'

ترجمو: ”اهي پڙهن ڪجهه ڪونه، فن سان ڪو چاهه ڪونه، چڙو پيا ڄاڙي هڻندا، ڳالهائيندا پيا ڳالهائيندا، ڌوڙ جي ڍڳ تي ويٺي، عرياني ۽ ايشيائي ابتر سندن موضوع هوندا.“

چيخوف اهڙن علمي اڳواڻن جا ڏاڳا لاهڻ ۾ دير ئي نه ڪندو هو. ان سان گڏ مستقبل بابت مايوس نه پر پُراميد بڻجي اڳڪٿيون پڻ ڪندو هو ته روسي سماج ٿوري وقت اندر ترقي يافته ضرور ٿيندو. اهڙي خوش آئند، اميد ۽ آسرو هن جي ڪهاڻي 'The Three Sisters' ۾ موجود آهي.

چيخوف جي تحريرن منجهه نڪمٽائپ، واندو ويهڻ، فضول ڦرڻ (Futility) تي ڪافي چتر ڪيل ٿي ڏسجي. هن نڪمٽائپ کي ٻن قسمن ۾ ورهايو آهي: سماجي نڪمٽائپ، جيڪا انقلاب کان اڳ 1905ع ڌارن غربت جي گهاٽي ۾ پيڙجڻ وارن ماڻهن ۽ بي چين، مايوس علمي ماڻهن منجهه گهر ڪندي پئي وئي ۽ بي عام ماڻهن واري نڪمٽائپ، جنهن هنن جو جيئڻ جنجال ڪري ڇڏيو هو. اميدن مٿان

پاڻي ڦيري ڇڏيو هو. جن جي زندگين ۾ زهر ملايو هو. ظلم ۽ پاڳلپڻي
جن کي ماڻهپي مان ڪڍي ڇڏيو هو.

هڪ ڪردار Masha کان ڪوپچي ٿو ته ”تون ڪارا ڪپڙا
ڇو ٿو پائين؟“ جواب ٿو ڏئي.

مون کي سموري حياتي روئي رڙي جو گذارڻي آهي، ڇو ته
منهنجو ڏيل ئي ڏکائيل آهي.

Quote: ‘I am mourning for my life_ I am unhappy’

ترجمو: مان پنهنجي حياتي لاءِ ٿورو تان _ مان ناخوش آهيان.

(هي حوالو ڪهاڻي The Sea Gull منجهان ڪنيل آهي)

ڇيخوف جا اهڙا ٻيا به چرڪائيندڙ موضوع آهن، مثال طور:
سڃاڻپ جي گمشدگي، انساني لڳ لاڳاپن جو فقدان ۽ انهن منجهه
سڃاڻيءَ جي ڪوٽ..... وغيره. ان طرح سان ڇيخوف جي ڪهاڻين
منجهه يونيورسليٽي جام ڏسڻ ۾ اچي ٿي، جيڪا هر ملڪ ۽ اتان جي
ماڻهن جي مسئلن سان ملي ٿي.

ڇيخوف جي لکڻين جي هڪ خوبي اها به آهي ته هو سماج
اندر نفسياتي حقيقت پسندي يا سڃاڻيءَ تي به گهري نظر رکندو رهي
ٿو. هن پنهنجي ڪردار جي عملي چرپر کي حقيقي انساني حدن اندر
پئي رکيو آهي. هن جو ڪردار ڪڏهن به آسماني مخلوق يا دولتمندي
واري ڌارا منجهه داخل ٿيل ڪونه آهي. ان ۾ ڇيخوف تي ٽالستاءِ جو
اڻڻي رومانٽڪ وارو رويو ڪجهه سرس نظر اچي ٿو.

هو پنهنجي ڪردارن کي ڪوڙ بدوڙ کان پري رکندو رهي ٿو ۽
انهن کي پنهنجي اصليت، ڀلي اها ذهني تصور، روايت يا بي ايماني ڇو
نه هجي، انهن اوڻاين کي به هو سڃايون يا جيئن جو تيئن، اصلي روپ ۽

رسمن سان پيش ڪري ٿو. هن جي تحريرن منجهه وفاداري، عظمت، سچائي، همدردِي ۽ طنز مزاح ڄام جهلڪي ٿي.

چيخوف ڪڏهن به پنهنجو آواز بلند نه ڪيو. هن جو ڳالهائڻ مانيٽو سڀاءُ همدردِي وارو پر نظر تيز جيڪا هر عمل کي خوب پرکي ٿي، پر ان تي ڪو اڻوڻندڙ عمل ڪونه ٿي ڪري، ڪوبه اخلاقيات جو پرچارڪ، جيئن گورڪي هڪ هنڌ چيو هو ”ته پلي ماڻهو ڏکڻ ڏولون جي وچ ۾ وينل هجي پر هن جي چپن تي مسيحا واري مُرڪ موجود هجي ۽ هن جي چهري منجهان ڪابه احتجاج واري لڪير نظر نه اچي.“ اهو سڀ ڪجهه هن پنهنجي حياتيءَ اندر ئي جوڙيو، پر ڪيو ۽ پروڙيو. اهو ئي سبب آهي ته انهن تحريرن مٿان لڪاري حاوي نظر اچي ٿو.

چيخوف جي ڊرامن بابت:

ماسڪو آرٽ ٿيٽر کي مشهور ۽ مقبول ٿيڻ جو رتبو چيخوف جي ڊرامن جي ڪري حاصل ٿيو. چاڪاڻ ته ان وقت جي ڊرامن جي دنيا ۾ هن جي ڊرامن منجهه نئين آرٽ يا جديد فني رجحان جي هجڻ ڪري مشهوري حاصل ٿي ۽ سامعين کي گهڻو پسند آيو. چند مشهور ڊرامن مان احوال هن طرح آهن: پهريائين ته هن جي ڊرامن ۾ پلاٽ ڪونهي هوندو. ننڍڙا توڙي وڏا واقعا به عام حالتن جيان اوچتو اچي ظاهر ٿيندا آهن، جيڪي اتي هلندڙ حالتن سان ٺهڪي ايندا آهن، انهن منجهان ڪا مصنوعي يا هٿ ٺوڪيل ڳالهه ڪونه ٻڪندي آهي. اهڙي ڏيک جيڪا تمام ڏک واري ۽ اثر پذير هجي، جيئن خودڪشي اها به جيڪڏهن ان وقت جي صورتحال سان ٺهڪي اچي، بنا ڪنهن هٿ ٺوڪئي واقعي جيان پيش ڪيل هوندي آهي. اهڙي

طرح خودڪشيءَ جو منظر هن جي ڊرامن: 'Ivanov' يا 'The Sea Gull' منجهه ڏسڻ ۾ اچي ٿو. هن جي ڊرامي 'The Three Sisters' منجهه هڪ ڪردار تيوزن باچ جو موت، ٻن پهلوانن جي پاڻ ۾ ويڙهه جي نتيجي ۾ ٿئي ٿو. هڪ ماڻهو Uncle Vanya هڪڙي پروفيسر سربرياڪوف (Serebri Kov) جو قتل ڪري ٿو. اهي سڀ نفسياتي مسئلا ڪري پيش ڪيا ويا آهن، نه ڪي مقرر ٿيل Climax تحت، تنهن ڪري ڪنهن به حيراني يا اچرج جي ڪا ڳالهه ناهي هوندي پر سڀ جڻ عام سماجي ۽ نفسياتي مسئلن جي پيداوار جو نتيجو لڳندا آهن.

Ivanov منجهه جڏهن پردو ڪڍجي ٿو ته هيرو Ivanov پنهنجي بيمار زال سان جيڪا هن جي خدمتگذار ۽ شڪر گذار رهندي آهي، ان سان پيار ڪونه ٿو ڪري پر هو هڪ نوجوان ناري ساشا Sasha جي عشق ۾ اندو لڳو پيو آهي. Uncle Vanya منجهه مرڪزي ڪردار پروفيسر سربرياڪوف بابت ٻڌائي ٿو ته ڪيئن نه هو ٻٽاڪي ۽ بچڙائي جو بچڪو بڻيو وڃي ٿو. وڏن درن تي ڌڪا کائيندو، ان سان گڏوگڏ هر محفل ۾ پنهنجي زال Elena سان پيار جا ڳڻ پريندي ٿڪجي ٿي ڪونه ٿو.

The Sea Gull ڊرامي اندر پهرين ئي ڏيک منجهه نوجوان هيروئن Nina، جيڪا لڪاري Trig Orin مٿان جان نثار ڪرڻ جا جتن ڪرڻ کان مڙي ڪونه ٿي، حالانڪ ان مان سندس تباهي اٿتر آهي، ان جي برعڪس ساڳيو ترڪورن نينا کي حاصل ڪرڻ ۾ ناڪام ٿئي ٿو.

هن جي ڊرامي 'The Three Sisters' ۾ اڪيلائپ ۽ ويڳائپ جي سببن ڪري پيار جي پيچري تي هلڻ مشڪل هجڻ

ڪري عاشق ويهي حوالن منجهه مزو ٿا وٺن. ساڳئي طرح The cherry Orchard ۾ وڏن جي ملڪيت وڪڻڻ وارن ڪٽل ڪاٽن ۽ سڃن پونيئرن منجهه تڪرار ٿيڻ بجاءِ هو پاڻ ۾ ويهي بحث مباحثه ڇا ڪجي، ڇا نه ڪجي، جهڙن موضوعن تي مٿوماري ڪندي ڪلندي ڪيرا ٿين ٿا.

چيخوف جي ڊراما آرٽ کي ماسڪو آرٽ ٿيتر منجهه ڊرامي جي صنف کي اهڙي نواڻ بخشي، جنهن ۾ ڏيک، سربلن سرن، واقعن ۽ آوازن ۽ موڊ مطابق اندازن هن کي وڏو ڊرامه نگار بڻايو ۽ ان طرح سان Lyrical Drama جي لڪاريءَ جو هن کي وڏو خطاب مليو.

چيخوف جي ڪهاڻين ۽ ڊرامن اندر سچائيءَ واري خوبي ۽ خصلت سان سلهاڙيل علامت نگاري ۽ شاعريءَ واري انداز بيان، هن کي روسي قديم ڊرامه نگاريءَ کان الڳ ۽ اونچي مقام تي آڻي بيهاريو. ان ڪري ئي اڻويهين صدي جي روسي ادبيات مٿان چيخوف جو وڏو اثر قائم ٿيو. نه فقط ڊرامي پر روسي نثر نگارن کي انقلاب کان اڳ ۽ پوءِ ڏاڍو متاثر ڪيو ٿو ڏسجي، خاص طور تي ناول نگارن مثال طور: Bunin, Zaitsev, Kupsin کان وٺي Fedin تائين وارن ليکڪن تي اهواثر اڃا به قائم آهي.

چيخوف اڃا به هن صديءَ جي ٻي اڌ تائين وارن ليکڪن لاءِ ماڊل بڻيل آهي. هن جي تحريرن منجهان اتساهه ۽ نقالي پڻ نمايان نظر اچي ٿي.

جدیدیت واري تحریک

THE MODERNIST MOVEMENT

صديءَ جي پاسو متاثر سان ٿي اهر رجحان روسي سوسائٽي اندر پڌرا ٿيا. بادشاهت معاشي طور مضبوط ٿيڻ لڳي، اتي جي صنعت، شهري آدمشماري ۽ اتي جي پروليتاري وڌڻ لڳيون؛ اتي جي دولت شاهي ۽ اتان جو پورجوا طبقو دولت ۽ شهرت حاصل ڪرڻ لڳو، ٽون لائڻ جي يلغار پراڻي سماجي سرشتي منجهه ڌار وجهي ڇڏيا. طوفاني تبديلين جي منهن ڪيڙ ۾ دير ڪونه هئي.

پڙهيل لکيل ڪلاس جي گول دائري واري ترقي، انقلابي لائڻ کان ترقي پسند رجحانن تائين هڪٻئي جي پٺيان هلندي ڪڏهن به ماني نه ٿي ۽ هڪ ڏهاڪي جي خاموشيءَ کان پوءِ وري لبرل قوتن جي سجاڳي پوري طاقت سان اڀرڻ لڳي. حڪومت جي ڏاڍ ۽ ڌمڪ باوجود سوشلزم جا هزارين رنگ، سموري ملڪ اندر ڦهلجڻ لڳا، هزارين ڳجهن ڪارڪنن جا ڪارناما، ڳجهين تنظيمن جي معرفت پروپيگنڊا ڪندا رهيا. پاپولسٽ تنظيم جي تحريڪ مٿان هڪ هتي ختم ٿي وئي، اسي جي ڏهاڪي منجهان پاپولر ول پارٽيءَ کي شڪست اچي وئي. هن گهڻي ڪوشش ڪئي ته وري اوج آڻجي، ان ڪوشش دوران لينن جي پاءُ به حياتي جو نذرانو ڏنو. هارين جي خوشحالي آڻڻ وارا خواب اها شهرت واري پارٽي واپس آڻي نه سگهي، ان سان گڏ ڪميون جو سڌاري وارو ڪردار به اڀري نه سگهيو ۽ نه وري انقلاب جي آثارن

اچڻ جي ڪا اميد جڙي سگهي. البتہ هڪ نئين نظريي Critical populism اُپري اچي پراڻي جاءِ ورتي. ان جو مهندار، جيڪو وڏي اثر وارو مضمون نگار ۽ ادبي نقاد ميخائيلو وسڪي Mikhailovsky (1842-1904) هيو، هن جو خيال هو ته مزدور جا مفاد فرد جي مفادن سان شامل هجن ٿا، جيڪو ڪم ڪري تخليقي عمل ۾ پاڻهه ٻيلي بڻجي ٿو. ڪرٽيڪل پاپولزم کي رشين سوشلزم جي نالي سان به سڏيو ويو، جيڪو مارڪس جي جدلياتي ماديت ۽ سماجي ۽ سياسي مسئلن جو معاشي طور طريقي سان نبيرو وارن لاڙن جو مخالف هو. ان فرد جي ڪردار جي اهميت ۽ ان سان گڏ تاريخ جي اخلاقيات وارن رجحانن کي اپارڻ جي اهميت تي زور ڏنو. جنهن منجهان هو ”روسي ترقيءَ واري خاص طريقي“ جو دعويٰ ڏنو، جيڪو هن چواڻي اُتر بڻجي چڪو هو. اهي اصول ٽي نظريات بنياد بڻيا. روسي سوشل- انقلابي پارٽيءَ جا، جيڪا صديءَ جي شروعات ۾ قائم ٿي هئي، جنهن منجهه تمام اندر گرائونڊ اتحاد پاپولر ڌڻن جا شامل ٿي چڪا هئا، انهن اتحادين پنهنجن اڳين انقلابين جي پيروي ڪندي دهشتگرديءَ جا واقعا به پئي ورجايا، ان پاپولر نظريي تحت زار شاهيءَ جي حاڪمن ۽ سندن ساتارين جي حياتين تي حملا ڪيا؛ اهڙي طرح سان روس جي انقلابي تحريڪ جي تاريخ منجهه پنهنجي خون، شجاعت، شهادت ۽ بغاوت جي رنگن سان هڪ رنگين ورق جو واڌارو ڪيو. سال 1917ع کان پوءِ اهڙي ڪامياب ابتدا هجڻ جي باوجود ان تحريڪ ۾ خلفشار پيدا ٿيو، جيڪو ڪميونسٽن پهريائين تڪڙ ۽ جلد بازي ڏيکاري ۽ بعد ۾ وري ترا ڪڍيا.

نوي جي ڏهاڪي ۾ مارڪسواڊي پانڌيٽڙن، اهو ڪارنامو ڪري ڏيکاريو جو پاپولسٽ انقلابين جا ڪامياب مخالف بڻجي ميدان تي لهي پيا. هنن جو ليڊر جارج پليخانوف George Plakhanov (1856_1918) هيو جنهن پاپولسٽ فلسفي کي خيالي پلاءِ ڪوٺيو وڌيڪ ان کي دل جي خواهش، ڊيوٽي ۽ بيوتليءَ جو سنگم 'Falderal' چيو. هنن کي بوجوا هارين جا هلڪا حمايتي ڪوٺيندي اعلان ڪيو ته روس اندر انقلابي تحريڪ فقط مزدور تحريڪ ئي ڪاميابي ماڻي سگهندي.

مارڪسواڊين تيزيءَ سان پاپولسٽ انقلابين جي صنفن منجهه گهٽڙ شروع ڪيو. خاص طور تي هنن جي خاص مددي ڌرين (تعليم يافته طبقي ۽ يونيورسٽي جي شاگردن) منجهه پنهنجو اثر رسوخ وڌايو ان کان علاوه صنعتي مزدورن، پروفيشنل ڌڙن ۽ سفيد پوش ملازمن ڏانهن هٿ وڌايائون. هنن جي هڪ مضبوط ڌڙي جيڪو نوجوانن ۽ اسڪالرن تي مشتمل معاشيات جي ماهرن جو هيو جيڪي ليگل مارڪسزم جا حامي هئا، انهن سمورن آمريتَن خلاف سياسي تحريڪ جي حمايت جو اعلان ڪيو ۽ سڄي ملڪ اندر هڪ سياسي ۽ لڪل نيٽ ورڪ جوڙي وڌو. ان ڪوشش جي نتيجي ۾ سوشل ڊيموڪريٽڪ پارٽي جو وجود قيام پذير ٿيو (اڳ 1903 منجهه جيڪي ٻه ڌڙا، بولشيويڪس ۽ مينشيويڪس ٿي ٽٽي چڪا هئا). ڪميونسٽ ليڊر لينن سميت هنن منجهان ئي گهڻي ڀاڱي هئا، جيڪي مارڪس جو مطالعو نوي جي ڏهاڪي ۾ ڪندا هئا ۽ پاپولسٽ گروپ سان روس اندر دولت شاهي جي عنوان مٿان بحث مباحثا ڪندا هئا.

سوشلسٽن کان علاوه ٻيا به روشن خيال گروپ هئا، جيڪي موجود حڪومت جي ٿوري گهڻي مخالفت ڪندا هئا پر انهن جو تعداد وڌندڙ هو. هڪ تمام وڏي لبرل باڊي ”ڪانسٽيٽيوشنل ڊيموڪريٽڪس“ Constitutional Democrats هئي، جنهن جو سربراهه پيول مليوڪوف (Pavel Miliukov: 1859_1943) هيو جيڪو تاريخ جو پروفيسر ۽ سياستڪار هو. 1905ع ۾ پنهنجي پارٽي ٺاهي ٿو. آخرڪار نوي جي ڏهاڪي ۾ هڪ وڏي ثقافتي تحريڪ اڀري ٿي، جيڪا روسي سماج جي سمورن علمي محاذن: فن، ادب، ٿيٽر ۽ تعليم منجهه نوان لاڙا آڻي ٿي، اهي لاڙا مڪمل قوت بڻجي انقلاب جي رستن کي روشن ڪرڻ ۾ مددگار ثابت ٿين ٿا.

ان ۾ ڪوشڪ ناهي ته اها فني سگهاري قوت ايتري ته وسيع ۽ اثرانداز بڻي، جو ان دور کي ”سلور ايڇ“ جو نالو ڏنو ويو. اهو دور هيو 1894ع کان 1917ع تائين ۽ جن اهو نالو تجويز ڪيو. اهي حق بجانب هئا. تاريخ نويس اڃا منجهيل هئا، هنن جو چوڻ هو ته هي دور روشن خيال بڻجي، يورپ جي رومانويت برابر هيو يا اڃا پوئتي هو. هن ئي دور ۾ تالستاءِ به حيات هو ۽ گهڻي ڀاڱي تخليقڪاري اڃا اڏوري پئي لڳي. چند نالا هئا، جيڪي اوچ آدرشي تخليق ڪري رهيا هئا. انهن منجهه ڪورولينڪو (V.Korolenko: 1853_1921) چڱو لڪاري هو. جنهن مزاح، شارٽ اسٽوري ۽ مضمون لکيا ۽ سماج کي سرور جو سامان مهيا ڪيو. ان دور جي نون اڀرندڙ ليکڪن، سماجي ۽ سياسي محاذن تي پنهنجي اندر جي اڌمن کي اجاگر ڪرڻ کي پنهنجو حق ڪوٺيو ۽ انفرادي تصور ۽ نج فن (Pure art) جي ڀرپور پٺڀرائي ڪئي. ان دور جي ليکڪن مٿان فرانس جي علم ادب ۽ ان جي مهندار

بادليئر جي تحرير 'Correspondences' جو چڱو خاصو اثر ڏسڻ ۾ آيو. ان ڌڙي وارن پاڻ کي ان ڏهاڪي جو يعني Decadents چوائڻ لڳا. اهي ادب ۾ نواڻ، اسلوب ۾ جدت ۽ روايتي تنقيد کي مٿي ڪرڻ جا پاڻ کي حمايتي چوائڻ لڳا. صديءَ جي موڙ منجهه وري نوان ۽ نوجوان لکاري اڀريا، جن پاڻ کي جدت پسند Modernists چوايو. انهن جي ڪيپ ان دور جي شاعري، تنقيد، پيٽنگ ۽ ٿيٽر مٿان پنهنجو نڀو هڻي ڏيکاريو. جن جي شهرت جي واکاڻ يورپ تائين پکڙجي وئي. Tairov, Scrabian, Baksts فن، ميوزڪ ۽ ٿيٽر جا سلسليوار ماهر ٿي اڀريا ۽ انهن سان ٻيا به گهڻا همعصر هئا، جن جي گروپ کي The World of Art جي نالي پٺيان سڃاتو ويو. اهي سڀ جدت پسند هئا ۽ مجموعي طور تي هن گروپ کي Anti realist ڪوٺيو ويو.

ان دور جا چند مشهور ۽ مقبول شاعر جن ادب جي صنفن کي موڙ ڏنو، نواڻ ڏني ۽ سماج تي اثر انداز ٿيا، انهن جا نالا آهن: Valery Bruvssav: 1873_، Balmont: 1867_1943، Zinaida Hippus: 1867_ ۽ Sologub: 1863_1927, 1924، 1945 وغيره. انهن منجهه Sologub جو ناول 'The Little Demon' 1907 جي عنوان سان گهڻو مشهور ٿيو. ان ۾ اهم ڪردار هيو هڪڙي ماسٽر پيريدونوف جو جيڪو سماج جي اهم ڪردار هجڻ باوجود سڀني براين جو بادشاهه ڪري ڏيکاريو ويو آ. ساڳئي لکاريءَ جي شاعريءَ جي ٽمورتي Created Legend (1908_12) هئي، جنهن منجهه فن، فڪر، جادو، سياست، ڏاڙهيون، آزاد خيال، مرد، عورتون ۽ ناڪام عاشق ۽ ٻيا انيڪ عنوان آهن، جن مٿان مڪمل طور

سان فن ۽ فڪر ۽ سچائيءَ وارن واقعن سميت قلم جي ڪرت ڪيل
ٿي ڏسجي.

ٻنهي ڌڻن، ڏهاڪي وارا ۽ علامت نگار وچ ۾ هڪ استاد شاعر
هيو (Annensky 1856-1909)، جنهن جي شاعري معياري ۽ اهم
عنوانن: ڏڪن، موت، حسن وغيره مٿان جوڙيل هئي، جنهن کي روس ۽ ان
کان ٻاهر يورپ ۾ به چڱي موت ملي.

نوي جي آخري ڏهاڙن وارا لڪاري ۽ شاعر پهريائين حسن
شناس هئا، جن فن جي آفاقيت تي زور ڏيندي فنڪار کي گروه جو درجو
ڏنو. سواءِ اصلي گرن، اپولو ۽ ڊايونيسيس جي، انهن پڙهيل ڪڙهيل
گروپ تي ان لاءِ جهل پئي ڪئي ته اهي حسن شناسيءَ کان پري هئا.
سماجي ۽ سياسي مسئلن کان بي خبر ٻنهن جي هڪڙي خوبي هئي
ته اهي روسي روايتن پٽاندڙ روشن خيالي جا حامي ضرور هئا. پرفرينچ
علامت نگاري ۽ يورپ واري حسن شناسي، جڏهن روسي سر زمين تي
پهتي ته انهن جي اصلي فنڪارائي اثر منجهه ملاوت ٿي وئي ۽
تصوراتي ۽ عام لاڙا انهن منجهه شامل ٿي ويا. سچائي (Realism) جو
واسطو چوڌاري موجود سچين حالتن سان سلهاڙيل هجي ٿو، جيڪي
ڏسي ۽ پسي سگهجن ٿيون. اهڙي طرح سان علامت نگاري، اها ڪوج ۽
جاڪوڙ واري ڪرت ۽ ڪاوش آهي، جنهن جي مدد سان اشارن ۽
ڪنعين ذريعي اڃا به هڪ ڏاڪو مٿي واري سچائي ڦولهي سگهجي
ٿي. اهڙي قسم جي جاڪوڙ کي سڀني ۾ سانڍي انهن ادبي تخليق ڪاري
ڪئي ۽ ان سان گڏ ديني ۽ سماجي لاڙن کي به گڏ رکيو.

اهڙو هڪ لڪاري Dimitry Merezhkovsky 1866-1941

پراڻي باغي ڌڙي جو ميمبر، شاعري ڪندي وڏي وڃي ناول ۽ فلسفي جو

خالق بڻجي پوي ٿو. هن تاريخي ٿرائلاجي گهڙي، جنهن کيس عالمي شهرت ڏياري، اهي ٽي ناول هئا 'Julian the Apostate'، 'Peter and Alexis' ۽ Leonardo_da_Vinci، انهن جو دور هيو 1893ع کان 1902ع تائين، انهن منجهه Christianity ۽ Paganism جو ٽڪراءَ بيان ڪيل ٿو ڏسجي ۽ ليکڪ اهو انڪشاف ڪيو آ ته اڳتي اهي ٻئي Holy Trinity واري مذهبي ڌڙي ۾ داخل ٿيندا. لڪاري پاڻ ته جدليات جو شاگرد هو پر صوفيائي سچائي کان متاثر ٿي Holy Ghost جي گروپ/عقيدي ڏانهن لڙيو ۽ اها ڪوشش ڪيائين ته عقلمند ڌڙو به ان طرف وڌي اچي. هن سان گڏ هيو Vassily Rosanov (1856_1919)، هڪ تيز فهم ۽ مشڪل لڪاري دوستوسڪيءَ جو شاگرد/پوئلڳ، شروع ۾ هو روسي ديني ۽ فلسفي سوسائٽين سان سلهاڙيل رهيو، جن جي سڌ تي وڏي تعداد ۾ ماڻهو اچي مڙندا هئا. انهن ڏينهن ۾ مرزڪووسڪي پنهنجي دماغي صلاحيت سميت ٿڌي دماغ سان نوان لاڙا ۽ قانون ايجاد ڪندو رهيو. روزانوف وري انسان جي صفتن کي سهيڙيندي اعليٰ استائيل جو موجد بڻيو. انڪاريت پرست، ڏوهاري ۽ چيڙاڪ طبع، جيڪو پادري بڻجڻ پئي ويو. اعتقاد، يقين ۽ ٻئي اخلاقي معيار کي سيني اندر سانڍي، ابتا پيچرا اورانگهي، دين اندر سيڪسوئل رجحانن بابت قلم کنيو ۽ اهڙي طرح نطشي ۽ يوناني آرٿوڊاڪس چرچ منجهه مفاهمت ڪرائڻ جي ڪوشش ڪرڻ لڳو. هڪ باهمت لڪاري ۽ وڏو نفسياتي ماهر ويهين صديءَ جي لڪارين منجهه جوڳي جاءِ والاري ٿو. هن جو اثر ڏهاڪي وارن (decadants) ۽ علامت نگارن، ليکڪن جي اڪثريت مٿان نمايان نظر اچي ٿو.

مذهبي ڌڙي جي واپس ورڻ وارن ليکڪن جو مهندار هيو
 Vladimir Solovyov (1853_1900) فلاسافر، شاعر، صوفي
 (ascetic)، جنهن تمام گهرو اثر چڙيو روسي حياتي جي لاڙن ۽ سوچ
 مٿان. سولوووف ماڻهوءَ کي فطرت ۽ خالق جي وچ ۾ ڳانڍاپي جو سبب
 ڪوٺيو. هن چيو ته تاريخ جو مقصد آهي انسانيت ۽ آفاقيت جو
 سنگم، جيڪو روحانيت ۽ فطرت جي ٻئي معيار مٿان حاوي هئڻ جي
 ڪوشش ڪري ٿو. هو فرد جو حمايتي هيو پر ان سان گڏ ان جي
 ڪاوش جو پڻ، جنهن سان عظيم چڱائي Supreme Good، گڏيل
 ڪوششن سان حاصل ڪري سگهجي ۽ هن جي صوفيائي فلاسافي،
 جيڪا گڏجڻ يا مفاهمت ڪرڻ (Congregational or
 Conciliatory) واري اصول منجهه سمايل هجي. هن جو ايمان هو ته
 آخري ڪاميابي روشني سان ٿيندي، سولوووف عمل ۽ تخيل کي
 سلهاڙي تمام گهڻن روسي سياسي مسئلن مٿان قلم ڊوڙايو ٿو ڏسجي.
 ٻين عنوانن کان علاوه هن سليووفائيلزم ۽ شاوونزم مٿان خوب جهلون
 ڪيون، هن جو اهو خواب هيو ته سمورا ديني ڌڙا Churches وري
 گڏجي هڪ ٿيندا، خاص طور تي ڪيٿوليسزم ۽ گريڪ آرٿوڊاڪسي،
 هن جو پيغمبر اٿو تصور هيو ته ايشيا گڏجي يورپ مٿان حملي آور
 ٿيندو. هن جي تصور ۾ Pan_Mongolism جي برن اثرن / نتيجن
 جا آثار به موجود هئا، هن تاريخي مسئلن کي ديني ۽ صوفيائي طريقي
 سان حل ڪرڻ ٿي چاهيو. هن جي فڪر ۽ فلسفي، روسي ٿيلاجي ۽
 مابعد الطبيعات واري سوچ جي نواڻ کي وڏي ٽيڪ ڏني. اهو ئي سبب
 آهي جو هن کان پوءِ وارا لکاري _Ern_Bulgakov_ Berdiaev
 Elchaninov_ Florensky ۽ ٻيا ڪيترا سولوووف جي ڏسيل گس

تي هلڻ لڳا. شاعر جي حيثيت ۾ هو جديدت پسندن مٿان چٿرون
ڪندو رهيو. سخت قسم جون نقاليون Parodies پريزوف ۽ بالمنت
مٿان لکندو رهيو. حالانڪ اهي مقبول ڪالم نويس هئا پر هن جو
ايمان هو ته ”علامتون، خيالي ڳالهائون ناهن پر خود سچائي آهن، اهوئي
سبب آهي جو هن جي شاعري اعليٰ قسم جي علامتي شاعري آهي،
جيڪا روحاني رازن ۽ جادوئي اثرن سان ڀرپور آهي.“

Realism was only concerned with the existing reality, with the visible world around it, while Symbolism wanted to discover signs and hints of another, higher reality.

علامت نگار

‘THE SYMBOLISTS’

علامت نگار ليڪن جو ٻيو نسل، انهن ۾ خاص طور تي Blok سولوف کان ڏاڍو متاثر هئا. هن جي علامت نگاري ايمان طور، هن جي شاعريءَ منجهه سچ ۽ خدا بابت اوچا خيال، پر روسي شاعريءَ مٿان علامت نگاريءَ جو اثر 1905ع کان 1917ع واري عرصي منجهه، ان وقت جي فن، ميوزڪ، ٿيٽر مٿان به قائم رهيو پر گهڻي عرصي تائين مقيد نه رهيو. هيءَ تحريڪ، جيڪا شاعري جي بغاوت کان شروع ٿي، پڙهيل لکيل طبقي جا سماجي ۽ سياسي جذبات جذب ڪندي حسن شناسي، روشن خيالي ۽ سليووفائيل وارن رجحانن کي سلهاڙي اڳتي وڌڻ لڳي. ان نئين رجحان جو اثر تن نوجوان شاعرن، جيڪي هن تحريڪ جا اڳواڻ پڻ هئا، Blok _ Bely ۽ Ivanov، انهن جي شاعري منجهه نمايان نظر اچڻ لڳو.

(Ivanov (1866_1949، روس مان 1924ع ۾ ڪوچ ڪري اٽليءَ ۾ پناهه ورتي ۽ ڪيٿولڪ بڻيو. ڏاڍو عقلمند ۽ ٻولين روسي، يوناني ۽ لئٽن جو ماهر، آخري پساهه به اتي ئي گهاري ۽ گذاري وڃي ٿو. هن جي شاعري شاندار ڪلاسيڪل ۽ فلاسافيڪل لاڙن سان ٽمٽار هئي. هن جا انيڪ موضوع: اڪائي، گهڻائي، فطرت، انسان، سچ ۽ ڌرتي هئا، انهن تي هن شاعريءَ جي مختلف گهاٽيتن ۽ قسمن، مثال طور: شجاعت واري (Epic) تريجڊي، مشهور راڳ، رازن وارا ڊراما

(Mystery Plays)، ڪاميابي وارا نعما Ballads وغيره جي صنفن جا شاعريءَ جا مت پري ڇڏيا. آئونوف، سينيت پيترسبرگ ۾ هڪ اپارتمينٽ ۾ اچي رهيو، جنهن کي 'The Tower' جي نالي سان مشهور ڪيو ويو، جتي هن جي چوڌاري شاعر، فنڪار، فلسفي اچي ويهندا هئا ۽ هن کي گرو ۽ شاعرن جو بادشاهه ڪري مڃيندا هئا ۽ هو رهنمائي سان گڏ فرمان به ڪيندو هو. سال 1911ع دوران هن جو لاڙو پاپولسٽ ۽ سليووفائيل طرف وڌندو ويو هو، جنهن تحت هو روس جي ترقيءَ جو خاص حمايتي بڻيو. مغرب جي روايتن جو مخالف، روسي ثقافت، مذهبي تعليمات جو وڏو شيدائي بڻجي بيٺو هو.

ساڳيا خيال ۽ اهو ئي حال ۽ ڪلهن تي سوچن جا بار کڻي Audrie Bely پنهنجي مخصوص ايجاد ڪيل اسلوب سان روس جي شاعري ۽ نثر نگاري تي ڏاڪو ڄمائي ميدان تي لهي ٿو.

BORIS Bugaev (1880_1934)، جيڪو ائندري بيلي جي پين نيم، سان لکڻ شروع ڪري ٿو. هن جو پيءُ رياضي جو پروفيسر هيو؛ علامت نگارن جو ٻانهن پيلي بڻجي ويهن سالن جي عمر ۾ شاعري ۽ ناول نويسي تي قلم هلائيندي سال 1903ع کان 1917ع واري عرصي منجهه طوفان مچائي ڇڏي ٿو. هن جا وسيع واسطا ليکڪن ۽ ويڙهو طبقي سان هجن ٿا. سولوووف جو پوئلڳ بلوڪ جو ساٿي، صوفي بڻجي پاپولسٽ ۽ انقلابي ڌڙن جو حمايتي فيوچرسٽس جو سربراهه سال 1913ع ۾ روڊولف اسٽينر، روس جي مشهور فلسفيءَ جو طالب بڻجي تيز طبع علامت نگار (ڪميونسٽ ڪيس ڪوٺيندا هئا) 1930ع ۾ مارڪسسٽ بڻجڻ جو اعلان ڪري ٿو. هن جي شاعري مڪمل فن ۽ سريلاٽپ سان ٽمٽار هجي ٿي. هن شاعرن جي مجموعن مٿان تنقيدي

رايا لکيا، ان سان گڏ حسن شناسيءَ مٿان به هن معلوماتي ليک لکيا. ان دور جو اهم ڪم، جيڪو هن ڪيو سو هيو علامت نگارن ۽ اڻويهين صديءَ جي ادبي روايت پرستي وارن جي وچ ۾ سهڪار جو گس جوڙڻ. هن جي دعويٰ هئي ته علامت نگار ادبي وارث آهن. شاعري منجهه، لرمونتوف، نڪاراسوف، ٽيٽچوف ۽ فيٽ جا ۽ نثر منجهه، گوگل، دوستووسڪي ۽ چيخوف جا، هن پنهنجي شاعري منجهه به ساڳيا مسئلا انقلاب ۽ روشن خيالي وارا اجاگر ڪيا، جيڪي تنقيدي سچائي جو باعث بڻيا. هن جون مشهور ڪاوشون هن طرح آهن:

Silver Dove_Novel (1910) Peters berg (1913_16)

هي ويهين صديءَ جي مشهور ناولن مان آهي، انهن کان علاوه ٻيا به ڪيترائي نظم ۽ نثر منجهه هن جا پستڪ ملن ٿا. بيليءَ کي اهورتبو حاصل آ ته هن انقلاب لاءِ پنهنجي تحريرن معرفت رستو هموار ڪيو. هن لاءِ اهو به مشهور هيو ته هن نثر کي ترنم جو ويس پارايو ٿو ڏسجي، جنهن لاءِ 'Poetization of Prose' چيو ويندو هو. ويهين صديءَ ۾ روس لاءِ بيليائين هو. جيئن مغرب لاءِ جيمس جوائس ۽ Proust هيا. هن روس منجهه نئون دور ايجاد ڪيو جنهن جو واڌارو ۽ ترقي، انقلاب جي ور چڙهي ويو.

Alexis Remizov (1877_1957): هي علامت نگارن جو هم خيال، نثر نويس، اسلوب جي اصلي روپ سان قومي رنگ ۽ لوڪ ادب جو بنيادي اثر ۽ روايت گڏ ڪئي ننڍڙي نواڻ ملائي قلم جي ڪرت سميت ادبي ميدان ۾ اچي لٿو. هن جي ڪاوش ۾ ڪافي سينگار نظر اچي ٿو. انوکا سٽاءَ، ٻوليءَ جي جادوگري، لفظن جي سريلائپ (Onomatopaeic) ۽ گرامر جي گرمائش جهڙا نقش نمايان نظر اچن

ٿا. هو متيندو رهي ٿو سريلائپ مان عام فهم، ڏک کان مزاح، سينگاريل
نثر منجهه خوش مزاجي ڀرپور، انساني ڏکڻ ڏولون کي عجيب رنگن ۾
پوئي پيش ڪيو اٿس.

ريميزوف کي گوگل ۽ دوستووسڪيءَ جو پوئلڳ چيو وڃي
ٿو. هن ديني ۽ اخلاقي مسئلن جي فقط نشاندهي ڪئي آهي. هن جي
استائيل به پنهنجي آهي. هوندي منجهه انوکي تبديلي جي تمنا رکي
ٿو. هن جي تحريرن منجهه انيڪ ڪردار ۽ منظر ملن ٿا، جن، ڀريون،
خواب، جانور، پوک وغيره، انهن سمورن عنوانن کي وڏي فنڪاري سان
پوڄيو اٿس. هن کي ليکڪن جو لڪاري ڪري ڪوٺيو وڃي ٿو. بيلي کان
پوءِ ويهين صديءَ جي پوئين اڌ جو اصلي ناول نگار ڪري تسليم ڪيو
وڃي ٿو. هن جا ڪتاب انقلاب کان اڳ ڇپجي چڪا هيا.

ناول: 'Sisters in the cross' – 'The Pond'، ڪهاڻيون: 'The
fifth pestilence' وغيره ۽ انقلاب کان پوءِ به ڇپيا رهيا. 1921ع
کان پوءِ ٽيهه جلد هن جا ڇپيا پر ان وقت هو ملڪ کان ٻاهر پناهگير
هيو. هن جي تحريرن جو اثر نون حقيقت پسند ليکڪن تي انقلاب
کان اڳ ۽ پوءِ به تمام گهڻو رهيو.

Alexander Blok (1880_1921)

روسي علامت نگاريءَ واري تحريڪ شهرت جي چوٽيءَ تي
پهتي، جنهن جو مهندار تخليڪار اليگزينڊر بلاڪ هيو علمائن جي
راءِ آهي ته، ان جي انتها به بلاڪ جي تحريرن وٽ ٿي.

بلاڪ، قانون واري پروفيسر جو پٽ ۽ سائنسدان ڏاڏي جو پوٽو،
جيڪوان وقت سينٽ پيٽرسبرگ يونيورسٽيءَ جو ريڪٽر هيو. پڙهيل
لکيل گهراڻي جو فرزند، علمي ماحول هيٺ ميوزڪ، ادب ۽ فنون لطيفه

جو شيدائي بڻيو: سوفيه ديويءَ جي دست مبارڪ جي چانو هيٺ عشق
 ڪرڻ جي ڊپلوما حاصل ڪري هڪ ڪيميادان جي ڪڪيءَ مٿان
 عاشق زهر پياڪ بڻجي پيو. ان عشق کي شاباس، جنهن هن هٿان سوين
 عشقيه نغمه / گيت پنهنجي معشوق جي شان ۾ چورايو، ان جو نالو هو
 Liubov Mendelyeva ۽ پستڪ جو عنوان
 .Verses about beautiful Lady

سولوءِ جي اثر هيٺ علامت نگاريءَ جا به هن عاشق واهڙ
 وهائي ڇڏيا، جنهن جو شاهڪار مٿيون ٻڌايل عشق نامو هو. جڏهن
 1904ع ۾ شايع ٿيو ته عشق جي عالمن ان کي سوفيه ديوي ڏانهن آفاقي
 عشقيه گيتن جو نذرانو ڪوٺيو ته عام پڙهندڙن ان کي ڏاڍو پسند
 ڪندي سريلن گيتن جو داستان سڏيو. حسن شناسيءَ جي زيورن سان
 سينگاريل، بلاڪ جي هن ڪاوش کيس علامتي شاعريءَ جو محبوب ۽
 گهڻن پڙهندڙن جي هٿن جي زينت بڻيل شاعر خوب اُمتا ماڻي ورتي.
 دوستن جي نظر ۾ ته بلاڪ تحريڪ جو فرشتو هو پر دڪدائڪ
 منظرن هن جي ضمير کي جنجهوڙي وڌو ۽ هن کي ڌرتيءَ مٿان دوزخ
 اندر ليٽو پاڻ لاءِ مجبور ڪيو. هن جي چوڌاري 1905ع کان حالتن
 جي بگڙيل صورتن، انقلاب جي مهاڳ کي پڙهڻ ۽ مواد گڏ ڪرڻ جي
 ذميواري هن جي ڪلهن مٿان اچلائي. سياسي خلفشار، دڪن واري
 گهاٽي ۾ پيڙجندڙ غربت ۽ ان جو ڪاڄ غريب عوام، بي انصافيءَ جو
 عروج، بيوس، بي بها بڻيل، ڪائنات طرفان حسين تحفو، بڪ وگهي،
 شيشن، پردن پويان جسم فروشيءَ لاءِ ويٺل عورت مجبور ۽ سماج جي
 ستايل نظر آئي. اهڙن منظرن هن جي روح کي رنجائي رکيو ۽ جسم کي
 زخمي ڪري وڌو ۽ ڪيترا دفعا هو فوت پاڻن، فيڪٽرين جي ٻاهران

وئشيائڻ جي جهوپڙين ڀرسان بيهوشي ۽ مدهوشيءَ واري حالت ۾ ڏسڻ ۾ آيون.

هن جا تصوراتي خواب، حياتيءَ جي بدترين منظرن آڏو پاش پاش ٿي ويا. هن دور ۾. هن جي شاعريءَ اندر به اهڙي شدت، ڪوڙاڻ، بيچيني، جسماني اذيت ۽ سڙيل رت واريون دليون پسڻ ۾ آيون. نتيجي طور هن جي طبيعت اندر منفي رويا اڀري آيا. ان اثر هيٺ جيڪي پستڪ هن جوڙيا، اهي هيا: 'The Masque of Snow'، 'The Frightening World'. هن دور منجهه هن جي ديسي عشقن جا داستان به چوٽ چڙهي ويا، جن کي 'The Precipice of Evil' ڪوٺيو ويو.

ايتري ۾ بلاڪ جو ضمير وري جاڳي ٿو پوي. انساني زندگي جا دک، درد ۽ ثقافتي سڃاڻپ کيس واپس وٺي اچي ٿي. هڪ دفعو وري علامت نگاريءَ جي نون گهاٽڻن ۽ فن جي اوچائيءَ جي سهاري هو شهرت ماڻي 'شاعر روس' جو لقب حاصل ڪري ٿو. جنهن جو ثبوت سندس پستڪ 'Verses to the lady beautiful' بڻجي ٿو.

ڌرتي جي رنگن ۽ روپن تحت هن جي نئين شاعري ميدان تي اچي ٿي. 'Verses on Russia': روس جي قسمت ۽ ماڻهن جي ڪردارن کي هو اجاگر ڪرڻ ۾ ڪامياب وڃي ٿو ان طرح سان هو روس اندر نئون تاريخي دور اڀرڻ جو دعويٰ ڏئي ٿو. ان دور ۾ اميدون ۽ آسرا، 1917ع واري انقلاب اندر هو ڏسي ٿو پر حڪومت وقت اهي قتل و غارت ۽ رت وهائڻ وارا منظر ختم ڪرڻ ۾ سنجيده ناهي هوندي، جنهن ڪري هن جو ايمان وڪري پرزا پرزا ٿي وڃي ٿو. اڃا به تشدد، نفرت، جنگي جنون، حڪومت جو ڏاڍو، انهن کان به مٿيرون فن جي آزادي

نه ملڻ ڪري هن جي دل اندر اميدن وارو اسريل ٻوٽو وري سڪڻ لڳي
 ٿو. مٿس ذهني دٻاءُ وڌڻ ڪري دورا پوڻ لڳنس ٿا. آخرڪار هڪ قتل
 دل، ڏکوئيندڙ حالتن جو شڪار ٿيل روح سندس ڌريل ڏيل کي 1921ع
 ۾ الوداع ڪري ٿو.

هي روح تائين رنجيل، دردن جو داستان گو، مسئلن جا انبار
 سامهون پسندي، شخصيت ۾ ٻه ٽڪر ٿي، پنهنجي دور ۽ نسل جي
 عظيم تربيتي، خود بڻجي پوي ٿو. بلاڪ اندر منجهه ٻه اڌ ٿيل، ٻن
 خدائن جي وچ ۾ پيڙجي ويڃي ٿو. ٻن دورن جي وچ واري روڊ تي بيٺل
 هڪ ڪن سان انقلاب جون مرليون ٻڌي ٿو ته ٻئي ڪن سان نااميديءَ
 جا نغارا، اهوئي سبب آهي جو هو حالتن جو شڪار ٿئي ٿو.

هن جي شاعري جو سماج مٿان بي پناهه اثر هجي ٿو. شاعري
 ڇا هئي، روسي سوچ جا ٽڪرا ٿيل اثر، اعتقاد، پشيمانين، ديني جذبا،
 سماجي خوش فهمي ۽ سچائي جا طوفان، لوڪ ادب جون روايتون،
 علامت نگاريءَ وارا گهاٽا ۽ نئون اسلوب، پٽن پائن جا سُرپلا آواز ۽
 درديلا داستان، انهن سمورن بگڙيل ۽ منجهيل مسئلن کي سلجهائي
 سنواري 'The Twelve' جي روپ ۾ رنگن سان سينگاري پيش ڪيل
 هئي بلاڪ جي شاعري. ويهين صدي جي هن مهندار شاعر جي عظمت،
 عظيم ماضي جي لڪارين: پشڪن، لرمونتوف، ٽيئچوف، فيٽ ۽
 نيڪراسوف کان گهٽ ڪونه هئي.

علامت نگاريءَ واري رجحان ۾ بلاڪ پڻ، ٻي نسل ۽ دور جو
 مهندار شاعر ڪري تسليم ڪيو ويو. پنهنجي ڏينهن ۾ هن آڏو علامت
 نگاريءَ جي مخالف گروپ پيدا ٿيو جيڪو هن ڏٺو ۽ انهن کي ٻڌو ۽
 پڙهيو اهو گروهه، زار شاهيءَ جي خاتمي کان پوءِ ظاهر ٿيو. اهي لڪاري

نوجوان، جن علامت نگاريءَ جي مدرسن ۾ شاعري سکي، حالتن جي تبديلي ڪري پنهنجي جاءِ ٺاهڻ لاءِ علامت نگاري جي خلاف گروپ جوڙيو.

Michael Kazmin (1875_1935): سونهن جا پڄاري، علامت نگاري جي خيال جي ڳوڙهاٽپ ۽ پردي داريءَ جي مخالفت ڪندي ايسپيڪيورس جي فلسفي ۽ موزارت جي ميوزڪ جا شيدائي بڻجي شاعري گهڙڻ لڳا. ڪڙمن ۽ سندس همعصر، گهڻي ڀاڱي مغرب ماڻل هئا. انهن سان ٻيا وري ڳوڻائي شاعري جا قائل به هئا. انهن ۾ Serghci (1884)، Kluyev (1887_1937) انهن جا مهندار هئا، جن جو چوڻ هو ته لوڪل روايتن ۽ سرن کي شاعريءَ ۾ آندو وڃي.

هن تحريڪ جو استاد شاعر سينت پيٽرسبرگ منجهه استاد Nicholas Gumilev (1886_1921) هيو، جنهن 'Poets Gild' جو بنياد وڌو، جنهن تحت حياتيءَ منجهه هلچل (Adventure) ۽ شاعريءَ منجهه پختگي هئڻ ضروري هجڻ گهرجي. هن آفريڪا جو دورو ڪيو ۽ حقيقت ۽ منظر نگاريءَ جي خوب وڪالت ڪئي. ان سان گڏ جدوجهد، گهٽ جذبات، واعدي وفائي جهڙيون خوبيون به هن جي شاعري اندر سمايل هجن ٿيون.

سال 1921ع منجهه گميليف، سياسي سازش ۾ ڪميونسٽن خلاف پڪڙيو ويو، ڏوهه ثابت ٿيڻ تي ڪيس گوليءَ جو آرڊر ڪري موت جي جھوليءَ ۾ اڇلايو ويو. هي پهريون وڏو ڇڪو هو، جيڪو حڪومت طرفان روسي علم ادب کي ڏنو ويو.

گميليف جي پهرين زال (ڄم: 1888) جيڪا ائناخموتووا، جي قلمي نالي سان شاعري ڪرڻ لڳي، روسي سماج جي ڏاڍي

پسنديده شاعره بڻجي وئي. صديءَ جي پهرين چوٽائي اندر هن جي شاعري جيڪا تمام ٿوري هئي پر پوءِ به مقبول ٿي، ان جي باوجود روسي حڪومت جي ڏاڍ ۽ ڏمر جو شڪار ٿي وئي.

روس جي عظيم شاعرن جن کي 'Acmeists' جي عنوان سان سڃاتو ويندو هو. انهن منجهان هڪ شاعر، جنهن ويهين صديءَ جي روسي شاعري منجهه وڏو نالو ڪمايو. اهو هيو.

اوسپ منڊيلسٽم (1891_1942) Ossip Mandelstamm:

علامت نگارن کان تربيت ورتائين ۽ وري بغاوت به انهن جي خلاف ڪيائين. اسلوب ڪلاسيڪل اختيار ڪندي لفظ جوڙڻ جي مهارت حاصل ڪيائين. ائين جيئن ڪو ماسٽر بلڊر ڪا عمارت جوڙڻ لاءِ پٿرن جو گهڙاءُ، گسائ ڪري سهڻي بلڊنگ ٺاهيندو آهي. هن پهرين مجموعي جو عنوان به اهڙو ئي رکيو: STONE_1913 يوناني ادب ۽ ثقافت جي اثر هيٺ هن پنهنجي شاعري رومانوي طرز تحت جوڙيندي نثر منجهه به نظم جو اسلوب جوڙي خوبصورت شاعري گهڙي پيروي، خاڪا، تاريخي عمارتون، جن ۾ ڪيبيٽل پيٽرسبرگ سميت هن روسي ثقافت ۽ تاريخ کي شاعري اندر گهڙي محفوظ ڪري ڇڏيو. روسي شهنشاهيت جي تباهي به هن کان گهڙجي وئي. هن جي شاعريءَ جيان هن جي شخصيت به روس مان تڙجي وئي ۽ آخرڪار ڪنهن پاڙيسري ملڪ ۾ پناهه ۾ رهندي، سال 1942ع ۾ اصلي راهه ڏانهن روانو ٿي ويو.

علامت نگاريءَ خلاف جهنڊو کڻي هڪ ڌڙو شاعرن جو نڪتو جيڪي پاڻ کي مستقبل جا شاعر 'Futurists' چوائڻ لڳا. هنن ماضيءَ جي لڪارين کي پني ڏيندي، انقلابي ريشمي توپلا پائي اهڙا لفظ

چونڊي لکڻ لڳا، جيڪي اڳ ۾ ڇپيا نه هجن. ان سان گڏ ثقافت لاءِ به
 نوان گس گهڙڻ لڳا. روسي عوام کي هنن حيران ڪري ڇڏيو.
 ان فيوچرسٽ ڌڙي جو دوست ۽ مهندار ٻوليءَ جو ماهر، جنهن
 نواڻ جا ڪجهه مثال جوڙيا، جيڪو قلمي نالي _ Lotarev (1887-
 1942) سان نئين اسلوب هيٺ هيٺين سطح (Cheap verse) جي
 شاعري ڪرڻ لڳو.

فيوچرسٽ شاعرن جو مهندار شاعر، جيڪو نئين اسلوب ۽
 نون لفظن سان شاعري ڪرڻ لڳو، جنهن ٻوليءَ جي ماهرن کي منجهائي
 وڌو. اهو هيو: Khlebnikov (1885-1922) هن جي نواڻ واري
 شاعري ڪري کيس سٺو مان مليو. حالانڪ هن جو ڪو مشهور
 مجموعو سامهون ڪونه اچي سگهيو. هن جي شاگردن منجهان فقط
 هڪڙو ئي نالو ڪمائي سگهيو، ان جو نالو هيو مياڪووسڪي، جنهن
 انقلاب کان اڳ لکيو: The Spine's Flute, Cloud in trousers
 ۽ War and peace _ اهي هن جا مشهور ڪتاب هئا، جيڪي
 فيوچرزم کي ياد رکڻ لاءِ ڪافي آهن.

گورڪي ۽ روسي نثر نگاري۔

1917 کان اڳ

‘GORKY AND THE RUSSIAN
PROSE, BEFORE 1917’
(1868-1936)

مئڪسم گورڪي 1898ع ۾ جڏهن پنهنجيون رسالن ۾ لکيل ڪهاڻيون سهيڙي ٻن جلدن ۾ ڇپايون، جيڪي هو ڇهن سالن کان لکندو پئي آيو. عنوان: ‘Sketches and Stories’ ته ادبي دنيا ۾ وڏو مانداڻ مڃي ويو. اهي ٿوري عرصي اندر هڪ لک کن ڪاپيون ڪپي ويون، تن لڪاريءَ کي راتورات ڏاڍو مشهور ڪري ڇڏيو. هن مئڪسم گورڪي جي قلمي نالي سان لکيو، اصلي نالو. اليڪسي پيشخوف (Alexis Peshkov)، هڪ اخباري استال واري جو پٽ، وولگا، پانڊي جي رڪوال جو پوٽو هو. 1868ع ۾ ڄائو. هن جو بالڪٽو ڏاڍو ڏکڻ ۽ ڏولون منجهه گذريو. هن کي ستن سالن جي عمر ۾ پنهنجو گذر سفر پاڻ کي ڪرڻو پيو. پنجن مهينن کان وڌيڪ پرائمري اسڪول ۾ نه پڙهي سگهيو. اها ئي هن جي باقاعدي تعليم هئي. سموري عمر ۾ هو طنزيه چوندو هو ته منهنجا تجربا منهنجون يونيورسٽيون هيون، اهي تجربا، جيڪي هن وولگا نديءَ جي ڪناري، ٻيڙين مٿان، ٻيڙياتو، موچيءَ جو شاگرد، نانوائِي، ڪچي موڪل واري عرصي وارو ملازم ۽ خط ڏيئندڙ/پڄائيندڙ وغيره. هن کي علم جي ڏاڍي تاس هئي. اهو ئي

سبب آهي جو جيڪو به ڪتاب هن کي هٿ آيو، ان جي ورقن ۾
 ٻيهجي ويندو هو. ان ڪري هن جا تعلقات پڙهيل لکيل طبقي سان
 جڙيا ۽ انهن جي خيالن تي کيس مارڪسزم طرف ڌڪيو. هڪ طرف
 بڪ، تشدد ۽ غربت ڏکڻ جي ڪُن ۾ اڇلايس ۽ هو خودڪشي ڪرڻ لاءِ
 مجبور ٿي پيو. ان کان بچي، جهنگ منهن ڪري روس جو سيلاني فقير
 ٿي ڦرندو رهيو ۽ جيڪي ڪجهه ڏنائين ۽ پسيائين، اهي قلم بند
 ڪندو رهيو. هن ڊگهي ۽ دڪڻاڪ صحافتي سکيا ورتي. هن جو
 مددگار Korolenko بڻيو ۽ آخر جڏهن ٽيهن سالن جو ٿيو ته رومانوي
 فقيرن ۽ سيلانين جو سربراهه بڻجي ويو. هن پنهنجي شخصي تجربن
 کي سامهون رکندي روس جي ڏتڙيل ۽ پيڙهيل سماج جي ڏکڻ ۽ سورن
 کي نشانبر ڪيو. ڏتڙيل ڌڪايل وچون طبقو (Lumpen Proletariat)
 صوبائي سطح تي خاص طور تي شرابي، چور، سمورا ستايل ڏوهاري
 قسم جا ماڻهو هيا. هن جي تحريرن ۽ روايتي فطرت نگاريءَ ۾ واضح
 فرق هيو. انفراديت ۽ بغاوتي جذبي جو جولان جيڪو ڌرتي ستايلن ۾
 سندن مخالفن خلاف پڇندو رهيو، اهو نمايان ڏسڻ ۾ ايندو هو.

اسيءَ جي ڏهاڪي وارن ستايلن کي گورڪيءَ ڏونڌاڙي رکيو
 اهي جيڪي مرد ۽ عورتون پنهنجي حياتين کي داءِ تي لڳائي قانون ۽
 سماج کان اڪيون هيٺ ڪري آزاديءَ ۽ خودمختياري جا خواب ڏسندا
 هئا، اهي پاپولستن جي تصوراتي دنيا کان به گهڻو پري ۽ سليووفائيلس
 فردن جيان خاموش تماشاڻي هوندا هئا. گورڪيءَ ستايلن جي نبض تي
 هٿ رکي انهن جي طاقت ۽ شجاعت کي للڪاريو. پاڻ انهن مان هجڻ
 ڪري هنن جي اعتماد کي اڀاريو ۽ هنن جي افعالن جو کين آئينو
 ڏيکاريو. هن ظلم مٿان پردو ڪونه رکيو، جهالت کي ڪونه لڪايو.

ايشيا جي عظيم قومي ورثي کي بيدار ڪيو. هن سچ کي سچ سمجھي سچائيءَ سان پيش ڪيو. سيلاني فقيرن، ڀٽن پانن جي غيرت کي آواز ڏنو. نطشي واري جوش ۽ جذبي جو سهارو وٺندي انقلابي جذبو ڀاريو. گورڪي روسي سماج جي روح کي بيدار ڪري اهڙو ته گرميو جو 1905ع واري انقلاب جو رستو کولي پيو.

هن جا گيت 'Song of the Falcon' يا 'Song of the Stormy Petrel' پڙهندڙن کي (۽ زار شاهيءَ کي) انقلابي مينيفيسٽو/پڌرنامو ٿي لڳا. هن جو ڊرامو 'The lower depth' جيڪو ماسڪو آرٽ وارن 1902ع ۾ اسٽيج ڪيو. ڏاڍو ڪامياب ويو: عوام ان کي انساني تباهي ۽ بدقسمتي ڪري تسليم ڪيو. پر اهو چڻ آزادي لاءِ اپيل ۽ انساني عظمت لاءِ التجا جيان هيو.

ساڳيا ارادا ۽ عنوان گورڪيءَ جي ٻين ڊرامن ۾ به هئا. 'The Petty Bourgeois', 'The Enemies', 'The Barbarians', 'The Children of the Sun'

جيڪي ادبي شهپارن هجڻ سان گڏوگڏ مقبول عام به ٿيا. اهو ساڳيو سچ سندس ناولن ۾ به سمايل هو. 'Foma Gordeyev' (1899) دولتمند ڪلاس جو دولتمند ٿيڻ ۽ سچي ۽ ڌٽڙيل ڪلاس کي وڌيڪ ڪيرائڻ. اسان ٽئي 'Three of us' تن نوجوانن جي ڪهاڻي، ڏوهه گناهه جو واڌارو ڏسي، جيڪي ان مان ڪجهه حصو وٺڻ جو خيال ڪن ٿا ۽ هر طرف ڪرپشن جو ماحول ۽ ان جون تباهيون ڏسن ٿا. گورڪي هنن سمورن ابتدائي تحريرن، سچائي ۽ ڊرامائي ڪاريگري ۽ ذهني خلفشار جو بيان سختيءَ سان ڪيو ٿو ڏسجي. هن جو مارڪٽ، ڦٽڪا هڻڻ، اذيت ڏيڻ ۽ جسماني درد رسائڻ

جا بيان، دوستووسڪي جيان هئا (جنهن کي هو پهريائين پسند ڪونه ڪندو هو)، انهن ڏکڻ ڏولون جي بيان ڪرڻ ڪري هو ڌرتي جي لڪارين سان شامل ٿي ويو هو.

گورڪي جي انقلابين سان ويجهڙاڻپ ڪري کيس ڪيترا دفعا جيل ياترا ڪرڻي پئي ۽ ان سان گڏ 1905ع واري انقلاب کان پوءِ پناهگير پڻ ٿيڻو پئجي ويو. هن جي تحريرن جي اهميت وڌڻ جا سبب هئا: سياسي رنگ ۾ رنگجڻ، جيڪي هن جي ڊرامن ۽ ناولن مان پڌرا ٿيڻ لڳا هئا. هو سوشلسٽ ۽ لينن جو ۽ مستقبل جي ڪميونسٽ اڳواڻن جو ساٿاري پڻ هيو. اهو ئي سبب هو جو گورڪي ڪاٻي ڌر ۽ پروليتاري ادب جو نمايان سربراهه ڪونجڻ لڳو. هن جي سماجي سڃاڻپ جي شاهدي، سندس ناول 'Mother' جي ورقن مان بکي پئي. ان ۾ معصوم ۽ بيگناهه ڪردارن جي پوليس هٿان تڙيل ۽ 'Nilovna'، ماءُ جو ڪردار جيڪا آزادي لاءِ ويڙهه ڪندي شهادت ماڻي ٿي. ان ماءُ جو ڪردار ئي هن ناول کي وڏي شهرت ڏياري ٿو. عين ان طرح جيئن چرنيشوسڪيءَ جي ناول "نيٺ ڇا ڪجي" کي حاصل ٿي هئي، جنهن ۾ انقلابين سان همدردي ڏيکاريل هئي ۽ ان ئي نموني تحت ٻين لڪارين پڻ انقلاب دوست تحريرون ميدان تي آنديون هيون. ماءُ، ناول سان گورڪيءَ جي رومانوي لڪاريءَ جي حيثيت، انقلاب دوست هجڻ واري دور جي پڄاڻي ٿئي ٿي. گورڪي ملڪ بدريءَ واري دور ۾ (هو اٽليءَ ۾ پناهگير ٿي 1914ع تائين رهيو) پڪو ۽ پختو لڪاري 'Mature' بڻيو ۽ ان دور ۾ ئي هن شاهڪار ناول جوڙيا، جن جو وچور هن طرح آهي: Summer ۽ Confession، هنن ۾ هارين جي بدحالي جو ڀرپور احوال ملي ٿو، جيڪي سچ ۽ ايمان جي وچ ۾ رلندا

پتڪندا رهيا. 'The small town of Okurov' (1910-11) هن ناول اندر روسي ماڻهن جي غربت، ظلم ۽ بيڪاري بابت ڪردارن جا ذڪر ٿيل آهن. ان کان پوءِ آتم ڪٿا جي اسلوب هيٺ هن جا ناول اچن ٿا: 'Reminiscences' – Childhood (1913) وغيره جيڪي شاهڪار چيا وڃن ٿا. هن پنجنويهن سالن جي روسي انقلاب جي اڳ واري دور ۾، جيڪي ڪجهه لکيو اهو سچ، پيار ۽ پڪار جو آئينو ڪري مڃيو ويو. جنهن ۾ روسي ڏکڻ ۽ ڏولون جا داستان بيان ٿيل آهن. ان بعد گورڪي شارت استوري ۽ يادگيرين تحت:

My Universities (1923) – In The World (1916)

وغيره جهڙيون ٽن جلدن تي مشتمل آتما ڪٿائون تخليق ڪيون هيون. هن جا تاريخي ناول پڻ 1880ع کان 1917ع واري دور جا به ملن ٿا.

گورڪي کي فن ۽ نظرياتي طور تي روس جي ڪلاسيڪل دور جو لڪاري مڃيو وڃي ٿو. ان کان پوءِ قومي لڪاري، جنهن ديس واسين جي دردن کي ڏٺو ۽ پڻ پاڻ به پوڳيو ۽ اهي تڪليفون، قومي درد سمجهي پنهنجي دل ۾ داخل ڪيون، ان ڪري ئي هن کي بغاوت جو شاعر ۽ محنت ڪشن جو همدرد، 'ماضيءَ ۽ حال ڳنڍڻ وارو' ڪري مڃيو وڃي ٿو. ان سموري دور جي ماڻهن ۽ نوجوان لڪارين گورڪيءَ کي استاد جي حيثيت ڏني ۽ 'سماجي سچ جو علم بردار' ڪري مڃيو ويو.

گورڪيءَ جا واسطا ڪميونسٽن سان پنهنجائپ وارا رهيا ۽ 1928ع تائين سندن رهنمائي ۽ اصلاح پڻ ڪندو رهيو. 1921ع کان 1928ع تائين هوائليءَ ۾ ئي رهيو. 1928ع ۾ ماسڪو جي اصرار تي هو واپس موٽيو ۽ نئين حڪومت جي حمايت ڪيائين. هن کي عظيم

لڪاري، عزت ۽ احترام وارو ڪري مڃيو ويو. هو پاڻ کي مزاحيه طور ”روسي ادب جو پوپ“ ڪوٺيندو هو. هن مضمون لکي ۽ خطاب ڪري وڃ تي ويٺل اديبن ۽ عالمن کي حڪومت حامي بڻجڻ جا مشورا ڏيندو رهيو. هن جي دور جا نقاد کيس اهو الزام هڻندا هئا ته سندس تحريرن ۾ حسن شناسي اٿلپ آهي. گورڪي پنهنجو انوکو اسلوب ۽ پنهنجا پوئلڳ گهڻي تعداد ۾ پيدا ڪيا، جيڪي سيلاني فقيرتن ۽ مهاڏو اٽڪائڻ وارا ڪري سڃاتا ويندا هئا. گورڪيءَ چوندو هو ته ڪمزور قلم ڪار، علم وارا ۽ پشيمان ٿيڻ وارن نيڪ مردن کان هي باغي نوجوان تمام سٺا آهن. ناول سان سلهاڙيل حقيقت نگاري ويهين صديءَ جي علامت ڪري گورڪيءَ جي کاتي ۾ داخل ڪيل ٿي ڏسجي.

سال 1902ع ۾ هڪ ادبي اشاعتي اداري ’Knowledge‘ جو سربراهه بڻيو. اهو ادارو ادبي رسالن جي اشاعتي حيثيت سان سموري روس ۾ مشهور ٿيو. رسالن جي ساون ورقن اندر مشهور سچ جي لڪارين جون ڪهاڻيون، ڊراما ۽ ناول پڙهڻ لاءِ ملندا، انهن مان گهڻا گورڪي اسڪول جي پيداوار هئا ۽ باقي ڪجهه آزاد خيال لڪاري هئا. انهن ۾ پاپوف (Popov: 1863_1945) جنهن گهرو لڙائي بابت ناول The Iron Stream (1924) لکيو هيو. جنهن کي سٺي موت ملي هئي. هڪ ٻئي لڪاريءَ: Vickanty (1867_1946) جو ناول هو ’Notes of a physician‘ جنهن بيسٽ سيلر جوا عزاز ماڻيو هو.

ان وقت جي لڪارين ۾ اليگزينڊر ڪُپرن (Kuprin: 1870_1938) مشهور ديسي لڪاري ٿي اڀريو. جنهن ديس جي سادن، سچن ماڻهن جي حياتين جا ڏکارا احوال سادي ٻولي ۽ افسانه گوئي واري انداز ۾ لکيا. مثال طور: مهاڻو پهلوان، خلاصي ۽ بانسري نواز جهڙا مسڪين

ڪردار هئا، جن جي حياتين کي بيان ڪندي قصه گوئي جي صنف کي جيئرو رکيو. هن جانورن مثال طور گهوڙو ۽ ٻين جيڪي وفادار ساٿي هجن ٿا، غريبن جا، انهن مٿان به لکيو. ان سان گڏ انهن ماڻهن کي به ڪونه وساريو، جيڪي غربت جي گهاٽي ۾ پيڙجندڙ انساني قدرن کي پائمال ڪيو ڇڏين، پر حياتي ته هنن وٽ به آهي نه، پوءِ سماجي برائين ۾ مجبور ٿي هيٺ ڪري ٿا پون، پر حياتي ته هر رنگ ۾ گهارڻي پوي ٿي. مثال طور: 'Yama the pit' يا 'The Bracalet of Garnets': اهي هنڌ هئا، ”سمنڊ ڪناري ڪوٺيون، ڳاڙهيون بازاريون، بيٽر هال، آکاڙا، جتي ڪاريگر، سٽنس، جادوگر ۽ شڪاري پنهنجا ڪرتب ۽ هٿ جا ڪيل، مدهوشيءَ جا اظهار ڪندي حياتيون ڪاٽيندا رهيا. هوتن ريءَ.

گُپرن 1905ع ۾ 'The Dual' ناول لکي گيريزن ۾ گذران ۽ هڪ نوجوان آفيسر جي اداسي بيان ڪري خوب داد حاصل ڪيو. گُپرن 1923ع ۾ ملڪ بدر ٿي فرانس جا وڃي وڻ وسايا پر ڪيس پرديسي هجڻ جي احساس ۽ ڌارڻي ماحول ڀڄي لاٿو ۽ هو واپس وريو. صلاحيتن کانس موڪلايو ته هن به احتجاج ڪندي ديس کان موڪلايو.

انهن لکارين ۾ هڪ وڏو نالو هيو بيونن: 'Ivan Bunin' (1870-1953): جنهن اڪيلي روسي لکاريءَ سال 1933ع ۾ ادب جو نوبل پرائيز حاصل ڪيو. هن جا موضوع به ديس بابت ۽ ديس واسين، هارين (The village_ 1909)، (Dry Valley_ 1911): ورهايل وڏڙا ذهن يا ويران وادي هن کي فن جي دنيا جو شهزادو ڪري مڃرايو. هو ڪميونسٽن جو مخالف بڻيو ۽ ڀڄي وڃي فرانس نڪتو اتي ئي ڏينهن پورا ڪيائين. ڪهاڻيون، ناول جام لکي ادب جا گهڙا

پريائين. نثر نگاريءَ ۾ به هن وڏو نالو ڪمايو. ترجماني جو شاگرد رهيو. ملڪ ۽ قوم جو حمايتي، ديس کان جدائيءَ جي درد هن جي قلم کي قوي سگهه بخشي ۽ اهڙي طرح روسي نثر نگاريءَ جو عظيم لکاري ٿي رهيو ۽ ديس واسين کي ياد ڪندي ديس مٿان پاڻ کي قربان ڪيائين.

گورڪي بيونن ۽ ڪپرڻ جي ٽهيءَ جو هڪ ٻيو لکاري (Leonid Andreyev: (1871_1919 هيو جيڪو 1905ع کان پوءِ واري انقلاب جي دور ۾ ڏاڍو مشهور ٿيو. نصيحتن وارا ڊراما علامت نگاريءَ واري اسلوب سان ڪائنات جي رازن کي کوٽڻ جي ڪوشش ڪندي خدا، تقدير، پيار، موت ۽ راز جهڙن عجيب نقطن مٿان سوچيندي لکندو رهيو پر 1906ع واري انقلاب جي ناڪاميءَ سبب ٻاهڙجي پيو. ڊپریشن جو شڪار اهڙو ٿيو جو ٿورو ڪجهه ڏيڻ بعد وري پاڻ سنواري نه سگهيو ۽ قدامت جي واديءَ ۾ گم ٿي ويو.

سال 1912ع کان پوءِ واري دور ۾ ڪجهه حقيقت پسند اسلوب جا لکاري روايت، جذبات ۽ جدت جي عنوان هيٺ ادب جي آبياري ڪندا نظر اچن ٿا. مثال طور (Voriz – Shmlev (1875_1950 Zailtsev (b: 1881 وغيره ڪجهه روس اندر ته ڪجهه پناهگير بڻجي لکندا رهيا ۽ تاريخ ۽ ادب ۾ پنهنجو نالو لکائي ويا. انهن کان پوءِ وري نوان حقيقت پسند لکاري نواڻ سميت قلم جي ڪرت ڪندي ميدان تي نظر اچن ٿا: مثال طور: Alexis Tolstoy_ Prishvin_ Shishkov. هنن علامت نگاري کان پاڻ کي الڳ ڪري پراڻن کان پاڻ ڇڏائي ڪي اثر پذيرائي Impressionism جو پاسو وٺن ٿا ته ڪي وري اظهاريت پسندي Expressionism جا پاسدار بڻجي ادب جي آبياري ڪندي اهڙا نقشا ۽ ڍانچا (Structures) چٽين ۽ پارين

ٽا، مثال طور: نقالي (parody)، Grotesques، خسيس ڳالهين ڪي شعر جو چوڻو پرائڻ، علامت نگارن ۽ ڌرتيءَ جي ليکڪن جو وڃ وٺي جهنگ مان واٽ ٺاهيندي وڃي اهڙا موضوع ٿا چوندين: جهنگل مان ڦوڪ، ڪاري زمين، نديون، چاڙهيون (جبلن جون) مطلب ته اهڙا واٽڙا خيال ڪلهن تي ڪٿي اچي ادب جي پائڻن کي پريندي خوش فهمي ۾ پر جي مستقبل ۾ تبديلي اچڻ جا اعلان ڪندي ڍاڻن ڪونه ٿا ۽ اهڙي طرح سان پنهنجي دور کي به ڊپليءَ ۾ بند ڪري ڪيسي ۾ لڪائي ڪم ٿي وڃن ٿا.

Chekhov reasserted the value of belief in liberalism; he wrote jokingly that, 'reason and justice tell me, that there is more humanity in electricity and steam than charity and vegetarianism.'

He always repeated that, 'he who does not want anything, has no hopes and no fears, can not become a writer.'

روسي انقلاب جي دور وارو ادب

LITERATURE OF REVOLUTION

(1917)

روسي انقلاب - 1917 واري سال ۾ زار شاهيءَ جي هزار سالن واري حڪومت جو تختو اونڌو ڪري روس جي تاريخ ۾ نئون باب کولي ڇڏيو. ڪجهه مهينن اندر ئي لينن ۽ ٽراٽسڪيءَ حڪومت جون واڳون سنڀاليون، نئين حڪومت جوڙي ۽ ڪميونسٽ نظام جو تجربو مڪمل ڪري ڏيکاريو. هيءَ تبديلي گهرا اثر ڇڏڻ واري آ، نه فقط دنيا اندر پر روسي معاشي، سماجي ۽ سياسي زندگي مٿان پڻ، روس جي محدود حدن واري نيشنل ڪلچر لاءِ هي صورتحال بلڪل نئين هئي.

پهريائين ته انقلاب جا اثر ناڪاري هئا، فوجي ڪميونزم، گهرو لڙائي جي ڊپ کان ملڪ کي صوبن ۾ ورهائي ڇڏيو. ان غير فطري ورهاست ۽ صوبن جي حدبندين ماڻهن جي سماجي حالت ابتر ڪري ڇڏي ۽ عوام بڪون کائڻ لڳو. ادبي دنيا کي محدود ڪري ڇڏيو ويو. ان کان پوءِ حڪومتي سرشتي ۾ وٺ پڪڙ ختم ڪئي وئي. ثقافتي سرگرمين ۽ فنڪارائين محفلن کي معطل ڪيو ويو. ماهوار ۽ هفتيوار اخبارون گم ڪيون ويون. اشاعتي ادارن کي تالا لڳايا ويا ۽ ڪتابن جو ڪاروبار 1920ع دوران گهٽجي وڃي ٻن هزار ٽائيتلس تي پهتو. گهڻي ڀاڱي سياسي خبرنامن جو چوڀول ٿي ويو. اخبارون سياسي ڌرين جون سڪيلڊيون ڌيئڙ بڻجي ويون. تعليمي سرگرميون مڪمل طور تي

ڊائونڊول ٿيون. علم ادب ۽ فن و فڪر جي روسي راڄڌانيءَ مان
تڏاوتڙهه ٿيڻ لڳي.

مشهور اديبن ن جي اڪثريت بيونن کان ڪپرن، زيتسيف،
شمليف کان ويندي ريميزوف تائين ملڪ ڇڏي وڃي پناهگير بڻيا.
گورڪي پاڻ پناهگير بڻجي ڪنڊائتو ٿي ويو. انگن اکرن مان ائين
پئي محسوس ٿيو ته روسي اديب وڏي انگ ۾ ماسڪو ۽ پيٽروگراد مان
لڏجي ڪري وڃي فرانس، پراگ ۽ برلن منجهه پناهه وٺي رهڻ لڳا هئا.
ان تباهي ۽ موت جي ماحول اندر علمي ادبي سرگرمين وري منهن
ڪڍيو ۽ سال 1919ع منجهه اهي ادبي ميدان تي وري اڀرڻ لڳيون.
انهن جي ٻيهر نرواڻ ٿيڻ جي ابتدا شاعريءَ سان ٿي. شاعرن پنهنجي
شاعري ڇپائڻ ۽ ڪيفين ريسٽورنٽس ۽ ميٽراڪن منجهه پيش ڪرڻ
شروع ڪئي. انقلاب کي انهن مذهبي ڪاميابي ڪوٺيو. ڪن وري
هاريءَ جو خواب سڏيو ته ڪن وري قومي ڌڙن جي فتح سڏيو. ان سان
گڏ پروليتاري شاعري پڻ نون رنگن روپن سان ان گروپ پاران لکجڻ
لڳي.

هن دور جا ٻه مشهور شاعر ۽ ليڊر ٿي اڀرندا نظر اچن ٿا: ايسينن
(Essenin) ۽ ميا ڪوفسڪي (Mayakovsky)

اسينن (1895-1925): هاريءَ جو پٽ ڳوٺاڻي شاعري ۽ اتي
جي مسئلن بابت شعر گهڙيندو رهيو. ديني درسن جي گهٽائي ۽ ڏکڻ جا
خرار ڪلهن تي ڪٽي هن پنهنجي ڳوٺاڻن لاءِ جنت جي حاصلات مٿان
پئي قلمڪاري ڪئي ۽ ان اميد سان ته انهن وٽ به بهار ايندو ۽ سونا
سنگ ڦٽندا. ان آسري تحت هن جا جهجها ساٿاري اچي سهڙيا ۽ آخر
هڪ اسڪول ڪوليو ويو. جتي اميدن جا ٻوٽا شاعريءَ جي روپ ۾ اهي

پوکيندا رهيا. آخر هنن جي خوابن ۽ حقيقتن منجهه ٽڪراءُ ٿي پيو. سڪ ۽ عارضي امنگ کي حاصل ڪرڻ لاءِ هن عشق، حسن ۽ ديوتائن وارو ڪوڙو شربت واپرائڻ شروع ڪيو. مناسب حد تپڻ ڪري هن آتم هتيا کي سيني سان لڳائي ڪيل ٿي ختم ڪيو. هن جي ڏيل کي ڌارڻ جا سبب هئا، ڏک، بغاوت، ضمير جي جنگ، انفرادي عقوبتون ۽ انهن سان مقابلو. پائرن منجهه ڏڦيڙ اهڙن دکدائڪ مسئلن جو مقابلو ڪندي هن جي حياتي جو باب بند ٿئي ٿو.

ماياڪووسڪي (1893-1930): اهي سمورا درد ۽ قومي سور ڏسندو پسندو رهيو ۽ نيٺ کيس پڻ حقيقتن کي تسليم ڪرڻو پيو. هو مستقبل روشن (Futurists) تحريڪ وارن جو حمايتي هو. هن اهو پئي چاهيو ته ادبي اُچار به روس جي عوامي امنگن جي سڌاري ۽ واڌاري لاءِ مددگار ٿئي ۽ انقلاب جي بعد وارن مسئلن کي حل ڪرڻ لاءِ نئين حڪومت جي حمايت ڪري. هن اسلوب به پنهنجو گهڙيو، جيڪو شاعريءَ جي بندشن کان آڄو هجي. ٻين لفظن ۾ هن سگهڙائپ واري آزاد ٽڪبندي جي تائيد ڪئي، جن لاءِ موضوع، پهاڪا، چوڻيون، مڙئي ديسي ۽ ديس واسين بابت هجڻ گهرجن.

ماياڪووسڪيءَ جي خيالن جي عام سرجهڻهارن ته تائيد ڪئي پر ڪميونسٽن مخالفت ڪئي، ڇاڪاڻ ته هو شاعريءَ کي سياسي هلچل ۽ سجاڳيءَ وارن لاڙن جي ماتحت ڪرڻ نه پيا چاهين. هن جي ٻولي ۽ لفظن جي گهڙائپ ڏاڍي پراثر رهي. هن جي آڏو سماجي ۽ معاشي بدحالي به هئي. ائين هن محصولن، صفائي جو ناقت، لڙائي جي معاهدن ۽ تباهه ڪارين بابت به شعر گهڙيا. ان طرح سان انهن مسئلن تي هن ٻه ڊراما به لکيا، جن ۾ اهڙن مسئلن مٿان شديد تنقيد ٿيل

هئي (ڊرامن جا عنوان: The Bath House ۽ The Bed Bug) حساس طبيعت هجڻ ڪري مياڪووسڪي ڊپريشن جي شديد دٻاءَ ۾ رهڻ لڳو ۽ آخرڪار پنهنجي ساٿي ايسينن وارو ڪم ڪري پنهنجو ڏيل پاڻ ڌاري بيهي رهيو. هن جي ان عمل سان سندس شهرت ۾ ڪا ڪمي نه آئي، ڪميونسٽ هن کي پوءِ انقلابي شاعريءَ جو مهندار شاعر طور مڃيندا رهيا.

سال 1921ع دوران گهرو لڙائي جي تباهه ڪارين، فوجين جي ٻٽاڪ، تعمير جي اهميت کي سامهون رکندي لينن آخر مجبور ٿي پيو ۽ نئين معاشي پاليسي جو اعلان ڪرڻو پيس. (NEP)⁰ ان ڪري هن کي نوان ٺاهه ڪرڻا پيا. ادب ۾ خاص طور تي غير ڪميونسٽ اديبن مٿان پابنديون نرم ڪيائين. نتيجي ۾ لبرل ڪلچرل پاليسي جوڙي وئي. ماڻهن جي اندر واري آڙاهه کي مائو ڪرڻ لاءِ اخبارون ۽ اشاعت گهرن جا تالا کوليا ويا. ادبي ۽ تنقيدي نشستون وري شروع ڪيون ويون. تحقيق مٿان آزمودگار جهونڙن دانشورن جي مدد سان وري ڪم شروع ٿيو. ڪتاب ڇپجڻ لڳا. پڙهندڙن جي تعداد ۾ اضافو آيو. هن ڏهاڪي ۾ سينسرشپ ۽ پارٽي مداخلت جي باوجود وڏو علمي ۽ ادبي ذخيره جڙيو ۽ پڙهندڙن تائين پهتو. ڪيترا ناول نگار ۽ شاعر ادبي ميدان تي نڪري نروار ٿيا.

⁰New Economic Policy نئين اقتصادي پاليسي

ڪميونسٽن جي قوي ڪوشش رهي ته پراڻي ادب ۽ اديبن کي وساريو وڃي پر اهو ناممڪن ٿي پيو. پراڻن اديبن Bely ۽ Remizov جو اثر وري اڀري آيو.

نئين دور جو نئون لکاري بوريلنائڪ (1894-1938)، جيڪو پين نيم Vogau سان لکڻ لڳو. ويهين جي ڏهاڪي منجهه انقلاب کي ناولن اندر ٻولي، ترنم حوالن ۽ نام ڪنن لکارين جي ڏسيل گسن: Bolshevism_ Populism ۽ Neitzsche کي سامهون رکندي سنا ناول گهڙي ورتا ۽ انقلاب جي آجيان ان طرح سان خوب ڪئي.

سال 1922ع دوران گهڙيل ناول 'The Naked Year' ۽ ٻين ڪوڙ قصن ڪهاڻين منجهه هن يورپ جي خوب خوري ڪئي. هن هڪ ناول ”ڪنهن جنرل جي موت“ واري عنوان تي جوڙيو ۽ ٻئي ناول ۾ وڏي انڊسٽري خلاف لکيو. ايتري ۾ ملاتڪ ڪاوڙجي پيا، هن کي چنبن ۾ ڪٽي اڏامي ويا. اديب جو سِرُ ئي گم ٿي ويو. خبر ناهي ملڪ بدر ڪيو ويو يا قبر داخل.

ساڳيو حال هڪ ٻئي اديب Artem Vessely سان به ٿيو. جيڪو Bely جو پوئلڳ هيو ۽ انيڪ ناولن جو گهڙيندڙ جيڪي ڪميونزم جي شروعاتي دور مٿان لکيل هئا ۽ جن اندر جهلون ٿيل هيون.

ان کان پوءِ ڪيترا اديب گڏجن ٿا ۽ هڪ گروپ ٺاهي لکن ٿا، گروپ جو نالو 'Serapion Brethren' رکڻ ٿا. هن جو زور اظهار جي آزاديءَ مٿان هو ۽ سرڪاري ڊڪٽيشن وٺڻ کان انڪاري هئا، انهن جا عنوان خاص طور تي انقلاب ۽ همعصر حياتيون تحريڪ، ڪردار انساني تعلقات، سول وار ۽ پوءِ واري تعمير سازي وغيره: انهن جا نالا هئا: Eugene Zamiatine (1884-1937) _ Issac Babel (1895-1937) _ Michael Zoshchenko (1895-1937) _ Ivanov (1894-1937) ويهين

صديءَ ۾ طنزيه تحريرون لکڻ ۾ آيون، جنهن دور ۾ زوردار لکاري هيو.
 ڊراما نگار: Michael Yuri Olesha(b: 1902) – هن جو مشهور ناول هيو
 Benjamin Kaverin(b: 1889) – هن جو مشهور ناول هيو
 ‘Envy’، جنهن ۾ پراڻي ۽ نئين دور جي ڌارائن مٿان ٿيڪا ٿيل هئي.
 Yuri Tynianov (1894_1943): هن جي تحريرن جا موضوع
 بولي، تاريخ ۽ ادب هئا.

ان ئي دور ۾ وري ٻيو ڌڙو نيوريگلستس جو ميدان تي لٿو ان
 ڌڙي جو مهندار ناول نگار هيو Konstantin Fedin (1892) هن جي
 مشهور ناول ‘Cities and Years’ کي ان دور جو ڌڙو ناول چيو ويو. هن
 جا ٻيا ناول هئا: ‘The rape of Europe’، ‘The Brothers Early’
 ‘joys’ (1946) NO Ordinary Summer: ان ئي دور ۾ هڪ ٻيو
 باصلاحيت لکاري اُپريو: Alexis Tolstoy (1883_1945): هن
 جون ۽ سندس ساٿين جون تحريرون ڪجهه تيز تصور ڪيون ويون،
 ان ڪري ئي هو ٻاهر ڀڄي ويو ۽ ڪجهه عرصي کان پوءِ وري موٽي آيو.
 نيوريگلستس جي اديبن منجهه ٻن پاڻ مڃائي چڱو نالو ڪمايو:
 Shishkov (1873_1945) ۽ Tsansky (1876) هنن جي ناولن
 منجهه ڪريمين وار (18_1914) واري دور کي پيش ڪيو ويو هو. اهي
 ڏاڍو مشهور ٿيا ۽ پوري ملڪ تائين انهن کي پسند ڪيو ويو ۽ ڪيترا
 دفعا شايع ٿيا.

هن دور جي شاعريءَ واري صنف منجهه به خاصا ڪتاب ڇپيا
 ۽ پبلڪ جي هٿن تائين پهچي مڃتا ماڻيائون. سياسي ۽ سماجي
 عنوانن کي مائاڪووسڪيءَ کان پوءِ جنهن شاعر حڪومت جي
 پاليسين کان پاسيرو ٿي لکڻ شروع ڪيو ۽ شهرت ماڻي، اهو هيو

بورس پيسٽرنڪ (Boris Pasternak) (1890) سچ ڳالهائڻ، لکڻ ۽ حڪومت جي ظاهري دٻدٻي سان ٽڪراءُ ڪري هن جي تحريرن مٿان بندش ۽ قلم کي خشڪ ڪرڻ جا جتن ٿيا ۽ ان ڪري هو ڪجهه ڏينهن ملڪ مان ٻاهر هليو ويو. سال 1933ع کان 1944ع دوران هن جا شيڪسپيئر جا ترجما شايع ٿيا ۽ باقي هن کي 1945ع کان 1956ع تائين چُپ جي سَٽي پياري وئي.

Marina Tsvetayeva (1892_1941): هيءَ شاعره 1921ع ۾ ملڪ کان ٻاهر هلي وئي ۽ 1939ع منجهه موتي آئي. پيسٽرنڪ کان پوءِ هن جي شاعري به سخت ۽ علامتي قسم جي هئي. هن جي حياتيءَ ۾ اهڙي ڪا زهر ڀري وئي جو مجبور ٿي خودڪشي ڪيائين. هن جو اسلوب لوڪ ادب جي ويجهو ۽ ماياڪوسڪي، بيلي ۽ پيسٽرنڪ جي تابع هيو. ڊرامن ۽ شاعريءَ ۾ خاص طور تي رومانوي طرز تحت هن تعريف جوڳو ڪم ڪيو آهي، جنهن کي ايندڙ وقت ۾ سٺي موت ملندي.

سوويت اديبن منجهه ڪيترائي نالا آهن، جيڪي ننڍي پيماني تي رومانوي شاعري تحت قلم چوريندا رهيا، انهن ۾ Edward Bagritsky (1895_1955) چڱو نالو ڪمايو. جو هن ڪالرج، اسڪاٽ ۽ برنس جا ترجما ڪري ڇپرايا ۽ پاڻ مڃرايو.

ويهن جي ڏهاڪي جي پڄاڻي کان پوءِ شاعريءَ منجهه ماياڪوسڪيءَ کي ڇڏي، باقي شاعرن مٿان عدم اعتماد ۽ شڪ ٿيڻ لڳو ۽ پارٽي هيڊڪوارٽر پاران هدايتون آيون ته شاعري سڌن سادن لفظن ۾ ڪئي وڃي ۽ علامت نگاريءَ کان گريز ڪئي وڃي، نتيجي ۾ سٺي شاعري گهڻو بند ٿي وئي.

هن دور ۾ حقيقت پسند ۽ جدت پسند ٻه ڌڙا جڙي ويا، انهن جي پاڻ ۾ الجهاءَ ۽ ٽڪراءَ جي نتيجي ۾ نفسياتي حقيقت پسند ڌڙو وجود ۾ آيو ۽ ان جو مهندار لڪاري: (Mikhail Sholokhov (b: 1905) 'The Quiet Don (1928) بڻجي اڳيان آيو. هن جي طويل نظم: (40) قزاق حيات، انقلاب کان اڳ ۽ گهرو لڙائي دوران ايپڪ طور چڱي ۽ پنجاهه لکن جي تعداد ۾ ملڪ اندر وڪرو ٿي، ان ڪري ان کي سوويت ڪلاسيڪ جو رتبو ڏنو ويو. هن طويل نظم ۾ منظر نگاري، تاريخي پس ۽ پيش منظر، ڪردار نگاري، انقلابي دور جا چڱا جهڳٽا هئا (The virgin Soil (1932_33) چڱيو جيڪو پڻ مشهور ٿيو جنهن ۾ حقيقت نگاري ۽ وسيع بيان بازي جام هئي، پر رهيو پئي نمبر تي ٿي. شولوخوف جو ساٿي، فدايوف Alexander Fideyev (1901_56)، ناول The Rout (1927) لکيو، جنهن اندر ڳاڙهن جو گهيراءَ سائيريا جي گورن بابت طويل ذڪر ملي ٿو. اهو شولوخوف جيتري مڃتا ته ڪونه ماڻي سگهيو پوءِ به خانہ جنگي جي مٿان هڪ مضبوط دستاويز سمجهيو وڃي ٿو.

ويهن جي ڏهاڪي کان پوءِ نيو اڪنامڪ پاليسي (NEP) جي اچڻ سان ڪميونسٽ پارٽي وري پنهنجا سخت حڪم جاري ڪيا، پروليتاري اديبن جي انجمن، اديبن ۽ اشاعتي ادارن مٿان مڪمل ڪنٽرول ڪيو. پراڻن ۽ علامتي طرز وارين تحريرن تي بندش هڻي پنج ساله رٿابندي واري عمل هيٺ قلمڪارن کي حڪم ڪيو ويو ته سموريون تحريرون نئين حڪومت جي هدايتن تحت هجڻ کپن. Kolkhozes واريون ڪهاڻيون ٿي ڪميونسٽ ادب جو سرمايو سمجهڻ کپن. ان ڪري 1929ع کان 1932ع تائين صورتحال سنگين

ٿي وئي، پروليتاري تنظيم جي عهديدارن اشاعت گهرن تي قبضو ڪيو ويو، سينسرشپ نافذ ٿي، وٽ پڪڙ ۽ ٻڙڌڪ مچي ويو. 1932ع منجهه صورتحال ڪنٽرول کان ٻاهر وڃڻ لڳي، ان ڪري استالن ۽ سندس پارٽي عهديدارن ان سختي کي ختم ڪرڻ جو اعلان ڪيو. پروليتاري اديبن جي تنظيم کي ڏڙو ڪري عهديدارن کي ڪنڊائتو ڪري ڇڏيو ويو. نئين نالي سان ”يونين آف سوويت رائيترس“ جو قيام عمل ۾ آيو. ان ۾ سڀني نون پراڻن فڪر وارن کي ميمبر بڻايو ويو. سوشلسٽ ريئلزم جو وجود عمل ۾ آيو. سچ ۽ حقيقت کي مٿي آڻڻ، اشتراڪي فلسفي (Communist Ideology) کي ترجيح ڏيڻ، فارملزم کي ختم ڪرڻ جهڙا سڌارا آندا ويا. ماسڪو ٽرائلز (38-1936) به ڪيا ويا ۽ چڱن فلمڪارن کي ڪافي ڊيڄاريو ويو. هر تحرير جو هيرو ”پاڪدامن ڪميونسٽ جوان“ هجڻ گهرجي ۽ احوال پنج ساله رٿائن جي حق ۾ هجڻ کپن. انهن هدايتن هيٺ ڪجهه اديب وري ڪم سان لڳي ويا ۽ ائين آهستي آهستي سان روسي وڪٽورين دور جي نشوونما ٿيڻ لڳي.

سال 1932ع کان 1941ع تائين چڱا ڪتاب ڇپيا، پڙهندڙن کي به ڪجهه پسند آيا، پراڻو عالمي ادبي رتبو ”بيست سيلر“ جو ورلي ڪنهن کي حاصل ٿيو. حالانڪ (Nicholas Ostrovsky 1904-36) هڪ ناول: ‘The Tempering of Steel’ نئين هيرو جي شان ۾ لکي ورتو. سٺ لک ڪاپيون به ڪتيون پر ان کي پارٽي پمفليت کان وڌيڪ ڪونه ڄاتو ويو ۽ ائين سوويت فڪشن پوئتي وڃڻ لڳي.

تيهين جي ڏهاڪي اندر جلاوطن اديبن جون تحريرون چوٽيءَ تي پهچڻ لڳيون، پراڻا اديب فرانس اندر ويٺي تخليقي عمل جاري

ڪندا رهيا، انهن منجهان Zaitsev, Remizov, Bunin وغيره چار ناول گهڙي ورتا.

شاعريءَ ۾ پڻ مٿي ذڪر ڪيل ڌڻن جي مشهور اديبن پاڻ ملهايو. انهن ۾ مهندار شاعر (1886-1939) Khodassevich کي مڃيو ويو. هن سان گڏ ٻيا به اديب تخليق ڪندا رهيا.

جلاوطن ناول نگارن منجهه Mark Aldanov (1886-1957) جنهن فرينچ انقلاب مٿان تاريخي طويل ناول 'The Thinker' لکيو هو. ان روس جي تازي صورتحال مٿان پڻ قرباني ڏيندڙ عظيم ڪردارن ۽ تاريخي لفظن کي نروار ڪيو ۽ ان وقت جي حالتن تي به خوب روشني وڌي.

تيهين جي پڄاڻيءَ وقت ٻاهرين تخليق ۾ ٻي جنگ عظيم جي اثرات هيٺ مانار اچڻ لڳو. جرمنيءَ ان جنگ ۾ سال 1941ع کان 1943ع واري عرصي ۾ روس کي ڪاپاري ڌڪ هنيو. يورپي علائقي جو ٽيون حصو سٺ لک روسين سميت دشمن جي قبضي ۾ اچي ويو. قومپرستي جي لهر تيزي سان اڀري آئي، ادب مٿان سمورا قيد و بند ختم ڪيا ويا، پراڻن عنوانن بجاءِ نوان عنوان: لڙايون، گوريلا جنگ، ظلم، زيادتيون، ويڙهه، سرخ فوج جي ساراهه وغيره مٿان ادبي گل وڌا ويا، لکيتون بلڪل بي مهارتي ويون. ماضيءَ جيان پراڻي اسلوب ۽ آزاديءَ وارن آوازن سان ڪيترا نوان قلمڪار اڀري آيا ۽ ادب جا مٽ ڀرڻ لڳا، ڪجهه نالا هن طرح آهن: Leonov – Simonov – Grossman

جنگ جي ڪاميابيءَ آزاد خياليءَ ۽ قومپرستي مٿان وري رسا وجهڻ شروع ڪيا. سال 1946ع منجهه ”سينٽرل ڪميٽي آف ڪميونسٽ پارٽي“ وارن سخت حڪم جاري ڪيا ۽ ”سوشلسٽ

ريٽلزم“ جو راڳ ورجائڻ لاءِ زور ڀريو. نئين پاليسيءَ تي عمل ڪرائڻ جو پتڪو Andrei Zhdanov مٿان رکيو ويو. 1946ع کان وٺي 1953ع ۾ استالن جي موت تائين سمورو عرصو Zhdanov جو ڌاڪو ڄميورهيو. هن جي پروفيسر طوطي فرمان ڪڍيو ته روسي ادب ڪنهن ٻي لاڙي بدران فقط حڪومت ۽ ان جي ماڻهن جي مان ۽ شان جا گيت ڳائيندو رهندو. ان جو اول ڪم هوندو نوجوانن کي ڪميونسٽ اصولن تحت علم ڏيارڻ، ادب، ڪنهن به قيمت تي پارٽي ادب هوندو ۽ ان جو ٻيو اهم ڪم هوندو روسي ماڻهوءَ جي تربيت ۽ ترقي ڪرڻ، جيڪا پوري طاقت سان ڪئي وڃي.

دراصل ان جو مطلب هو اديبن کي ڌمڪائڻ ته جيئن اهي مغرب ۽ پراڻين روايتن جي پوڻياري کان پاسو ڪن، ان تي عمل خاطر انتظامي عمل پڻ ڪيا ويا. ڪيترا اديب گر ڪيا ويا، ٻيا ادب مان خارج ڪيا ويا ۽ سمورين ادبي تنظيمن تي پابنديون وڌيون. نتيجي ۾ وري پانڊو ادب سرجڻ لڳو. يورپ کي دولت جو دوزخ ڪوٺيو ويو. بس جنت هئي ته فقط ڪميونسٽ سوسائٽي منجهه هئي. هر ڪنهن کي ايگريڪلچر ۽ انڊسٽري ۾ پنهنجو رت ست ڏيڻو هو ۽ پارٽي سان وفاداري ڪرڻي هئي. اندروني اختلافن ۽ جهيڙن مٿان بندش لڳائي وئي. ناولن جا هيروز فقط پارٽي جي عهديدارن جيان هجڻ کپن، جن وٽ عقل ۽ پاڪدامنيءَ جي انتها ٿيل هجي. هڪ ٻن ليکڪن ڪجهه ڪن لاتار ڪئي. مثال طور Fedin_ Vera Panova_ Victor Nekrassov وغيره، پر کين خاموش ڪرايو ويو. ان طرح سان سال 1946ع کان 1953ع تائين روسي ادب جي سرزمين ۾ سوڪهڙو اچي ويو.

استالن جي مرڻ کان پوءِ جڻ زلزلو اچي ويو. ڪميونسٽ نقادن خود قيد و بند جي استحصالِي عملن کي ڪلي عام ننڍيو. حقيقتن کي پٺي ڏيڻ کي غلط قرار ڏنو ويو جيڪو اخلاقي دائري کان ٻاهر هجي ٿو. سال 1954ع کان 1957ع تائين واري دور ۾ سوشلسٽ ريئلزم تي ڪليل بحث مباحثا ٿيڻ لڳا ۽ بندش لڳائڻ وارن مٿان ايتري ته تنقيد ۽ ڏي وٺ ٿي، جو هڪ غيرتمند نيٺ خودڪشي ڪري ڇڏي.

ادب ۾ سڌارو اچڻ وارو لاڙو اڀرڻ لڳو غلطين جي نشاندهي ڪري انهن کي سڌارڻ جو عمل شروع ٿيو. پراڻن قلمڪارن کي واپس ورايو ويو. اخبارن ۽ رسالن اندر Pasternak ۽ Akhmatova جا شعر وري نروار ٿيڻ لڳا. ادب ۾ نواڻ جا آواز ٻُڙڻ لڳا. ان جو اندازو لڳائڻ مشڪل پئي لڳو ته روسي ادب جو وري اڀرڻ حقيقت آهي يا خواب. جيستائين ڪارا قانون ختم نٿا ٿين، تيستائين اعتبار ڪرڻ عبث پئي لڳو. ڇاڪاڻ ته پارٽي اڃا تائين اهي ڪارا قانون ختم ڪرڻ ۾ مخلص نه هئي.

روسي ادب جو شاندار ماضي واپس اچڻ لاءِ اسان سڀ بهرحال پراميد آهيون، ته جلدي اهڙيون حالتون پيدا ڪيون وينديون، ڇاڪاڻ ته انهن جو هلڻ ممڪن ناهي ۽ آخرڪار آزاديءَ واري عمل کي ڪو روڪي نٿو سگهي.

Pushkin became a national writer of first magnitude.

- 1: Cuddon J.A: Dictionary of Literary Terms, Penguin Books, 1992.
- 2: Marc slonim: An Outline of Russian Literature, O.U.P, 1958.
- 3: Dostoyevsky: The Idiot, Dell Publishing Co 1966
- 4: گورڪي: ”امٽز“ (ترجمون سنڌي)، محمد عثمان ڏيپلائي: سنڌي ساهت گهر حيدرآباد. سال 2010.
- 5: ماري پريلزائيو، ”لينن جي انقلابي ڪهاڻي“ (سنڌي ترجمون) سنڌيڪار: نجم عباسي سنڌي ساهت گهر حيدرآباد سنڌ. سال 2010.
- 6: ميخائيل نعي، ”هي سڄڻ سيئي“، (سنڌي ترجمون)، سنڌيڪار: ڊاڪٽر اي.ڪي پنجاڻي: سنڌي ادبي اڪيڊمي، ڪراچي سال: 2000ع
- 7: عبدالغفور ميمڻ، ڊاڪٽر. ”سنڌي ادب جو فڪري پسمنظر“، شاهه عبداللطيف ڇيٽر ڪراچي يونيورسٽي، سال: 2002ع.